

RECULL DE PREMSA

CAP DE SETMANA

03/03/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

PREMSA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
02/03/14	DIALOGAR A LA XARXA per EL DEFENSOR DEL LECTOR, Josep Rovirosa / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	8	1
03/03/14	EL MARC JA ÉS A CASA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	9	2
03/03/14	«MARC, DIGUEM QUE ESTÀS BÉ» / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	11	2
03/03/14	LA POLÍTICA I EL PERIODISME CELEBREN L'ALLIBERAMENT / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	13	1
03/03/14	REPORTER DE TOTES LES BATALLS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	14	2

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
01/03/14	LA UE ESTRECHA EL CERCO A LOS LINKS' PIRATAS / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	17	1
01/03/14	AMANDA HEARST_FILÀNTROPA Y PERIODISTA «MI BISABUELO NO TUVO LA CULPA DE QUE ESPAÑA PERDIERA CUBA» / ABC (EDICION NACIONAL)	18	1
01/03/14	PAULA ECHEVARRÍA, GALA GLEZ... EL NEGOCIO (REDONDO) DE SER BLOGUERA / EL MUNDO (LA OTRA CRONICA)	19	2
01/03/14	EL GOVERN INYECTA 7,5 MILLONES EN TV3 PARA REDUCIR A LA MITAD LOS RECORTES EN PERSONAL / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	21	1
01/03/14	RUANO EL PERIODISTA QUE ESCRIVIA PER A GOEBBELS / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	22	2
01/03/14	TV3 REDUIRÀ ARA A LA MEITAT ELS AJUSTOS SALARIALS QUE VOLIA APLICAR A LA PLANTILLA / DIARI DE GIRONA	24	1
01/03/14	LES VAGUES COSTEN A LA CORPORACIÓ 1,5 MILLONES EN PUBLICITAT NO EMESA / ARA	25	1
01/03/14	TV-3 RECONeix LA DERROTA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	26	1
01/03/14	SENSE VIOLÈNCIA, IMATGES QUOTIDIANES / REGIO 7	27	1
01/03/14	INYECCIÓN DE 7,5 MILLONES EXTRA EN TV3 / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	28	1
01/03/14	EL PERIODISTA DEL SIGLO / EL PAIS (BABELIA)	29	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
01/03/14	GOOGLE INSTAA A LOS EDITORES A DECIDIR SI QUIEREN ESTAR O NO EN SU SERVICIO DE NOTICIAS / CINCO DIAS	30	1
01/03/14	PP Y C'S REPROCHAN A TV3 EL USO DE «PAÍSOS CATALANS» / ABC (EDICION CATALUÑA)	31	1
01/03/14	TV3 REDUIRÀ A LA MEITAT ELS AJUSTOS SALARIALS QUE VOLIA APLICAR A LA PLANTILLA / REGIO 7	32	1
01/03/14	LA CCMA PREPARA UN 'HACKATHON' DE PROJECTES DE TV CONNECTADA / ARA	33	1
01/03/14	LA BBC VOL AMPLIAR EL CÀNON AL CONSUM 'ONLINE' / ARA	34	1
01/03/14	L'ACORD LA Lliga, MEDIAPRO I TWITTER UNEIXEN FORCES / EL PERIODICO DE CATALUNYA (MES ESPORT)	35	1
02/03/14	GONZÁLEZ-RUANO: EL ARTE DEL ENGAÑO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	36	2
02/03/14	TV3 CEDEIX EL LIDERATGE AL FEBRER DESPRÉS DE 19 MESOS PER L'IMPACTE DE LES VAGUES / ARA	38	1
02/03/14	35 ANYS per EL DEFENSOR DEL LECTOR / EL PUNT AVUI (GIRONA)	39	1
02/03/14	«TENEMOS EL GRUPO CON EL FUTURO MÁS CLARO DEL SECTOR EN ESPAÑA» ENTREVISTA ENRIQUE DE YBARRA PRESIDENTE DE VOCENTO / ABC (EDICION NACIONAL)	40	2
02/03/14	EL MUNDO DE LA TELEVISIÓN ASALTA LA FRONTERA DE HOLLYWOOD / ABC (EDICION NACIONAL)	42	2
02/03/14	TELECINCO RECUPERA EL LIDERAZGO EN FEBRERO, SEGUIDA DE ANTENA 3 / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	44	1
02/03/14	LA LLIBERTAT D'ELLA, LA DE TOTHOM, PER EVA PERUGA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	45	1
02/03/14	YANUKOVICH Y LA PRENSA / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	46	1
02/03/14	TV3 PERD 1,5 MILIONS D'EUROS EN PUBLICITAT DURANT ELS DIES DE VAGA / REGIO 7	47	1
03/03/14	RICH RILEY CONSEJERO DELEGADO DE SHAZAM "EN CUATRO AÑOS, EL MÓVIL SERÁ LA PRIMERA PANTALLA, DELANTE DE LA TELE" / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	48	1
03/03/14	LIBERAN A UNO DE LOS PERIODISTAS ESPAÑOLES RETENIDOS EN SIRIA / ABC (EDICION NACIONAL)	49	1
03/03/14	MARGINEDAS, LLIURE DESPRÉS DE 6 MESOS / ARA	50	2

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
03/03/14	ALLIBERAT EL PERIODISTA MARC MARGINEDAS DESPRÉS DE SIS MESOS SEGRESTAT A SÍRIA / DIARI DE GIRONA	52	1
03/03/14	LIBERADO EL PERIODISTA MARC MARGINEDAS / LA RAZON	53	1
03/03/14	ALLIBERAT UN PERIODISTA CATALÀ SEGRESTAT FA MIG ANY A SÍRIA / EL PUNT AVUI	54	1
03/03/14	ALLIBERAT EL PERIODISTA MARC MARGINEDAS DESPRÉS D'ESTAR SEGRESTAT QUASI SIS MESOS A SÍRIA / SEGRE	55	1
03/03/14	"ESTOY BIEN, ME HAN TRATADO BIEN" / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	56	2
03/03/14	LA ANIMACIÓN ESPAÑOLA: UN MERCADO INCIPIENTE POR DESCUBRIR / ABC (EDICION NACIONAL)	58	1
03/03/14	Robert Saladrigas: «NO HAY ESPACIO PARA UN BUEN PERIODISMO CULTURAL» / ABC (EDICION CATALUÑA)	59	1
03/03/14	EMISSORES EN PERILL DE MORT / EL PUNT AVUI	60	1
03/03/14	MARC MARGINEDAS ARRIBA A BARCELONA DESPRÉS DE SIS MESOS SEGRESTAT A SÍRIA / REGIO 7	61	1
03/03/14	LIBERADO UN PERIODISTA ESPAÑOL SECUESTRADO EN SIRIA / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	62	1
03/03/14	MARTÍ SABALLS, DIRECTOR ADJUNTO DE EXPANSIÓN / EXPANSION	63	1
03/03/14	DOS PERIODISTES ESPANYOLS CONTINUEN RETINGUTS A LA ZONA / DIARI DE GIRONA	64	1
03/03/14	TELEVISIÓ (SOBRE)AUGMENTADA / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	65	1
03/03/14	LA LIBERACIÓN DE MARGINEDAS, UNA ESPERANZA PARA JAVIER Y RICARDO / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	66	1
03/03/14	RAJOY, DE FAES A PRISA, POR F. JIMÉNEZ LOSANTOS / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	67	1
03/03/14	RAJOY: «ESTÁ BIEN Y LO QUE VENGA AHORA SERÁ MEJOR» / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	68	1
03/03/14	PUBLICIDAD / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	69	1
03/03/14	L'ASSOCIACIÓ D'INFORMADORS PREMIA SERGIO VILA-SANJUÁN / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	70	1

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
03/03/14	POLÉMICA EL PSC CULPA A TV3 DE FOMENTAR LA PROSTITUCIÓN / LA RAZON	71	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Josep Rovirosa

Dialogar a la xarxa

Potser perquè acabem de commemorar els 75 anys de la mort del poeta, la carta de Jaume Font ens manté viu el record de Machado. "Fa uns dies -escriu aquest lector de Sabadell- van publicar un estudi els resultats del qual avalen la tesi que els diaris són els mitjans digitals més creïbles, molt per damunt d'altres portals d'internet. La notícia em va sorprendre positivament perquè sóc lector a la xarxa i utilitzo principalment *La Vanguardia* per informar-me. Però hi ha una cosa que em desplaça, els comentaris de la majoria de lectors. Els trobo de poc interès i la majoria aporten més bilis que seny. Qui no insulta desqualifica i, si no, evita pensar o raonar". La carta -aquí resumida- acaba amb una pregunta: "Creuen que la credibilitat dels diaris a internet es reforça amb comentaris tan simples?".

Pel rastreig que aquest Defensor ha fet als diferents apartats del diari, sembla que és a les seccions d'Esports i Política on els usuaris tenen un llenguatge més vehement i hostil i que en les altres àrees el to és menys combatiu i més obert. És el mateix que passa al carrer. Perquè els debats virtuals no són diferents de les tertúlies presencials. Machado, que a més de poeta va ser un home crític, va deixar escrit que "a Espanya, de cada deu caps, nou envesteixen i un pensa". Els avenços tècnics han estat espectaculars des que ens va deixar el poeta, però potser en 75 anys no hàgim après a dialogar amb la mateixa celeritat.

L'any 2009, els autors d'un estudi encarregat pel Consell de la Informació de Catalunya sobre la participació dels usuaris als diaris digitals, partien de dues premisses bàsiques per definir un diàleg: defensar les idees pròpies, amb total disposició per admetre les posicions contràries si resulten més convincents, i prioritzar l'entesa mútua per damunt de la voluntat i el gust de

Creuen que la credibilitat del diari a internet es reforça amb comentaris irats i poc intel·ligents?, pregunta un lector

discutir. El propòsit és vàlid en tots els àmbits de la vida i és també el full de ruta de l'equip que modera la participació en l'edició digital de *La Vanguardia*.

Les normes de participació obliguen els usuaris a respectar les regles bàsiques de la convivència, la dignitat de les per-

sones i el principi de no discriminació per motius de raça, religió, opinió, nacionalitat o qualsevol altra circumstància personal o social. I exigeixen, a més, que els comentaris se cenyixin al tema i a la informació que es debat. Cal dir que una part important dels missatges estan escrits en to constructiu. Però d'altres, els que més soroll generen, fins i tot mantenint les normes de participació, tenen un to bastant més encès o més agre.

El lector pregunta si aquests comentaris afecten la credibilitat del diari. L'estudi citat assenyala que alguns dels responsables de participació en diaris digitals creuen que sí, però tots els entrevistats pels autors del treball reconeixen que els comentaris dels lectors són necessaris i que actualment és el servei més popular de les edicions digitals.

La velocitat que internet ha imprès a la comunicació genera dubtes i problemes nous. Però també ofereix solucions ràpides. Qualsevol usuari pot comunicar de forma instantània un error en la informació o la denúncia d'un comentari que vulnera les normes de participació i que no ha estat detectat. I davant dels dubtes del lector, tranquil·litza saber, si més no, que només amb un clic es pot anul·lar l'envestida d'un cap que no pensa.●

Els lectors poden escriure al Defensor del Lector
 (defensor@lavanguardia.es) o trucar al 93-481-22-99

Abraçades i emoció, ahir a l'aeroport del Prat al rebre el Marc.

L'ALLIBERAMENT DEL PERIODISTA DE GUERRA D'EL PERIÓDICO'

El Marc ja és a casa

|| Marginedas torna a Barcelona al ser alliberat a punt de complir 6 mesos de segrest a Síria

|| «Estic bé. M'han tractat bé», confessa el reporter, debilitat però content i serà

MARTA
López

«Estic bé. M'han tractat bé». Amb aquestes paraules, pronunciades al peu de l'escala de l'avió de la Força Aèria que el va portar des de Turquia, Marc Marginedas es va retrobar ahir amb els seus familiars i amics a l'aeroport del Prat, a les 7 del vespre tocades. Enrere quedava un infern de gairebé sis mesos en la dura guerra de Síria, però no la pena pels companys que ha deixat enrere, entre ells Javier Espinosa, del diari *El Mundo*, i el fotoperiodista Ricard Garcia Vilanova.

Visiblement més prim, però molt content i serà, Marginedas va esbossar les primeres pinzellades d'un captiveri que va definir com a «molt llarg i molt dur». Va confessar haver passat por, gana –amb una dieta durant molts dies a base només d'olives i arròs– i en alguns moments puntuals haver arribat a témer per la seva vida. «Ho sento, ho sento, sento que hagi passat per això», ens va confessar el Marc més autèntic. Va ser, sens dubte, la confirmació que el Marc està bé. Molt bé per tot el que ha viscut.

El malson s'havia acabat unes quantes hores abans. «Ja. El Marc és a Turquia». Amb aquestes paraules, el director d'EL PERIÓDICO, Enric Hernández, ens comunicava per te-

lèfon, a les 9 del matí, la notícia més esperada per aquesta redacció: l'alliberament de Marginedas després de gairebé sis mesos de segrest a Síria, que s'haurien complert demà, 4 de març.

VA TRAVESSAR LA FRONTERA DE NIT // Marginedas va travessar la frontera de nit, després d'haver estat posat en llibertat dissabte a última hora pels seus captors, gihadistes de l'Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant (ISIL), el grup que manté segrestats la majoria de periodistes occidentals, gairebé una trentena.

Ja a Turquia, va ser sotmès a un primer examen mèdic. Les proves van confirmar que el seu estat de salut no és preocupant però sí que

«Ja. El Marc és a Turquia», van ser les paraules amb què Enric Hernández va anunciar el final del malson

«Ho sento, ho sento, sento que hagi passat per això», ens va confessar el Marc més autèntic

ha patit un deteriorament a causa del llarg segrest. Des de Turquia va poder mantenir la primera conversa telefònica amb la seva germana, Cristina, i va rebre també la trucada del president del Govern, Mariano Rajoy, i la vicepresidenta, Soraya Sáenz de Santamaría.

El llarg segrest va transcórrer en condicions molt dures, agreujades pel fet d'haver-se produït en un escenari bèl·lic que en els últims mesos s'ha anat complicant amb durs enfrontaments entre les faccions rebels. Va ser, segons sembla, un debilitament en les seves condicions físiques, a més de l'empitjorament del conflicte, el que va fer que els seus segrestadors pensessin a alliberar-lo.

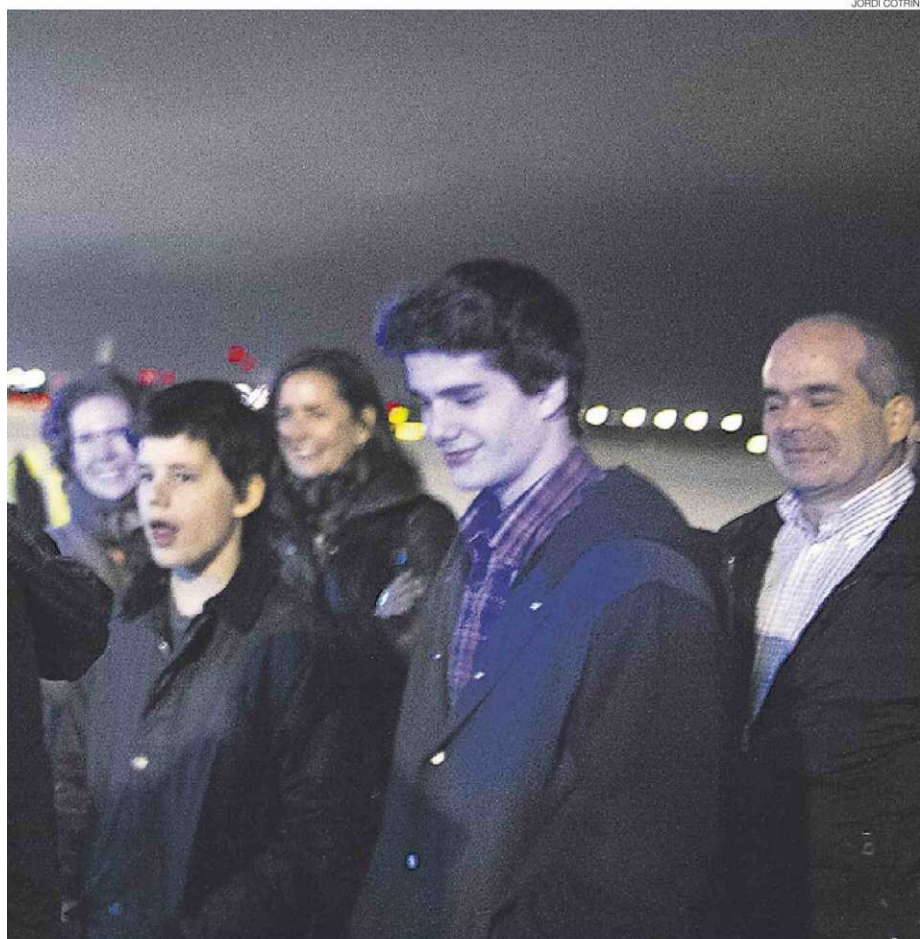
Una vegada conegudes les in-

TRES
DATES DE
DOLOR

1 4 de setembre Marginedas va caure captiu quan anava a preparar un reportatge al centre de Síria

2 13 de setembre Quan sortien de Síria Javier Espinosa i Ricard G. Vilanova van ser capturats

3 23 de setembre Aquell dia EL PERIÓDICO va donar a conèixer el segrest de Marc Marginedas

tencions dels captors, la família de Marginedas es va posar en contacte amb el Govern perquè funcionaris de l'Estat es fessin càrrec de l'operatiu de tornada. L'Executiu va enviar a Turquia un avió de la Força Aèria a recollir-lo.

DIVERSOS EMPLAÇAMENTS // Marginedas va ser segrestat als voltants de la ciutat de Hama el 4 de setembre passat, però en el temps que ha durat el seu segrest va ser traslladat d'emplaçament en diverses ocasions per les zones controlades per l'oposició del règim de Baixar al-Assad. En les últimes setmanes, a causa de la intensitat dels combats que han lliurat les faccions rebels entre elles, aquests desplaçaments han estat molt més freqüents, segons ell mateix va explicar.

Veterà corresponsal de guerra d'EL PERIÓDICO, Marginedas va ser retintut juntament amb el seu xòfer en un control de carretera per un grup gihadista el 4 de setembre passat, el mateix dia que aquest diari va mantenir l'últim contacte per correu electrònic amb ell. Havia entrat al país només tres dies abans, a través de Reihanli (al sud de Turquia), acompanyat per opositors de l'Exèrcit Lliure Siríà (ELS) per informar del que en aquell moment sembla-

va una imminent intervenció nord-americana.

El mateix dimecres que va ser segrestat, Marginedas havia d'enviar un reportatge sobre un poble pròxim a Hama que presumptament havia estat saquejat per l'Exèrcit siríà. Cap al migdia es va posar en contacte amb la redacció, però ja no va arribar a enviar la informació promesa, al ser retintut abans.

Aquesta redacció, amb el Marc ja de tornada, segueix esperant. Ara el Javier i el Ricard. Torneu aviat

Transcorregudes 48 hores des de la seva desaparició, aquest diari va poder confirmar que havia estat segrestat per combatents islamistes, que l'acusaven d'espitar a favor d'Ocident. El dia 23 de setembre, després de constatar el fracàs de totes les gestions realitzades per obtenir el seu ràpid alliberament, EL PERIÓDICO va decidir fer pública la notícia del segrest, cosa que va desencadenar una enorme onada de solidaritat amb el periodista.

Des del primer moment en què va transcendir el segrest, les associacions professionals de premsa internacionals i espanyoles, institucions, oenagés i altres col·lectius van traslladar a aquest diari la seva solidaritat i es van sumar a la petició de llibertat de Marginedas, que després van fer extensiva a Espinosa i García Vilanova, el segrest dels quals es va donar a conèixer el 10 de desembre passat. Tots dos havien estat capturats també per l'ISILL, a la localitat de Tal Abial, a la província de Raqa, només 12 dies després de Marginedas.

El nom dels tres periodistes espanyols es va afegir així a la llista de més de 30 reporters estrangers i més d'un centenar de locals segrestats a Síria, país que s'ha consagrat com un dels més perillosos del món per exercir la tasca periodística. En el seu últim informe, presentat el 7 de febrer, l'organització Reporters sense Fronteres (RSF) va denunciar «una autèntica escalada de l'horror».

En aquesta redacció, ja amb el Marc de tornada, seguim esperant. Ara, el Javier i el Ricard. Torneu aviat, companys. ■

Vegeu el vídeo d'aquesta notícia al mòbil o a e-periodico.cat.

Final d'un segrest ► Sis mesos inquietants

«Marc, digue'm que estàs bé»

El segrest de Marginedas va generar una enorme ansietat, però també solidaritat

ALBERT GUASCH
BARCELONA

«Marc, me'n vaig molt preocupat. Ja he canviat l'obertura, per l'hora que és. Estaré pendent de l'email. Digue'm que estàs bé. Abraçada».

El cap de secció d'Internacional va enviar aquest missatge a les 22.57 hores del 4 de setembre. El Marc no havia transmès el seu article que obria la secció de l'edició de l'endemà. Deixar d'enviar un article és extremadament inusual, és una cosa seriosa, i amb el Marc no havia passat mai en cap conflicte anterior.

Al migdia s'havia produït l'última connexió, sempre via correu electrònic. Les línies telefòniques no funcionaven, no podia fer servir el telèfon satèl·lit i l'electricitat se n'anava i tornava. «Estic bé. Molts problemes amb internet fins ara. Si veus que no contesto, no et preocupis. O la llum se n'ha anat o va malament internet», va escriure el dia abans.

El Marc ens havia acostumat a enviar el seu article cap a les 9 de la nit, quan reapareixia la llum i es podia connectar a la xarxa. Només es podia confiar que aquell dia, excepcionalment, l'apagada hagués durat més estona a Qasr bin Wardan, la localitat del centre de Síria en què s'allotjava.

En realitat, es va fer fosc a EL PERIÓDICO. El Marc no va tornar a donar senyals de vida i passades unes quantes hores el fatalisme es va estendre entre aquells que estaven al corrent de la situació. Qualsevol possibilitat, per lleïta que resultés, era plausible en una guerra que intensificava la seva cruïra.

Drama visible

L'angoixant misteri es va començar a dissipar un parell de dies després. La redactora en cap d'Internacional va mantenir un intercanvi de correus amb una periodista coneguda per les seves fiables fonts a Síria, la qual es va comprometre a fer indagacions. «¿Em pots trucar?», va escriure en un moment determinat amb inusual brevetat. Així es va fer. «¿Com us ho puc dir sense alarmar-vos en excés?», va començar dient. Va ser la primera a revelar-nos que un grup gihadista anomenat Estat Islàmic de l'Iraq i Llevant (ISIL) havia segrestat el Marc.

Per prudència, però no tenir-ne constatació oficial, perquè la discreció acostuma a ser un aliat convenient, el diari es va guardar un

temps la informació. Fins que el 23 de setembre va optar finalment per fer-la pública. Marc Marginedas es va convertir en notícia. «Marc Marginedas, segrestat», va titular EL PERIÓDICO en portada. El nostre drama va cobrar visibilitat.

El segrest de periodistes era un fenomen que començava a despuntar a Síria. Se sabia de quatre reporters francesos en la mateixa situació. I algun d'italià. I un de nord-americà de llarga durada. Però fins que no va tocar aquí no en vam ser conscients. Fins i tot les guerres solen tenir regles. A Síria no n'hi havia cap. I els corresponents de guerra també es van convertir en víctimes d'aquella anarquia bèl·lica. D'observadors a objectius.

Els mitjans de comunicació nacionals i diversos d'internacionals van obscurir el diari amb la seva solidaritat. Les xarxes socials es van bol-

«¿Com us ho dic sense alarmar-vos en excés?», va dir la primera font a revelar el segrest

«Això és Síria, nen. El concepte del temps és molt diferent», va dir la vigília del segrest

car amb els hashtag #MarcTesperem i #freemarc. I els companys del Marc al diari van acordar una cerimònia de record, de reivindicació de la seva feina i de reclamació de la posada en llibertat. Cada dimecres, per ser el dia que va ser capturat, la redacció en ple va sortir davant la seu del diari a Consell de Cent durant 23 setmanes.

«El Marc és un periodista valent i compromès que sempre està disposat a informar des de la primera línia i buscar la veritat allà on es trobi, en qualsevol racó del món, i necessitem que l'alliberin aviat perquè ho segueixi fent», diu una part del comunicat que tancava l'acte. A la delegació de Madrid, de Saragossa, a la universitat de Navarra, on va estudiar el Marc, es van portar a terme accions solidàries semblants.

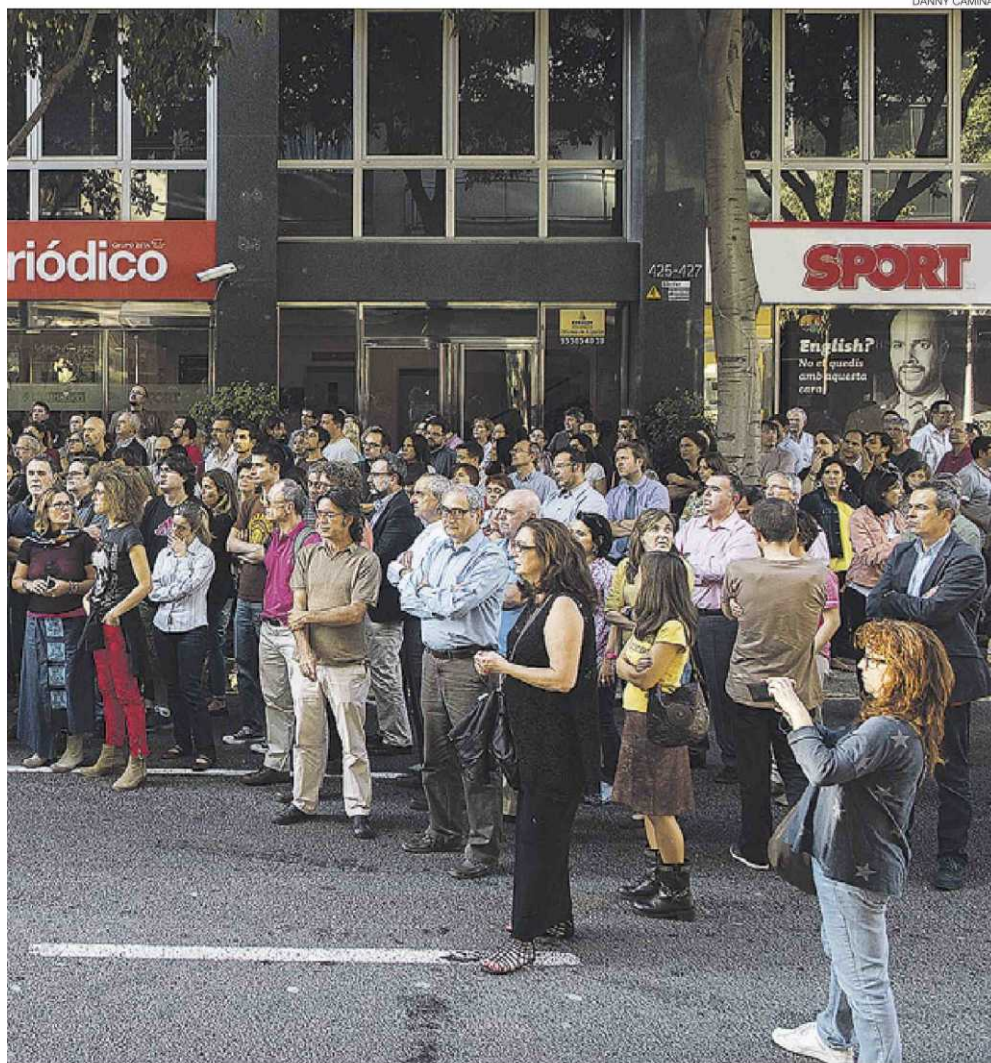
Pel mig es va desvelar que l'enviat especial d'El Mundo, Javier Espinosa, i el fotoperiodista que l'acompanyava, Ricard García Vilanova, van caure també en les urpes gihadistes. La pressió periodística va redoblar la

Imatge d'una concentració davant el diari per demanar l'alliberament de Marc Marginedas.

SEGREST D'UN PERIODISTA ► La informació sobre el captiveri de Marc Marginedas va ser gestionada per EL PERIÓDICO amb el màxim tacte possible i es va convertir a través de les seves pàgines en un homenatge sincer a tots els enviats especials a zones de conflicte.

DANNY CAMINAL

solidaritat i la mobilització. El Col·legi de Periodistes de Catalunya, per exemple, va organitzar un acte d'homenatge a la figura del corresponsal de guerra i els columnistes més prestigiosos van homenajar el Marc i tots els periodistes de la seva mateixa espècie a les seves peces.

Patiment de civils

El rotatiu italià *Corriere della Sera* va reconèixer la trajectòria de Marginedas amb un prestigiós premi. «Els enviats especials com Marginedas són indispensables», va alabar el director del diari italià. Fins i tot el Parlament Europeu va destacar en una sessió plenària la seva tasca sobre el terreny, seriosa, precisa, extensa. La del Marc i la de la vintena d'informadors europeus que segueixen segrestats.

«Això és Síria, nen. El concepte del temps aquí és molt diferent del nostre», va escriure el Marc amb tota la intenció just el dia abans del segrest en un correu electrònic. Allà no està clar, però aquí sis mesos s'han fet molt llargs. Felicitment, els dimecres al diari tornaran a ser convencionals. ≡

Vegeu el vídeo d'aquesta notícia amb el mòbil o a e-periodico.cat

La política i el periodisme celebren l'alliberament

► Rajoy es felicita del bon estat del periodista després de parlar-hi

► El gremi dels reporters recorda els dos periodistes encara en captiveri

EL PERIÓDICO
BARCELONA

L'alliberament de Marc Marginedas va ser celebrat ahir pels màxims dirigents polítics i, de forma més exultant, pel gremi del periodisme. El president del Govern espanyol, Mariano Rajoy, a l'arribar al congrés del PP andalus a Sevilla, va assegurar haver parlat amb el periodista d'EL PERIÓDICO ahir a primera hora del matí i haver percebut que es trobava bé, perquè «és molt difícil que s'estigui gaire bé després d'una situació així. Lògicament està content, i tot el que vindrà a partir d'ara serà molt millor del que ha viscut», va recalcar el cap de l'Executiu.

No va ser l'únic mandatari a felicitar-se'n. També ho va fer Alfredo Pérez Rubalcaba en el seu compte de Twitter. «L'alliberament de Marc Marginedas és una excel·lent notícia. Ara esperem que es produeixin els de Javier Espinosa i Ricard Garcia», va dir el dirigent socialista. En un comunicat, el Govern català va subratllar que ahir era un gran dia per a la família del corresponsal de guerra, per a EL PERIÓDICO i per a «les persones que estimen la llibertat, un dels pilars de la societat».

El món del periodisme també es va sumar a les felicitacions. La solidaritat ha estat moneda corrent durant aquests sis mesos i ahir les explosions d'alegria es van manifestar a través de les xarxes socials, de les ones i també a través de comunicats. «És una notícia alegre que fa temps que volíem que passés i que hem reclamat reiteradament en aquesta transmissió: l'alliberament del periodista Marc Marginedas», va relatar Joaquim Maria Puyal a l'iniciar la transmissió del partit del Barça a Catalunya Ràdio. «Aviat tornarà a estar entre nosaltres, però s'ha de seguir denunciant que altres companys viuen en aquell país l'injust captiveri. Fins que no se n'aconsegueixi l'alliberament s'haurà de mantenir encesa la flama de la denúncia», va afegir el locutor.

La presidenta de Reporters sense Fronteres, Malén Aznárez, va compartir la «immensa alegria» per l'alliberament, a la vegada que la notícia, va subratllar, «encoratja l'esperança» que siguin alliberats els altres dos periodistes espanyols segrestats.

«Estarem alleujats quan tots els professionals de la informació segrestats siguin alliberats», va concloure.

El Col·legi de Periodistes de Catalunya es va unir a la celebració. I també altres federacions de periodistes d'Espanya, com la Federació d'Associacions de Periodistes i l'Associació de Premsa de Madrid.

I, per descomptat, la Universitat de Navarra, on va estudiar el Marc. Potser la felicitació més peculiar va procedir d'un tuit de l'expresentador de TV3 Salvador Alsius, que va incloure rima: «Benvingut, Marc Marginedas! / Catalunya està contenta / Després de tantes de fredes, / avui una de calenta!». =

MARIANO RAJOY
PRESIDENT DEL GOVERN

«Està raonablement bé. Està content i tot el que vingui a partir d'ara serà millor del que ha viscut»

ALFREDO P. RUBALCABA
SECRETARI GENERAL PSOE

«És una excel·lent notícia. Esperem que es produeixin ara les de Javier Espinosa i Ricard Garcia»

JOAQUIM M. PUYAL
LOCUTOR DE CATALUNYA RÀDIO

«És una notícia alegre que fa temps que volíem que passés i que hem reclamat reiteradament»

MALÉN AZNÁREZ
REPORTERS SENSE FRONTERES

«Estarem alleujats quan tots els professionals de la informació siguin alliberats»

Final d'un segrest ► El perfil

Marginedas escriu una crònica a la base de la ISAF a Kandahar, el 2010.

PERFIL MARC MARGINEDAS ► Apassionat del món àrab i de Rússia, és des de fa anys el periodista que s'encarrega de cobrir les guerres per a aquest diari. Per la seva feina i professionalitat ha rebut premis importants

Reporter de totes les batalles

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Marc Marginedas és un periodista de seient inquiet que estima profundament la seva professió. Per això, sempre que n'ha tingut l'oportunitat ha volat lluny de la redacció per fer reporterisme al camp de batalla, que és el que sempre li ha agradat. Desque va començar la seva carrera professional, Marginedas, de 46 anys, va optar per la política internacional i el seu objectiu sempre ha estat treballar en zones de conflicte, per allò de donar veu a aquells que no en tenen, explicar el que es vol amagar o evitar que caigui en l'oblit el patiment que causen les guerres. Les seves dues grans passions són el món àrab i Rússia.

La seva primera corresponsalia va ser al Magrib, amb seu a Rabat. Durant els anys que va residir en aquella zona del món, Marginedas va passar una gran part del temps a Algèria per cobrir la guerra que llavors va entaular el règim d'Alger i els grups armats islamistes.

Gairebé sense periodistes occi-

dentials en aquell país, va ser testimoni excepcional d'obscures matances i va entrevistar en exclusiva els líders del proscrit Front Islàmic de Salvació (FIS) Abdul-Qàdir Haixani i Abassi Madani. El 1998, el Govern va rebutjar renovar-li l'acreditació. S'havia convertit en un reporter incòmode per al règim.

Va ser llavors quan Marginedas va ocupar la corresponsalia de Moscou, on va ser fins al 2002 i va cobrir la segona guerra a Txetxènia (1998-2000), amb continus viatges a la república independentista caucàsica. Va fer un escurixidor relat per a aquest diari de la caiguda de Grozni en mans russes després d'entrar-hi clandestinament. Descens a l'infern era el títol de

l'article on va retratar el patiment dels civils els tres mesos de setge.

El 2002, va tornar a Barcelona i des d'aleshores ha estat el reporter d'EL PERIÓDICO en zones de conflicte. Ha estat a totes les guerres que hi ha hagut els últims anys. No ha deixat de perfeccionar el rus i l'àrab, idiomes que domina juntament amb l'anglès i el francès.

els reporters captius a Síria

►► Javier Espinosa.

►► Ricard Garcia Vilanova.

Esperança en les famílies dels dos periodistes encara segrestats

L'alliberament de Marc Marginedas obre l'esperança per a les famílies dels altres dos periodistes espanyols que estan segrestats a Síria: Javier Espinosa, del diari *El Mundo*, i el fotògraf freelance Ricard Garcia Vilanova. Tots dos van ser capturats el mes de setembre passat a Tal Abyad, a la província de Raqqà, quan els faltaven unes poques desenes de quilòmetres per

deixar Síria després de dues setmanes d'intens treball.

«L'alliberament té un efecte positiu en els familiars [d'Espinosa i Garcia Vilanova], perquè és la millor notícia que es podia esperar després de sis mesos. Permet tenir l'esperança que es pugui solucionar la seva situació», va explicar ahir el periodista i portaveu de les famílies dels segrestats, Gervasio Sánchez,

que va explicar que va estar parlant amb els familiars dels dos reporters captius. «El pes del temps s'està deixant notar perquè està sent molt llarg», i per això l'alliberament de Marginedas «tindrà un efecte positiu».

Segons va explicar Gervasio, ara s'ha de saber com està Marginedas i com ha estat el seu segrest, si ha estat sol o, fins i tot, si ha pogut coincidir en algun moment amb Espinosa i Garcia Vilanova.

Està previst que Sánchez intervingui dimarts que ve en una taula rodona organitzada per la Federació d'Associacions de Periodistes d'Espanya (FAPE), en la qual s'abordarà el segrest de periodistes i, a més, es donarà a conèixer la creació d'un comitè de suport als dos espanyols retinguts en territori sirí.

«Estem molt contents, però ara cal seguir lluitant per Javier Espinosa i per Ricard Garcia. Ara també és el moment d'estar pensant en els altres dos companys i en la vintena de periodistes que continuen retinguts», va manifestar, per la seva part, Elsa González, presidenta de la FAPE. ■

En aquesta foto del 2006, Marginedas surt d'un helicòpter militar a l'Afganistan.

Com a reporter de guerra ha fet diversos viatges a l'Iraq entre els anys 2003 i 2010, on ha cobert els moments més àlgids de la invasió (va entrar per la frontera kuwaitiana i va avançar fins a Bagdad), la postguerra i replegament de les tropes espanyoles.

També ha estat diverses vegades a l'Afganistan entre el 2006 i el 2010. En un d'aquests viatges, es va desplaçar acompanyat del fotògraf Sergio Caro fins a la remota serralada de Hindu Kush, al costat de la frontera amb el Pakistan, país que també coneix com a enviat especial, quan es va endinsar el 2008 a les zones tribals de l'oest del país.

Llibre revelador

Marginedas ha cobert també la guerra de Darfur el 2004 i l'ofensiva israeliana al sud del Líban, on va burlar el setge israelià a la ciutat de Tir després de travessar a peu el riu Litani i caminar diversos quilòmetres. El 2005 va cobrir els atemptats al metro de Londres.

Els últims anys els ha dedicat a la primavera àrab i els conflictes que n'han sorgit. El gener del 2011 va assistir a les primeres manifestacions i a la caiguda i posterior fugida del president Ben Ali a Tunísia.

Aquest mateix any va estar dues llargues temporades cobrint la guerra civil libia. Durant una visita a l'Hospital Central de Trípoli va descriure amb gran cruïda el patiment dels civils en la guerra. *Paraplègics de Gaddafi*, va ser el reportatge publicat l'agost del 2011 en què explicava com nens, dones i fins i tot metges sucumbien al foc dels francotiradors gaddafistes.

Fidel al seu interès pel món àrab, Marginedas va volar de la redacció

cap a Síria per explicar el conflicte armat. Ho va fer tres cops, l'últim el mes de setembre passat quan va ser segrestat. Marginedas ha estat en captiveri gairebé sis mesos.

La seva llarga trajectòria professional està recollida en el seu primer llibre, *Periodismo en el campo de batalla* (RBA, 2013). Marginedas hi recull els moments més transcendents de la seva carrera i des de la seva experiència personal nua des-

Com a enviat especial ha estat a les guerres que hi ha hagut els últims anys

mitifica la figura del corresponsal de guerra.

El maig passat va quedar finalista al 29è premi Cirilo Rodríguez per a corresponsals i enviats especials de la premsa espanyola. En el seu discurs de recepció del guardó –que va dedicar i va entregar a EL PERIÓDICO DE CATALUNYA– va insistir en la necessitat que els mitjans de comunicació continuïn apostant per la cobertura dels conflictes perquè no s'acabin oblidant. La dotació del premi la va entregar a l'oenagè Metges sense Fronteres per la seva tasca a Síria.

Marc Marginedas també va ser guardonat l'any passat amb el prestigiós Premi Internacional de Periodisme Maria Grazia Cutuli, que atorga el diari italià *Corriere della Sera*.

Vegeu el vídeo d'aquesta notícia al mòbil o a e-periodico.cat

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

LOS ENLACES 'ON LINE' EN EUROPA

Con el 'caso Svensson', el Tribunal de Justicia define qué 'links' son ilegales. Ahora, el 'caso Telekabel' podría suponer exigir a las compañías de internet que bloqueen las webs de contenidos no autorizados

La UE estrecha el cerco a los 'links' piratas

PABLO HERRAIZ / Madrid

La Unión Europea va dando pasos para luchar contra la piratería en la Red. Hace escasos días se conoció una sentencia que cambiará las cosas en internet para mucho tiempo. Y aunque esos cambios tardan en producirse, son el principio de otros que están por llegar. La sentencia del Tribunal de Justicia de la Unión Europea (TJUE) sobre el llamado caso *Svensson* ha definido lo que deben hacer los tribunales de toda Europa a partir de ahora con los enlaces de internet.

Esta sentencia ha sido fruto de la demanda de la Asociación Sueca de Periodistas, que reclamaba a una empresa de su país por enlazar noticias de sus medios sin autorización. El letrado español Ricardo Gómez Cabaleiro, del despacho Lehmann & Cabaleiro Abogados, les ha representado, y definía la sentencia como «el primer paso para establecer la responsabilidad de quienes enlazan contenidos de manera ilegal».

Al Tribunal «se le preguntaba si el hecho de trazar enlaces constituía un acto de comunicación al público. Y el Tribunal ha contestado que «depende», explicaba Gómez Cabaleiro. Para decidir qué enlaces son legales, dicho de modo genérico, o si se pueden difundir sin autorización, el Tribunal dice que se tienen que cumplir dos condiciones: que provengan de páginas web sin restricciones, como las noticias de diarios gratuitos, los *links* a películas en dominio público, etc; y que el contenido enlazado haya sido originalmente ofrecido por el titular de los derechos, puesto que para la exclusión de la condición de nueva comunicación al público se exige que el titular de los contenidos haya previsto al posible público que vendrá a través de enlaces.

Se podría poner el ejemplo de un quiosco digital de prensa: si alguien establece enlaces que den acceso al contenido de esta web, al ser cerrada, lo haría sin autorización; pero lo destacable es que ahora también se considera ilícito el enlace que se realice sin autorización hacia una página (o un blog) en la que alguien haya copiado y pegado el texto de una noticia u otro contenido con restricciones.

La importancia de esta sentencia, explica el abogado Gómez Cabaleiro, es que «ahora se clarifica una de las muchas perspectivas de los enlaces, que es la condición de infractor directo de derechos de propiedad intelectual, pero no debemos olvidar que se mantienen otras fuentes de responsabilidad, como las derivadas de las previsiones de la LSSICE (Ley de Servicios de la Sociedad de la Información) para los intermediarios, de la nor-

JAVIER OLIVERES

mativa de Competencia o incluso del derecho general de daños».

Pero aún queda por dirimir otro asunto para cerrar el círculo, que ya está estudiando el TJUE: la actuación frente a las operadoras que dan servicio de internet a los usuarios. Las compañías con las que cualquiera tiene contratado internet en su casa, para entendernos.

Gómez Cabaleiro lo resume en que «falta dilucidar si se pueden exigir actuaciones a quien presta el servicio al consumidor de esos contenidos ilegales, porque hasta ahora está clara la responsabilidad de quien presta el servicio al infractor». El caso proviene de la pregunta de un tribunal austriaco al TJUE, que lleva el llamado caso *Telekabel Wien*.

En Europa ya se han aplicado de diferentes maneras las ideas de los tribunales de cada país. Así, en Reino Unido el juez Arnold dio la razón a la Premier League, que puso una demanda contra todas las operadoras de su país para que bloqueasen la posibilidad de acceso de sus clientes a las páginas web que emitían el fútbol en directo, cuando en la televisión sólo se podía ver en canales de pago.

En otros miembros de la UE como Alemania o Países Bajos la Justicia se ha pronunciado de igual manera, pero no lo ha hecho así en España, entre otros casos, donde hay resoluciones en ambos sentidos.

Jurisprudencia única

Para que haya una jurisprudencia única en toda la unión, los jueces piden al TJUE que unifique doctrina, y así aclare cómo proceder en casos similares, sea cual sea el país del pleito.

Para sentenciar, este tribunal pide su opinión a los abogados generales, que actualmente son nueve especialistas en derecho de la UE. Y da la casualidad de que el primer abogado general, al que además han pedido consejo sobre el caso *Telekabel* es el único español que hay en ese selecto grupo, el ex presidente del Tribunal Constitucional Pedro Cruz Villalón, quien ya ha elevado su informe al Tribunal de Luxemburgo. El informe ya es público, y aunque al final el Tribunal pueda mostrarse de acuerdo o no con él, afirma que si se pueden pedir actuaciones a las compañías operadoras.

¿Y qué supondría esto? Que si el TJUE sentencia en el sentido propuesto por el abogado general, se les podría reclamar que bloquearan el acceso a esas páginas, de modo que el usuario final no tenga acceso a ellas. En cualquier caso, con la sentencia del caso *Svensson*, y si la del caso *Telekabel Wien* sigue el criterio de Cruz Villalón, estarían puestas las bases para perseguir las páginas de *links* piratas.

LA 'SENTENCIA SVENSSON'

«Es el primer paso para establecer la responsabilidad de quienes enlazan»

Requisito

Para que un 'link' sea legal, el contenido enlazado tiene que haber sido ofrecido por el titular de los derechos

OPERADORAS DE INTERNET

«Falta dilucidar si se pueden exigir actuaciones a quien preste el servicio»

La casa del «Ciudadano Kane» Amanda posa en el castillo de William Randolph Hearst en California OLIVER PEOPLES

Amanda Hearst Filántropa y periodista

«Mi bisabuelo no tuvo la culpa de que España perdiera Cuba»

La heredera americana posa como modelo para salvar el mítico castillo de su familia

MARTÍN BIANCHI
MADRID

El idilio de la familia Hearst con España data de comienzos del siglo XX. El magnate de los medios William Randolph Hearst levantó en los años veinte su «Xanadu» personal en una colina de California inspirándose en la arquitectura de nuestro país. Lo bautizó «La cueva encantada»: 56 habitaciones, 61 baños, 19 salones, dos piscinas olímpicas, un teatro y un zoológico privado. En 1957, seis años después de la muerte del «Ciudadano Kane», sus hijos vendieron la propiedad al Estado alegando que no podían hacer frente a los gastos de mantenimiento. Ahora el castillo es un destino turístico que genera unos 700.000 euros anuales. Su coste de conservación asciende a 45 millones.

«Las cuentas no cuadran. Por eso se ha creado la Fundación de Conservación del Castillo Hearst, que recauda dinero para el mantenimiento de más de 25.000 objetos únicos... muebles,

Pasión por Sevilla Hearst fue novia del aristócrata Luis Medina durante poco menos de un año

obras de arte», explica a ABC Amanda Hearst (30 años), bisnieta de William Randolph y miembro de esta ONG presidida por su madre, Anne Hearst McInerney. «El castillo se financia con dinero público y privado», aclara. Como el resto de su familia, Amanda está enamorada de España. «Sigo teniendo muy buenos amigos allí», dice. Incluso tuvo

... y por los animales Dirige junto con Georgina Bloomberg una fundación que protege a los perros

un novio «made in Spain», el aristócrata sevillano Luis Medina, con el que estuvo saliendo poco menos de un año.

«Es divertida la conexión entre los Hearst y España. Yo viví en Madrid durante algunos meses y tuve el placer de visitar todo el país. Cuando vi vuestras catedrales, descubrí que mi bisabuelo se había inspirado en la arqui-

Una gringa en Madrid
«Los toros no son para mí, pero no quiero prejuzgar. Lo cierto es que no podría ver cómo matan a un animal»

tectura y el arte español del siglo XVI para construir su castillo. Supongo que nuestra pasión por España ya es una tradición», explica la heredera, que trabaja como periodista en el grupo editorial de su familia y acaba de diseñar una colección de gafas para la firma Oliver Peoples inspirándose en el mítico hogar familiar. Cada par de gafas rinde homenaje a un rincón del castillo: la piscina romana, los establos, la Suite Celestial. También protagoniza la campaña de esta colección que saldrá a la venta este verano. «No soy modelo, pero vi un aspecto caritativo en este proyecto. Parte de lo recaudado con las ventas será destinado al mantenimiento de la propiedad».

–Dicen que guarda muy bajo perfil...
–No es intencional. Soy así. No me gusta hablar de mi vida.

–¿Qué recuerdos guarda de su infancia en el castillo Hearst?

–Mi familia ha podido disfrutar de una de las casas de la propiedad, a la que llamamos «El Rancho». Mi vida allí fue muy en contacto con la naturaleza. Solía nadar en la piscina Neptuno, cabalgar en la colina, comer barbacoas y celebrar reuniones familiares. Pero ya no somos dueños de la propiedad.

–Joanne Hearst se casó con el español José Castro Rivera y vivió muchos años en nuestro país.

–Así es. Mi prima lejana Joanne pasó casi toda su vida en Sevilla. Se podría decir que gracias a ella la mitad de mi familia es española. Aunque no los veo mucho.

–Los libros de historia dicen que su abuelo desató la Guerra de Cuba con aquella frase «damme las fotografías, que yo pondré la guerra».

–Eso es solo un rumor. Creo que es mentira. Mi bisabuelo no tuvo la culpa de la guerra o de que España perdiera Cuba. Él era muy poderoso y se le achacó el conflicto, pero en la familia no tomamos en serio esa historia.

–Es una activista defensora de los animales. De hecho, ha creado junto con su amiga Georgina Bloomberg (hija del exalcalde de Nueva York) una fundación que protege a los perros. ¿Alguna vez vio una corrida de toros?

–Cuando viví en España, realmente quise hacer una inmersión en la cultura. Fui a los partidos de fútbol, visité las catedrales, comí todo el jamón del mundo, pero no pude ir a una corrida de toros. Era muy difícil para mí. Entiendo que sea parte de la cultura del país, pero no podría soportar ver cómo matan a un toro. Lloraría todo el tiempo. No es para mí, pero no quiero prejuzgar.

PAULA ECHEVARRÍA, GALA GLEZ...

EL NEGOCIO (REDONDO) DE SER BLOGUERA

Ganan hasta 450 euros por tuit, e incluso 12.000 por amadrinar un acto. Aunque cobran sobre todo en especie. Todo lo que se ponen se agota

BEATRIZ MIRANDA

Ser bloguera de moda en España es un negocio muy rentable. Cuantos más seguidores tenga un espacio virtual *fashionista*, más se cotiza el caché de su autora ante las marcas, que llegan a pagar a las prescriptoras de tendencias más exitosas hasta 450 euros por un tuit y 12.000 por amadrinar un «evento», esa palabra tan (mal) utilizada entre las *it girls*. Evento, según la RAE, es un hecho imprevisto, y estas citas que organizan las marcas para captar clientes están programadas al detalle. Sobre todo el salario que cobrará la *celebrity* de turno, siempre bloguera, que promocionará en las redes sociales (RRSS) el producto del que es imagen, por lo general encubierta.

Efectivamente, se puede vivir y muy bien de un blog siempre que el tráfico de visitas de tu rincón cibernético te convierta en un fenómeno de ventas o estilo. Pero, ¿qué es una bloguera? Alguien que escribe un blog. En la mayoría de los casos no se trata de una periodista, ni de una diseñadora, ni de una modelo, aunque algunas firmas las traten como tales. Definimos en femenino a las blogueras por el alto porcentaje de mujeres entre ellas. Y cabe aclarar

te) que torna en bloguera para alcanzar un estatus en el gremio de la moda. Ahí va un ejemplo de cada perfil, respectivamente: Gala González y Paula Echevarría.

Gala González. 28 años. Sobrina de Adolfo Domínguez. Formación académica en Central Saint Martins, Londres (donde estudió John Galliano y eso es un grado). Bloguera de proyección internacional con web propia, *Amlul*, referente del estilo respaldada por la industria. Léase, es una chica con criterio según algunos expertos, que no todos. Gala González tiene más de 72.000 seguidores en Twitter y más de 181.000 en Instagram. Dos cuentas que superan en influencia al escaparate del local de Loewe en la Gran Vía madrileña un sábado por la tarde.

Gala es la bloguera con el caché más alto. La representa Okiko Talents, la primera agencia de blogueras en España que gestiona su carrera y cierra sus contratos. Fuentes consultadas por LOC aseguran que el precio de un tuit de Gala recomendando unos simples zapatos puede costarle a la marca hasta 450 euros. Y que la joven ha alcanzado niveles de estrella a tenor de sus exigencias por contrato en cada trabajo que realiza, ya sea como prescriptora o como DJ, otra habilidad habitual entre estas chicas, pues muchas de ellas completan su oferta pinchando música.

Otro bloguero muy popular, Pelayo Díaz (*Kate loves me*), conocido como *Prince Pelayo* o ex de David Delfin, cobra 6.000 euros por «evento», pide *transfer* (coche con chófer) y en su lista de caprichos no suele faltar una botella de champán francés rosado. Pelayo, de la misma edad que Gala, también está representado por Okiko Talents, al

Algunas prescriptoras piden chófer para acudir a un «evento» y exigen champán rosado

A casi todas les envían ropa y cosméticos que luego se quedan. Algunas revenden estos productos

que hay dos perfiles muy diferenciados: 1.— bloguera con nociones de moda (no es lo mismo amar el *shopping* que conocer la historia y la industria de la moda en profundidad) que torna en *celebrity* debido a su empatía con las consumidoras y 2.— *celebrity* con legión de fans (casi siempre actriz, modelo o social-

PAULA ECHEVARRÍA

Blog: 'Tras la pista de Paula'. Seguidores en Instagram: 181.436. Caché: 12.000€ por un 'photocall'.

GALA GONZÁLEZ

Blog: 'Amlul'. Más de 50.000 'followers' en Facebook. Caché: 450€ por tuit. No se quita su último bolso de Louis Vuitton.

igual que otras hijas o hermanas de con blog que también mueven mucho en las Redes. Entre ellas, Miranda Makaroff, hija de Lydia Delgado (con el blog *Hermanas Miranda*), Brianda Fitz-James Stuart, nieta de la duquesa de Alba (*Bri anda dibujando*), y Vega Royo-Villanova, hermana de Carla Royo-Villanova (*Daisy Vega*). Vega pide 1.000 euros por asistir a cualquier «evento» relacionado con la moda, gastos de alojamiento, transporte y dietas aparte. A cambio de ese caché, se compromete a colgar un post sobre el acto en cuestión, a compartirlo en RRSS

Las contratan en grupo. Esta semana Brianda y Vega Royo hablan de los mismos cigarrillos electrónicos

Las revistas femeninas o del corazón suelen pagar a las famosas unos 2.000 euros al mes por un blog

y al llamado *hosting* o anclaje en la web de un medio. Últimamente lo habitual es que la agencia negocie la repercusión de un producto en un *pack* de dos o tres blogueras. Por ejemplo, esta semana tanto Vega como Brianda han hablado de una misma marca de cigarrillos electrónicos.

Hasta aquí hemos diseccionado el salario en metálico de estas blogueras, las más populares aunque también se encuentran otras de gran tirón como Lovely Pepa, Dulceida, etcétera, porque son infinitas. Chicas que han sustituido en los *front rows* a varias periodistas de largo recorrido. Este es el caso de Clara Courel, con un humilde caché de 300 euros por «evento», estilista aparte.

MODA INTERNACIONAL

Gala González, por ejemplo, acude invitada a la Semana de la Moda de Nueva York para promover la internacionalización de su blog y consigue que multinacionales de la moda compren sus recomendaciones. De ese viaje le salen 10 posts. Otras blogueras nacidas al calor de esta profesión en ciernes, por su parte, se aprovechan de que diseñadores como Custo Barcelona les pague el viaje.

Cachés aparte, la forma de cobrar de la mayoría de las blogueras es en especie. Las firmas envían cajas y cajas de ropa y cosméticos que saben a ciencia cierta se ganarán una mención en RRSS. Productos sin retorno

en un 90% de los casos: regalos, en otras palabras. Una herramienta publicitaria que sale a cuenta a las blogueras pero también a las marcas, ya que un lote de productos es mucho más barato que un anuncio a toda página en una revista. Todos ganan: Win Win... Y *Bling Ring*, ya que muchas de es-

tas chicas, para llegar a fin de mes, venden esos artículos en baratillos una vez *posteados*. Práctica bajo sospecha que rentabiliza la cultura del *gratis total* que ejercen algunas blogueras. Varias marcas han reparado en este abuso y ahora, en vez de ofrecer producto, venden experiencias como un taller patrocinado para aprender a hacer cronuts (híbridos entre donuts y croissants). Sale más rentable que regalar un bolso y también da contenido a los posts.

Pasamos al segundo perfil de blogueras. El de famosa que torna en bloguera para conseguir cierto estatus y, en algunos casos extremos, huir del ostracismo. El ejemplo más conocido es el de Paula Echevarría (36 años), que cobra un salario mensual de 2.000 euros en una revista por un blog que actualiza casi a diario y que escribe, confirman fuentes consultadas por LOC, sin ayuda de nadie, aunque se le acusa con asiduidad de plagiar a otras blogueras. Ella es el ejemplo más mediático de *egoblogger*, término sólo utilizado en España que se nutre de

selfies o de fotos de sus autoras y su entorno (marido, madre, hija...) explicando sus *looks*, tal y como hacen la mayoría de blogueras a las que admiran chicas que necesitan referentes a la hora de vestirse.

La mujer de Bustamante, con un formato de blog más doméstico ya que el diseño gráfico no está tan cuidado, tiene más de 300.000 seguidores en Instagram y casi la misma cifra en su perfil de Facebook no oficial. Todo lo que se pone se agota; algo de lo que se aprovechan las marcas, por eso tiene su propia tienda *online* y una aplicación para tabletas que redirecciona a las webs de las firmas para las que trabaja. En cualquier caso, Paula cobra poco por su blog (mucho, en cambio, en los *photocalls* relacionados con la moda, porque su presencia cotiza unos de 12.000 a 25.000 euros) si se tiene en cuenta el alto tráfico de visitas que proporciona a la revista. Pero a ella le interesa que su nombre esté unido a una publicación de prestigio. De hecho, a cambio de estos posts, exige dos portadas de la edición de papel de la revista al año y la presentación de unos premios de moda o belleza. Además, se sirve de este espacio para hablar de las marcas de las que es imagen pública.

No tienen tantos seguidores, pero hay muchas otras vips que siguen este patrón. Sara Carbonero acaba de estrenar canal en YouTube. Y los últimos fichajes de otras cabeceras son Elsa Pataky y Blanca Suárez. Por no mentar la cantidad de famosas con blog en una revista del corazón. Cobran 2.000 euros *aprox.* al mes, un salario más que decente que les permite seguir en el candelero cuando no están trabajando. Este es el caso de Patricia Conde o Esmeralda Mo-ya. ¿Tienen estilo? Dudoso. ¿Pero fans? Miles. En fin. Win Win.

PRINCE PELAYO. Blog: 'Kate loves me'. Seguidores en Instagram: más de 103.000. Hace de DJ con su ex, David Delfín

PATRICIA CONDE. Su blog le sirvió para no caer en el ostracismo cuando no trabajaba.

ELSA PATAKY. Acaba de estrenar blog sobre maternidad en una revista femenina.

SARA CARBONERO. Tiene un blog, 'Cuando nadie me ve', en una revista femenina y esta semana ha estrenado canal en Youtube con un video de ella haciendo punto.

ADRIANA ABASCAL. Tiene un videoblog en una revista del corazón que se produce ella misma con cortometrajes familiares.

El Govern inyecta 7,5 millones en TV3 para reducir a la mitad los recortes en personal

● Se espera pactar el nuevo convenio en marzo con una rebaja del 7,25% del sueldo

CRISTINA RUBIO / Barcelona
El Govern quiere evitar que se enquistase el conflicto con los trabajadores de TV3, una cadena en jaque por la negociación del nuevo convenio colectivo y por unos recortes que ascendían a los 15 millones de euros. Por eso, y pese a las estrecheces presupuestarias, el Ejecutivo de Artur Mas ha decidido inyectar de forma extraordinaria 7,5 millones al ente público, que invertirá íntegramente en reducir a la mitad el *tijeretazo* a la plantilla.

Con esta losa menos pesada a las espaldas, la propuesta de la televisión y la radio públicas pasa por aplicar un recorte lineal del 7,25% a los casi 2.000 trabajadores de TV3 y otro menor a los de Catalunya Ràdio. La propuesta rebaja casi a la mitad la pres-

tensión inicial del 13% e incluye los órganos directivos, que sufrirían un ajuste mayor que el del resto de la plantilla.

Este giro abre un «nuevo escenario» de negociación hasta el próximo jueves día 6 de marzo, que podría desembocar en fijar un marco de estabilidad a lo largo de los próximos cuatro años. Esta es la voluntad del ente público, que recibirá una asignación anual de 225 millones de euros hasta 2017. Una cantidad muy inferior a los casi 400 millones de los años antes de la crisis.

Sin embargo, los ánimos están demasiado caldeados entre los trabajadores de TV3, con los que costará llegar a un acuerdo definitivo en el plazo de 15 días. De hecho y pese a la mejora de las con-

diciones, el propio presidente del organismo público, Brauli Duart, aseguró ayer que el pacto con la plantilla aún no es «seguro», aunque la propuesta ya ha sido trasladada a los comités de empresa de la televisión y radio públicas catalanas, que valoran el gesto y saben de la importancia de «llegar a un acuerdo» para evitar *tijeretazos* mayores.

Además de este ajuste que se queda en 7,5 millones de euros, TV3 y Catalunya Ràdio arrastran otro déficit de 11 millones correspondiente al ejercicio anterior y que hay que enjugar para no incumplir con la nueva Ley del Audiovisual. Sin embargo, esta cantidad se reducirá de la partida de Contenidos Audiovisuales e Inversiones, explicó Duart, quien expresó su deseo de

que el ajuste afecte «al mínimo» a las productoras catalanas.

La nueva propuesta llega en un momento de crisis en los medios públicos catalanes, con conflictos y varias huelgas de hasta 24 horas

Las huelgas del mes de febrero han ocasionado pérdidas de 1,5 millones

durante el último mes. Día sí día no, TV3 ha tenido que alterar su programación por los paros orquestados. De hecho, la cadena ha llegado a no emitir el discurso del Rey de Nochebuena o a ofre-

cer sin locución la pasada eliminación del Barça contra el Manchester City.

Estas protestas han ocasionado pérdidas en inversión publicitaria por valor de 1,5 millones de euros, una cifra que representa un 15% del montante total de facturación del último mes. «Esta caída rompe la tendencia positiva que habíamos conseguido iniciar el segundo semestre de 2013», aseguró ayer el presidente de los medios públicos en el Parlament.

También la consiguiente pérdida del liderazgo de TV3, que este mes de febrero se quedará entre un punto y un punto y medio por debajo de la televisión más vista a falta de los resultados de ayer. La cadena ha sido la primera opción para los catalanes desde hace 19 meses.

De izquierda a derecha, el director de Catalunya Ràdio, Fèlix Riera, el de TV3, Eugeni Sallent, y el presidente de la CCMA, Brauli Duart. / JORDI SOTERAS

Polémica por decir que un atleta francés es de la 'Cataluña Norte'

C. R. / Barcelona
Nueva polémica de carácter soberanista en torno a TV3 por presentar a un esquiador francés como «atleta de la 'Cataluña Norte'». En concreto, la noticia se produjo el pasado 11 de febrero, cuando en la edición del 'Telenotícies' se informó de que Martin Fourcade había ganado una medalla de

oro en los Juegos Olímpicos de Sochi y se aseguró que era 'nordcatalà'.

Este suceso ha enervado tanto a Ciudadanos como a PP, que ven en él un claro giro de TV3 hacia la deriva independentista del Govern. Es más, durante la comisión parlamentaria el diputado de Ciudadanos Jordi Cañas acusó a los medios públicos de vivir

en un «permanente delirio pancatalanista». También recordó que TV3 sigue emitiendo la información meteorológica con los mapas del tiempo de los denominados 'Països Catalans', que incluyen las Islas Baleares, la Comunidad Valenciana y el Norte de Francia.

Por su parte, la 'popular' Marisa Xandri criticó

que el «delirio separatista» de la cadena pública catalana raya el patetismo esperpéntico y dijo estar «avergonzada» de TV3.

En unas explicaciones poco convincentes ante las críticas de estos dos grupos políticos, el director de TV3, Eugeni Sallent, defendió que los informativos de TV3 «prestan especial atención a

los atletas unidos a Cataluña por su lengua y tradiciones», y aseguró que a Fourcade le llaman 'el biatleta catalán' en Francia. El esquiador procede de la localidad pirenaica de Ceret, en el Rosellón y a 20 kilómetros de La Jonquera.

Cañas replicó que el atleta no sabe catalán y puso en duda «el grado de

veracidad que tiene una noticia que confunde la realidad con un proyecto político». También acusó a la dirección de TV3 de colaborar en propagar el proyecto nacionalista del Ejecutivo de Artur Mas.

La polémica enervó en especial a ERC, que defendió la pluralidad de los medios públicos con un informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, órgano también de la Generalitat.

Revelacions d'"El marquès i la esvàstica", de Rosa Sala Rose i Plàcid Garcia-Planas

RUANO

El periodista que escrivia per a Goebbels

Un llibre documenta com González-Ruano va traficar amb salconduits i va espoliar jueus

JOSEP MASSOT
 Barcelona

A César González-Ruano se li intuïa un passat infame, però se li perdonava per la seva prosa periodística i per aquesta simpatia que els impositors i els pillastres tenen en els cercles literaris, acostumats a guanyar-se la vida com poden. Però una cosa és fer-se passar per aristòcrata arruïnat, traficant d'obres d'art falses (amb ajuda d'Oscar Domínguez, Pedro Flores i Manuel Viola) i una altra haver espoliat els jueus perseguits pels nazis, posant en perill les seves vides. Fins i tot el premi més ben dotat del periodisme espanyol (30.000 euros) portava el seu nom.

Rosa Sala Rose, autora de diversos llibres sobre nazisme, i el periodista Plàcid Garcia-Planas publiquen *El marquès i la esvàstica* (Anagrama), el resultat de tres anys d'investigació en vint arxius de vuit països. "La nostra investigació parteix de l'acusació que va fer l'exmaquis Eduardo Pons Prades el 2002. Va acusar González-Ruano d'estar involucrat en matances de jueus que intentaven escapar-se a través d'Andorra durant la Segona Guerra Mundial. Aquesta acusació unia dues llegendes negres sobre les quals mai no s'ha volgut entrar a fons: que Ruano es va lucrar extorsionant jueus al París ocupat i que a Andorra es van assassinar jueus que s'escapaven pel Principat", diuen els autors.

El llibre conté diversos llibres. És una indagació sobre Ruano, el mirall d'una època convulsa on acaampen els oportunistes, la crònica de jueus intentant fugir de la mort i el relat d'una investigació a temps real explicats en primera persona.

González-Ruano, nascut a Madrid el 1903, aspirava a ser un escriptor com Baudelaire, però va

destacar com a periodista. Quan va arribar la Segona República va passar de celebrar la crema de convents a mostrar-se com un antirepública ferotge. Va ser corresponsal a Roma, Berlín i París —on es presentava com a marquès sense ser-ho—, i finalment va anar primer a Sitges i després al carrer Río Rosas de Madrid, veí de Cela i del pintor Viola.

La investigació de Garcia-Planas i Sala Rose demostra que Ruano va escriure articles antisemites i propagandístics del nazisme a sou de Goebbels. El seu salari variava "si firmava —o no— amb

me biòlegista nazi anava contra l'esperit de la Falange". "El més inquietant —diu la investigadora— és com es va vendre al Ministeri de Propaganda de Goebbels, si no la quantitat de periodistes que es venien com ell". Fins i tot l'enciclopèdia Espasa-Calpe es va oferir a Goebbels per redactar entrades favorables als nazis. Ruano no va ser un cas únic. Segons Sala Rose, la documentació dels arxius francesos mostra "la quantitat d'espanyols d'esquerra i de dreta que enganyava els jueus al París ocupat, a l'avantsala d'Auschwitz". Estava Ruano implicat en les matances de jueus a Andorra? El llibre prova que Ruano va traficar amb salconduits i que va estafar jueus que van acabar als camps d'extermini.

Els mateixos alemanys —els únics oficialment legítims per ariaritzar per força els béns jueus— es van adonar de l'espòli que practicaven Ruano i un grup d'espanyols. El gener del 1942 el secretari de l'ambaixada alemanya a París, el doctor Wissmann, escriu de pròpia mà: "Ruano és un aventurer nociu que a Berlín es feia passar per marquès, va ser subvencionat d'allò més bé pel Ministeri de Propaganda i va marxar de Berlín a l'estampida deixant enrere grans deutes. Ara viu aquí amb un gran tren de vida, pel que sembla de mercajos en el *marché-noir*, de proxenetisme i del tràfic de salconduits. He avisat el Servei de Seguretat (SD)". El fals marquès va ser empresonat a Cherche-Midi.

Un altre testimoni: Adam Babiak, resistent antinazi, en una declaració a la policia de la França lliure, el maig del 1945, declara: "Aquest senyor [González-Ruano] es trobava a Cherche-Midi detingut per haver extorsionat una família israelita promentent-li tràfic d'influències. El cap de família estafada estava detingut a la mateixa cel·la que nosaltres. Es deia Hans Schönhof". Un poeta surrealista txec que tindrà un pa-

Llibre finançat per l'ambaixada alemanya

pseudònim, si cometia alguna 'relliscada' i si estava 'només inspirat', 'parcialment completat' o totalment escrit per Gustav Reder", l'agent nazi camuflat a Madrid com a cap de premsa de l'oficina dels Ferrocarrils Alemanys.

Sala Rose comenta que "l'antisemitisme de Ruano va trencar tots els límits. La diplomàcia alemanya va arribar a elogiar-lo com el únic periodista espanyol que entenia les lleis racials nazis i feixistes, i el mateix òrgan de la Falange, *Arriba España*, va haver de recordar-li que l'antisemitis-

Ruano, entre dos amics pintors a finals dels anys vint a Madrid

Les matances de jueus a la frontera andorrana

■ *El marquès y la esvàstica* tracta en paral·lel a les aventures de González-Ruano les presumptes matances de jueus que fugien dels seus perseguidors nazis a la frontera andorrana.

És una història d'herois i truans. Entre els herois, Francesc Viadiu, diputat d'ERC, que es va enfrontar a la FAI i al POUM, va salvar la vida del bisbe de Solsona i va ser alcalde d'aquesta ciutat fins que la victòria franquista el va portar a França, on es va afegir a la Resistència i va col·laborar amb el servei d'intel·ligència britànic com a organitzador de xarxes d'evasió.

Els fugitius pagaven de 60.000 a 100.000 francs per un bon guia que els ajudés a creuar la frontera. El grup anarquista Ponzán cobrava més car als jueus per sufragar les despeses d'altres fugitius més compromesos o disposats a combatre. Sovint, els guies exigien a mig camí noves sumes o el seu equivalent en joies i en algun cas, es desentenen dels perseguits després d'haver-los cobrat, els mataven allà mateix o els lliuraven als alemanys per cobrar la recompensa.

El llibre aprofundeix en un tema delicat que s'ha tractat poc i malament. Analitza tots els casos coneguts i aporta algunes dades noves.

Els autors han tingut accés per primera vegada a la documentació que va servir per elaborar els famosos reportatges de la revista *Reporter*, que el 1977 va revifar el rumor d'aquests assassinats.

El llibre descobreix com, en acabar la Segona Guerra Mundial, un bar de l'Hospitalet (Barcelona) vinculat a

DISSABTE, 1 MARÇ 2014

CULTURA

LA VANGUARDIA 39

"Un agente literario es un administrador de fincas".
 Carmen Balcells.

@jorgecarrión21
 Jordi Carrión Escritor

A la recerca de l'etimologia del 'papu', el fantasma menjanens
 #cosesdellengua

@esthersabo
 Esther Saborido Filòloga

Tu amor enfermo me cura.

@GuillermoRoz1
 Guillermo Roz Escritor

L'atac del Govern contra el crowdfunding és una provocació que no pot provocar sinó un repunt de les pràctiques corresponents

@carlos_taibo
 Carlos Taibo Escritor

DÍAZ CASARIEGO / EFE

ARXIU

un conegut passador català –que després es va nacionalitzar andorrà– es va convertir en un punt de fuga de líders nazis d'Europa. La xarxa d'evasió, segons el document dels serveis secrets francesos de l'època, s'estenia per França i per diversos països d'Europa en forma d'oficines comercials,

cabarets, bars i restaurants. El bar de l'Hospitalet, avui desaparegut, es deia bar La Rambla, i entre els capitosts nazis que van escapar a través seu –segons els serveis secrets francesos– hi havia Georges Delfanne, àlies Masuy, sàdic gestapista conegut per la invenció del suplici de la banyera.

Aquest bar formava part de la xarxa d'evasió de nazis després de la guerra

per essencial en aquesta història.

Ruano portava una vida ostentosa a París. Roser Ferran, vídua de l'empresari Julián Ruiz Aranda, del cercle parisenc de Ruano, va explicar als autors que el periodista madrileny ocupava un luxós pis del jueu José Berheim, que havia fugit. "A mesura que penjava una falsificació, venia el quadre original i es gastava els diners. Van passar mesos i mesos i després va anar venent les falsificacions i fins i tot els mobles valuosos que no eren imprescindibles". El testimoni és corroborat per la documentació del procés d'arianització del pis.

El retrat que els autors del llibre fan de Ruano és demolidor: "Va creuar com un bergant l'Europa més fosca del segle XX. La desconfiança de nazis alemanys i feixistes italians cap a Ruano, teòricament falangista, nodreix bo-

PARADOXA

**Fins fa un mes
 Ruano donava nom
 a un cèlebre premi
 de periodisme**

DELATOR

**El llibre revela que
 la França Lliure va
 condemnar l'escriptor
 a vint anys de presó**

na part de la nostra investigació. No es fiaven del personatge, el vigilaven de prop i feien detallats informes d'ell. Als arxius de Roma, París i Berlín hem trobat descripcions de Ruano al·lucinades: 'Subjecte equivoc i sospitos al màxim grau', segons la policia secreta italiana; 'Perfectament degenerat i depravat', segons els resistents francesos. Les piruetes de Ruano són fabuloses. Un exemple? Irritar alhora, i profundament, els ocupants alemanys i els resistents francesos. Enganyar els primers, delatar els segons i al final caure dempeus. Va ballar sobre el dolor dels altres, dels més febles, dels jueus, amb conseqüències letals. Un dels documents que més feina ha costat localitzar als autors del llibre és la sentència del tribunal de la França Lliure, que va jutjar el 1948 Ruano en absència seva (ja vivia a Espanya). El va condemnar a vint anys de treballs forçats. En el sumari consta que quan va ser empresonat a Cherche-Midi, va simular fer-se amic dels presos de la Resistència per després delatar-los als escarcellers.

La fundació que atorgava el premi de periodisme González-Ruano des del 1975 ha decidit, abans de la sortida del llibre, retirar el seu nom i reconvertir-lo en premi de Relat Curt Fundació Mapfre. Entre els premiats: Antonio Muñoz Molina, Jorge Edwards, Carlos Fuentes, Fernando Savater o Antonio Gala ●

TENIU MÉS INFORMACIÓ SOBRE L'ESCRITOR A L'HEMEROTECA
www.lavanguardia.com

TV3 reduirà ara a la meitat els ajustos salarials que volia aplicar a la plantilla

► La Generalitat destina 7,5 milions per sufragar part dels 15 milions que la Corporació preveia en retallades de personal

BARCELONA | EFE/DdC

■ El president del consell de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Brauli Duart, va explicar ahir que la Generalitat destinarà 7,5 milions de la partida presupostària de la Secretaria de Comunicació a sufragar part dels 15 milions que la CCMA havia previst retallar en despeses de personal. Tal com va assegurar Duart en la Comissió de Control de l'ens que gestiona els mitjans audiovisuals públics de la Generalitat, aquesta injecció de 7,5 milions d'euros serviria per costejar una part dels 26 milions de desfasament que es volien finançar en part amb la reducció del sou dels treballadors. L'altra part del dèficit, els 11 milions restants, es reduirien de la partida de Continguts Audiovisuals i inversions, segons va explicar Duart, que va expressar el seu desig que aquest fet afectés «al mínim» les productores catalanes.

Aquest gir obre un «nou escenari» de negociació fins dijous que ve dia 6 de març i que podria resultar en la fixació d'un marc d'estabilitat al llarg dels pròxims 4 anys, un acord que, segons el president de la CCMA, sembla no ser encara «segur», però les bases del qual ja han estat traslladades als comitès d'empresa de la televisió i ràdio pública catalanes. «Confiem que puguem tancar un acord la setmana que ve i iniciar així una nova etapa d'estabilitat amb vista als pròxims 4 anys», va subratllar Duart, que va dir que, si es ratificava el pacte, s'obriria un període de 15 dies més per «polir» l'acord. Els representants d'Esquerra Republicana de Catalunya

El director de TV3 Eugeni Sallent (esquerra) i el president del Consell de Govern de la CCMA, Brauli Duart.

LLENGUATGE A TV3

Crítiques a l'ús de «Catalunya Nord i Països Catalans»

► El Partit Popular de Catalunya i Ciutadans van criticar al Parlament el reiterat ús dels termes «Catalunya Nord» i «Països Catalans» en els informatius de TV3, com quan va definir un esquiador del Rosselló francès en els Jocs de Sotxi com a «nord-català». A la Comissió de Control de l'ens que gestiona els mitjans públics de Generalitat, el diputat de C's Jordi Cañas va preguntar al director

de TV3, Eugeni Sallent, el motiu pel qual es va utilitzar el terme de «català del nord» per parlar de Martin Fourcade, un esquiador nascut a la localitat francesa de Ceret i que va ser medallista en els Jocs Olímpics de Sotxi.

En el mateix sentit es va pronunciar la diputada del PPC, Marisa Xandri, que va manifestar que TV3 estava fent «grans esforços» per contribuir a la creació d'un imaginari col·lectiu «dissenyat pel nacionalisme català» en què s'inclouen els «Països Catalans» i el departament francès del Rosselló com «Catalunya

Nord», cosa que, en paraules de la diputada, és un «deliri separatista». «Quin grau de veracitat té una notícia que confor un projecte polític que té com a intenció expandir el pancatalanisme, amb una informació veraç en un mitjà de comunicació públic?», va preguntar el representant de Ciutadans. Sallent, fent referència a la pregunta sobre el medallista de Sotxi, va assegurar que l'esportista era conegut a França com l'«esquiador català», i va subratllar que el deure del canal català era informar sobre les realitats més properes al territori. EFE/DdC BARCELONA

(ERC), Sergi Sabrià, i Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa (ICV-EUiA), Marta Ribas, van expressar el seu desacord amb la manera amb les quals s'havia dut a terme la negociació i van preguntar per la tardança de l'arribada d'aquesta nova proposta.

Proposta després de la vaga

La nova proposta arriba en un moment de crisi en els mitjans públics catalans, amb conflictes i vagues que han tingut lloc al llarg d'aquest últim mes o la dimissió del Consell Professional de Televisió de Catalunya. Preguntat per la demora de la proposta, Duart va respondre que aquest nou escenari era el resultat de la falta d'acord en les negociacions del passat 31 de gener sobre la qüestió salarial dels treballadors. Ribas, també es va referir als conflictes que havien tingut lloc durant aquests últims dies, com el bloqueig dels directius de la cadena catalana a les seves instal·lacions, la transmissió dels quals en els informatius de TV3 va ser «falsejada» ja que, segons va assegurar la parlamentària, els directius mai no van estar «retinguts» tal com es va expressar en els informatius de la nit, cosa que va provocar la dimissió del Consell Professional.

De la seva banda, Duart, va dir que ell sí que es va sentir «retingut» i així es va transmetre en els informatius responnent a uns criteris professionals i «estrictament informatius», però va dir que desconeix els motius pels quals, a posteriori, es va produir la dimissió del consell.

Les vagues costen a la Corporació 1,5 milions en publicitat no emesa

L'empresa promet no retallar més el salari durant els pròxims quatre anys

TV3 i Catalunya Ràdio afronten la recta final de la negociació sobre la rebaixa dels salaris. Les vagues del gener i el febrer han fet que es deixessin d'ingressar 1,5 milions d'euros, segons ha informat l'ens.

A. CASTELLVÍ / À. GUTIÉRREZ

BARCELONA. Les vagues que han dut a terme els treballadors de TV3 i Catalunya Ràdio durant les últimes setmanes han provocat que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) deixés d'ingressar, segons el seu president, Brauli Duart, 1,5 milions d'euros per publicitat. Això suposa una caiguda del 15% respecte als diners que van entrar per aquesta via durant els dos primers mesos del 2013. Amb tot, aquesta reducció dels ingressos no hauria de tenir conseqüències rellevants sobre els pressupostos de la Corporació, ja que la direcció espera que, al cap de l'any, la xifra recaptada a través de la publicitat superi els 57 milions previstos als comptes, que no tenen en compte la tendència a l'alça experimentada durant els últims mesos de l'any passat.

Duart va comparèixer ahir davant la comissió de control parlamentari de la CCMA i es va referir també a l'estat actual de la negociació amb els treballadors de TV3 i Catalunya Ràdio per definir el nou conveni. El president de la Corporació va confirmar que la retallada que es preveu fer en el capítol de personal ha passat de 26 a 7,5 milions, i va afegir que només es tocarà el sou base i l'antiguitat –el principal punt de conflicte amb la plantilla– si no es

Una de les vagues dels treballadors de TV3 va coincidir amb la celebració de la gala dels premis Gaudí del cinema català. ANDREU DALMAU

pot cobrir tota la retallada a través de "mesures alternatives", que no va precisar. Segons va dir, la voluntat de la direcció és tancar un acord que garanteixi l'estabilitat com a mínim fins al 2017, ajustant cada any un màxim de 7,5 milions d'euros en personal. Com que a partir del 2015 ja es començarà a notar l'estalvi de l'ERO aprovat l'estiu passat, l'empresa preveu començar el camí de la recuperació salarial a partir del

Negociació
El comitè vol que s'eliminin plusos fora de conveni abans de tocar sous

2015. I, en tot cas, garanteix que no caldrà aplicar ajustos més forts que el 7,25% de rebaixa que hi ha sobre la taula per als treballadors de TV3 (i el 6% per als de Catalunya Ràdio, que tenen salaris més baixos). Per fer-ho, compta a poder tornar a rebre, els tres anys posteriors, aportacions extraordinàries del Govern, com la que enguany injectarà 7,5 milions d'euros per lubricar l'acord entre empreses i treballadors.

Les dues parts es van donar temps fins al 6 de març per arribar a un acord. Si hi ha entesa pel que fa a les retribucions, les negociacions s'allargaran quinze dies més per tancar els serrells del nou conveni.

"Amb tota la remuneració que es paga al marge i per sobre de conveni n'hi hauria prou per evitar la retallada", deia ahir el comitè d'empresa, a través d'un comunicat. L'empresa ha acceptat discutir aquest punt i els treballadors, al seu torn, accepten que algunes d'aquestes partides fora de conveni acabin sent reconegudes. Totes dues parts reconeixen un apropament. ■

Polèmiques

L'esquiador de Ceret i els directius "retinguts"

Informació controvertida

El director de TV3, Eugeni Sallent, creu que la informació del *TN vespre* del 4 de febrer que assegurava que un grup de treballadors de la cadena havien "retingut" els directius en un despatx "reflectia el que en aquells moments estava passant". "Estàvem allà retinguts contra la nostra voluntat", va dir en resposta a la diputada d'ICV Marta Ribas, que considera que aquella informació no va ser "veraç".

Fourcade és nord-català?

"Sento vergonya de TV3", va dir la popular Marisa Xandri després de criticar que TV3 parlés de l'esquiador de Ceret Martin Fourcade com a "nord-català". "En quin mapa existeix un concepte polític anomenat Catalunya Nord?", es va preguntar Jordi Cañas (Ciutadans). Sallent va recordar que "a França li diuen el biatleta català, pel seu origen i la seva llengua". "No sap català", va replicar Cañas.

CONFLICTE LABORAL

TV-3 reconeix la derrota

► El director, Eugeni Sallent, assumeix la pèrdua de lideratge per les aturades

OLGA LERÍN
BARCELONA

Les aturades que entre el 27 de gener i el 20 de febrer van realitzar els treballadors de TV-3 i Catalunya Ràdio en defensa dels seus drets laborals han tingut un impacte tant en els comptes com en les audiències, segons van explicar ahir els directius de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) davant la comissió de control al Parlament. El conflicte laboral ha entrat en un nou marc negociador. El president de la Corporació, Brauli Duart, es va mostrar optimista davant la possibilitat d'arribar a un acord amb els treballadors els pròxims dies. A més, es va comprometre a no aplicar una rebaixa salarial a la plantilla superior al 7,25% (a Catalunya Ràdio el percentatge seria variable).

Com a conseqüència de les protestes, la tele autonòmica deixarà de ser líder després de 19 mesos consecutius com la més vista de Catalunya –rècord en els 30 anys de TVC–, segons va assumir ahir el seu director, Eugeni Sallent. Els 12 dies de vaga afectaran «entre 1,5 i 2 punts» la quota d'audiència de febrer, encara que va indicar que espera poder recuperar aquest lideratge «quan la situació s'estabilitzi». Per la seva part, Fèlix Riera, director de Catalunya Ràdio, no va concretar l'impacte de les protestes a l'espera de les xifres, l'abril vinent, del l'Estudi General de Mitjans (EGM). Això sí, va afegir que les aturades «tindran impacte» i que poden provocar «una parada en la recuperació de les audiències» que l'emissora va registrar en l'última onada.

Pel que fa al segon *dany col·lateral*, els ingressos per publicitat, Duart

ACN / PAU CORTINA

► Imatge de la comissió de control de la CCMA, ahir, al Parlament.

va destacar que aquests han caigut el 15%, a la ràdio i la tele, respecte del mateix període del 2013. Això suposa 1,5 milions d'euros menys. Segons el directiu, aquesta reducció «trenca la tendència positiva iniciada durant el segon trimestre» del 2013 i va lamentar que aquesta circumstància s'hagi produït en un moment en què el mercat publicitari «és estable». En un context de crisi, els beneficis obtinguts pels espots han experimentat un descens des del 2010, quan els ingressos van pujar a 102 milions d'euros. L'any passat, la xifra es va reduir fins a 60,5 milions.

Duart també va explicar que, segons l'avantprojecte de pressupostos per al 2014, elaborat a l'octubre, estava prevista l'entrada de 57,8 milions d'euros per publicitat, una xifra que encara s'espera aconseguir. «Confio que tancarem l'acord a finals de la setmana que ve [el termini acaba dijous] en un escenari nou de negociació –va dir–. Finalitzarem així un procés d'ajustos iniciat fa tres anys per començar una etapa d'estabilitat durant quatre anys més».

PRÒXIMES ESTRENES

Una nova comèdia i un infocou

► El director de TVC, Eugeni Sallent, va esmentar ahir alguns dels eixos de la programació per als pròxims mesos. Entre les novetats que va apuntar destaca una comèdia de 13 episodis, *39+1*, coproduïda per TVC i Diagonal TV (*Amar es para siempre, Isabel*). La seva estrena està previst per al segon trimestre d'aquest any.

► També va informar de l'emissió, abans de Setmana Santa, d'un infocou d'actualitat, a càrrec d'Ariadna Oltra, destinat al *prime time* dels dijous, i de la minisèrie sobre Pere Casaldàliga *Descalç sobre la terra vermella* (a finals de març). TV-3 treballa, a més, en un nou programa d'entreteniment per dissabte a la nit.

PARTIDA EXTRA // En aquest nou marc ha estat decisiva la injecció de 7,5 milions d'euros assignats a Presidència que el Govern destinarà a la CCMA i que serviran per reduir a la meitat la retallada de 15 milions d'euros que la Corporació pretenia aplicar en els salaris. La rebaixa addicional d'11 milions d'euros –corresponents al dèficit del 2013– es compensarà amb ajustos en les partides de «continguts audiovisuals i inversions», va afegir Duart. Els representants dels treballadors van reiterar ahir la necessitat de «revisar» els sous fora de conveni. ■

Sense violència, imatges quotidianes

► El fotoperiodista Samuel Aranda mostra al FineArt d'Igualada el dia a dia de la gent del Iemen

Anàlisi

MAR MARTÍ/ACN/REDACCIÓ | IGUALADA

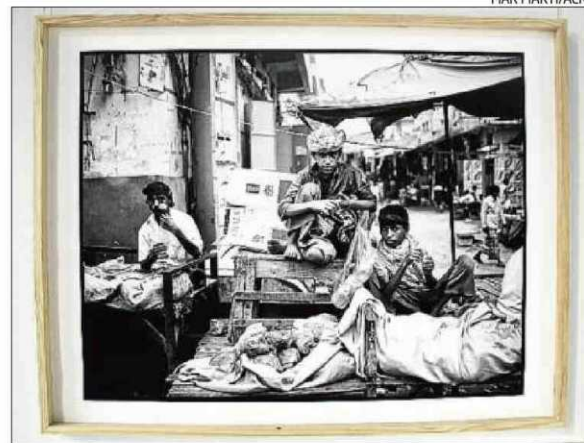
El fotoperiodista català Samuel Aranda (Santa Coloma de Gramenet, 1978) va guanyar el World Press Photo de l'any 2011 amb una fotografia publicada al New York Times que mostrava Fàtima al-Qaws abraçant el seu fill Zayed, de 18 anys, ferit pels efectes del gas lacrimogen després de participar en una manifestació a Sanaa (Iemen). Amb aquest reconeixement és el principal reclam del FineArt, la mostra fotogràfica que es va inaugurar ahir a Igualada i que, fins al 16 de març, mostra el treball de més de 70 fotògrafs en uns 20 espais de la ciutat.

Però, al FineArt, Aranda presenta una selecció de fotografies inèdites que ha agrupat sota el títol *Iemen, després de la primavera*. Segons ha explicat ell mateix, «es tracta d'un treball més personal i no tan periodístic. És un resum dels meus últims dos anys al país. Es pot veure una evolució del Iemen després de la revolta àrab». El fotoperiodista ha expressat que es tracta de fotografies que «no podem veure als mitjans perquè no són fotos violentes, sinó que són imatges del dia a dia de la gent». Segons ell, «per desgràcia el mitjàs sempre estan interessats en els estereotips i els tòpics; i aquí intento portar una altra part del Iemen, allò que per mi és el país».

Aranda reivindica la feina dels fotògrafs i lamenta que, malauradament, «com també passa en altres professions, els fotògrafs del país estan marxant fora a treballar perquè hi ha més oportunitats». Segons el guanyador del World

Samuel Aranda, amb les seves fotos al FineArt

Imatge del Iemen realitzada pel fotoperiodista català

La Cotonera acull la mostra de l'igualadí Manel Caballé

Obra de la fotògrafa Mati Irizarri

Press Photo, el món de la fotografia passa per un bon moment i «una prova d'això és que cada cop que s'organitza un festival o una exposició sempre està ple. És el millor símptoma que la fotografia té molta tirada a Catalunya». «Llàstima que no puguem fer la nostra feina als mitjans de comunicació d'aquí», ha lamentat el fotoperiodista català.

La segona edició del FineArt ha inundat els racons més emblemàtics d'Igualada amb més d'un miler de fotografies. Les fotografies de noms consagrats com Man Ray

o Colita són uns dels atractius d'un certament que també promou l'obra dels fotògrafs igualadins. En aquesta segona edició també s'han organitzat nombroses activitats paral·leles com projeccions audiovisuals, xerrades, visites guiades i tallers. A més, es muntarà un mercat de fotografia coincidint amb la botiga al carrer. Per donar el tret de sortida a la segona edició del FineArt, ahir es va muntar una taula rodona amb Samuel Aranda, el fotògraf Pepe Encinas i un dels socis de la galeria Valid Foto, Fernando Peracho.

L'Escorxador, el claustre de l'Escola Pia, el Museu de la Pell i la Igualadina Cotonera són alguns de la vintena d'espais que des d'ahir s'han transformat en sales d'exposició temporals.

El FineArt està organitzat per l'Ajuntament d'Igualada i l'Agrupació Fotogràfica d'Igualada (AFI), que té més de 80 anys d'història. La primera edició del festival, celebrada l'any 2012, va superar amb escreix les expectatives dels organitzadors, que preveïen la visita d'unes 3.000 persones, i es va tancar el certamen amb uns 10.000 visitants.

Inyección de 7,5 millones extra en TV3

El Govern intenta rebajar la tensión con los trabajadores y pactar un nuevo convenio

CRISTINA RUBIO / Barcelona

El Govern quiere evitar que se enquistase el conflicto con los trabajadores de TV3, una cadena en jaque por la negociación del nuevo convenio colectivo y por unos recortes que ascendían a los 15 millones de euros. Por eso, y pese a las estrecheces presupuestarias, el Ejecutivo de Artur Mas ha decidido inyectar de forma extraordinaria 7,5 millones al ente público, que invertirá íntegramente en reducir a la mitad el *tijeretazo* a la plantilla.

Con esta losa menos pesada a las espaldas, la propuesta de la televisión y la radio públicas pasa por aplicar un recorte lineal

del 7,25% a los casi 2.000 trabajadores de TV3 y otro menor a los de Catalunya Ràdio. Esta propuesta rebaja casi a la mitad la pretensión inicial del 13% e incluye a los órganos directivos, que sufrirían un ajuste mayor que el del resto de la plantilla.

Este giro abre un «nuevo escenario» de negociación hasta el próximo jueves día 6 de marzo y que podría desembocar en la fijación de un marco de estabilidad a lo largo de los próximos cuatro años. Esta es la voluntad del ente público, que recibirá una asignación anual de 225 millones de euros hasta 2017. Sin embargo, los

ánimos están demasiado caldeados entre los trabajadores de TV3, con los que costará llegar a un acuerdo definitivo. De hecho, y pese a la mejora de las condiciones, el propio presidente del organismo público, Brauli Duart, aseguró ayer que el pacto con la plantilla aún no es «seguro», aunque las condiciones ya han sido trasladadas a los comités de empresa de la televisión y radio pública catalanas.

Además de este *tijeretazo* que se queda en 7,5 millones de euros, TV3 y Catalunya Ràdio arrastran otro déficit de 11 millones correspondiente al ejercicio anterior

y que hay que enjugar para no incumplir con la nueva ley del Audiovisual. Sin embargo, esta cantidad se reducirá de la partida de Contenidos Audiovisuales e Inversiones, explicó Duart, quien expresó su deseo de que este ajuste afecte «al mínimo» a las productoras catalanas.

La nueva propuesta llega en un momento de crisis en los medios públicos catalanes, con conflictos y varias huelgas de hasta 24 horas durante el último mes. Día sí día no, TV3 ha tenido que alterar su programación por los paros orquestados. De hecho, la cadena ha llegado a no emitir el discurso

del Rey de Navidad o a ofrecer sin locución la pasada eliminatoria del Barça contra el Manchester City en Champions.

Estas protestas han ocasionado pérdidas en inversión publicitaria por valor de 1,5 millones de euros, una cifra que representa un 15% del montante total de facturación del último mes. «Esta caída rompe la tendencia positiva que habíamos conseguido iniciar el segundo semestre de 2013», aseguró ayer el presidente de los medios públicos en el Parlament.

También la consiguiente pérdida del liderazgo de TV3, que este mes de febrero se quedará entre un punto y un punto y medio por debajo de la más vista a falta de los resultados de ayer. La cadena ha sido la primera opción para los catalanes desde hace 19 meses.

El periodista del siglo

Por Lluís Bassets

POCO A POCO VA emergiendo esa figura impresionante, más ninguneada que conocida, incluso en su propio ámbito catalán. Pero siempre lo hace de forma fragmentaria, insuficiente, sin imponerse entre los lectores cultos como merece quien ha sido probablemente, al final de las cuentas, el primero y más destacado de los periodistas españoles del siglo XX.

Circunstancias singulares han propiciado el rebrote de estos días. De una parte, el centenario de la Gran Guerra, en la que España no estuvo, pero sí estuvieron sus periodistas, con nuestro personaje en primera fila, como uno de los más puntuales y magistrales corresponsales de gue-

rra. De la otra, el actual y complejo avatar del catalanismo, situado en un viraje político que demanda inmediatamente la observación comparativa con los hechos de octubre de 1934, cuando un presidente de la Generalitat, Lluís Companys, se levantó en armas contra la República que había reconocido la autonomía de Cataluña.

Lean y vean si sirven para nuestra actualidad las severas admoniciones y lamentaciones del director de *La Vanguardia*, recuperadas por primera vez hace diez años por Xavier Pericay en la antología *Cuatro historias de la República* junto con textos de Julio Camba, Josep Pla y Manuel Chaves Nogales, y ahora por Jordi Amat en el volumen de la Biblioteca del Catalanisme titulado *Tot s'ha perdut* (no se desanimen quienes

no lean catalán, puesto que los artículos están en castellano).

Una de las ramificaciones del actual debate sobre los planes independentistas de Artur Mas se centra en el paralelismo con el Lluís Companys de 1934 y en la discusión sobre la vigencia de las severas críticas que le hizo entonces el periodista catalanista. Con su acto insurreccional, el presidente de la Generalitat se levantó contra la legalidad republicana de la que emanaban tanto el autogobierno catalán como su propia autoridad como representante ordinario de la República en Cataluña; puso seriamente en peligro el futuro de la autonomía catalana, intervenida primero por el Gobierno republicano (hasta 1936) y luego violentamente suprimida por las armas franquistas en 1939; y finalmente, hizo una exhibición de flagrante irrealismo en cuanto a realizar un buen cálculo de la correlación de fuerzas.

Todo esto, entre 1914 y 1934, bastaría para justificar el rebrote editorial y literario de Gaziél. Pero hay más, descontando su prolongada y meritoria labor como director de *La Vanguardia* (1923-1936), periódico que se consolidó durante sus años como el diario de referencia barcelonés hasta situarle a él mismo como el mejor director de su historia centenaria. Nada puede entenderse de la actual circunstancia española, crisis catalana incluida, sin la lectura de Agustí Calvet y más en concreto de sus severas e imprescindibles *Meditaciones en el desierto*, expresión de amargura y desencanto en todas direcciones —la República, las democracias occidentales, las clases dirigentes españolas, Estados Unidos...—, pero también hacia los dirigentes del catalanismo conservador, que “políticamente no han dejado nada, pero económicamente se han enriquecido todos”. •

Google insta a los editores a decidir si quieren estar o no en su servicio de noticias

MARIMAR JIMÉNEZ *Madrid*

Google respondió este viernes a la reforma de la Ley de Propiedad Intelectual, aprobada el pasado viernes 14 de febrero por el Consejo de Ministros, que pretende imponer a los agregadores de noticias en internet, como el famoso buscador, pagar una tasa, conocida ya como *tasa Google* a los propietarios de los contenidos. El Gobierno defendió ese día que la medida busca proteger a los creadores en la "lucha contra la piratería".

Ahora, y tras dos semanas de silencio, Luis Collado, director de alianzas estratégicas para Google Noticias en España, responde oficialmente a través de un *post* en la web de la compañía, y deja clara cuál es la postura de la multinacional al respecto.

Collado sugiere en su escrito que Google no se aprovecha, al menos de forma directa, de los contenidos de los medios. "En Google Noticias no hay publicidad", señala, y afirma que lejos de perjudicar a los medios de comunicación, "estos pueden beneficiarse de los mayores índices de au-

diencia que pueden atraer con Google Noticias". Un servicio, que según detalló se lanzó en 2002 y que cuenta en la actualidad con más de 70 ediciones internacionales.

Collado añadió que "con las herramientas publicitarias de Google, los editores también pueden generar ingresos (...) Todos los meses Google envía más de 10.000 millones de visitas a editores de noticias de todo el mundo", añadió. El directivo precisó que en 2013, "solo con AdSense, dimos a los socios editores 9.000 millones de dólares". Tras estos argumentos, Collado instó a los editores a decidir si quieren aparecer o no en su servicio de noticias. "Ellos tienen el control absoluto sobre su presencia en Google Noticias".

Una visión que no coincide con la de la Asociación de Editores de Diarios de España (AEDE), que calificó la medida, como el "más importante paso para la protección de la piratería". El borrador de la citada ley llegará a su tramitación parlamentaria en el Congreso a mediados de marzo.

«LENGUAJE NACIONALISTA»

PP y C's reprochan a TV3 el uso de «Països Catalans»

ABC BARCELONA

El Partido Popular de Cataluña y Ciudadanos han criticado hoy en el Parlament el reiterado uso de los términos «Catalunya Nord» y «Països Catalans» en los informativos de TV3. En la Comisión de Control del ente que gestiona los medios públicos de Generalitat, el diputado de C's Jordi Cañas preguntó al director de TV3, Eugeni Sallent, el motivo por el cual, por ejemplo, se utilizó el término de «catalán del norte» para hablar de Martín Fourcade, un esquiador na-

cido en la localidad francesa de Ceret y que fue medallista en los Juegos Olímpicos de Sochi.

En el mismo sentido se pronunció la diputada Marisa Xandri (PPC), quien manifestó que TV3 hace «grandes esfuerzos» por contribuir a la creación de un imaginario colectivo «diseñado por el nacionalismo catalán» en el que se incluyen los «Països Catalans» y el departamento francés del Rosselló como «Catalunya Nord», lo que, en palabras de la diputada, es un «delirio separatista».

TV3 reduirà a la meitat els ajustos salarials que volia aplicar a la plantilla

EFE | BARCELONA

■ El president del consell de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Brauli Duart, va explicar ahir que la Generalitat destinarà 7,5 milions de la partida presupostària de la Secretaria de Comunicació a sufragar part dels 15 milions que la CCMA havia previst retallar en despeses de personal. Tal com va assegurar Duart en la Comissió de Control de l'ens que gestiona els mitjans audiovisuals públics de la Generalitat, aquesta injecció de 7,5 milions d'euros serviria per costejar una part dels 26 milions de desfasament que es volien finançar en part amb la reducció del sou dels treballadors. L'altra part del dèficit, els 11 milions restants, es reduirien de la partida de Continguts Audiovisuals i inversions, segons va explicar Duart, que va expressar el seu desig que aquest fet afectés «al mínim» les productores catalanes.

Aquest gir obre un «nou escenari» de negociació fins dijous que ve dia 6 de març i que podria resultar en la fixació d'un marc d'estabilitat al llarg dels pròxims 4 anys, un acord que, segons el president de la CCMA, sembla no ser encara «segur», però les bases del qual ja han estat traslladades als comitès d'empresa de la televisió i ràdio pública catalanes.

La CCMA prepara un 'hackathon' de projectes de TV connectada

El director de mitjans digitals de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Martí Patxot, va presentar ahir el *hackathon* CCMA, una jornada de 24 hores ininterrompudes que tindrà lloc entre el 2 i el 3 de maig a l'Arts Santa Mònica i que es dedicarà "al desenvolupament de projectes

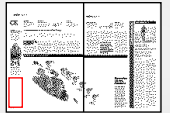
interactius que vinculin els dispositius mòbils amb la televisió connectada". Un màxim de 20 equips d'entre dues i cinc persones podran participar en la iniciativa i aspirar a diversos premis. La inscripció es pot fer a través de la web o el Facebook de Digital 4C fins al 30 de març.

La BBC vol ampliar el cànon al consum 'online'

El director general de la BBC, Tony Hall, vol que el cànon de 145 lliures anuals que paguen les cases amb televisor per finançar la corporació pública s'estengui als que només consumeixen els seus continguts per internet. Es calcula que unes 500.000 llars britàniques no tenen televisor però veuen la BBC a la xarxa.

L'ACORD**La Lliga, Mediapro i Twitter uneixen forces**

Dick Costolo, CEO de Twitter; Javier Tebas, president de la LFP, i Jaume Roures, responsable de Mediapro, van firmar a les oficines de Twitter a San Francisco un acord que fins ara només tenia la NBA. Al compte @LaLiga hi haurà la informació més completa, que inclourà, en formats de vídeo i d'àudio, les millors jugades de l'enfrontament, tots els gols, opinions dels protagonistes i tot el que passa abans, durant i després de cada partit.

González-Ruano: el arte del engaño

- Un libro investiga la leyenda negra del escritor en el París ocupado por los nazis
- Juzgado por la Francia libre como colaboracionista, fue condenado a 20 años

AMELIA CASTILLA
 Madrid

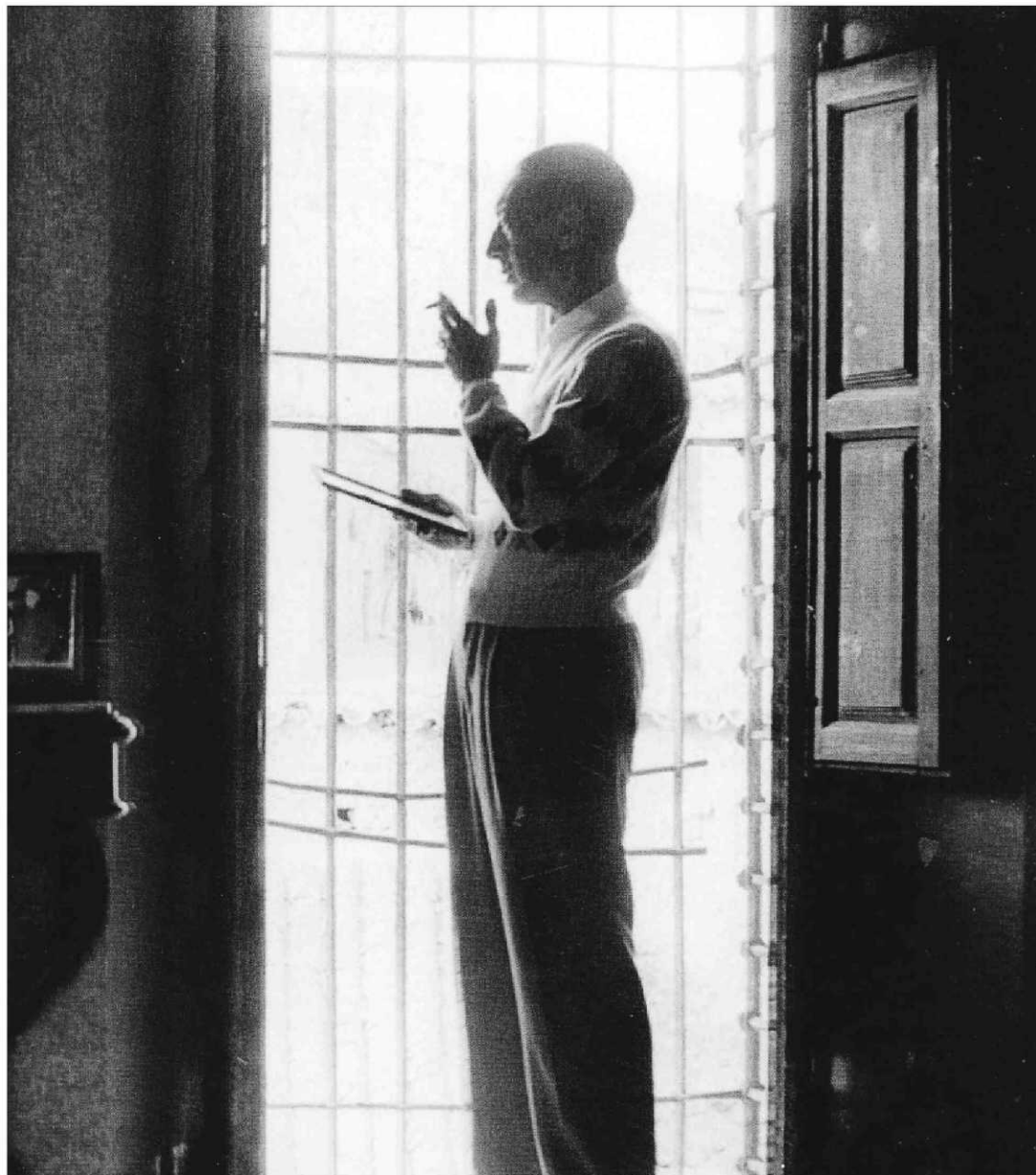
Si esta historia fuera una película debería rodarse en blanco y negro, regada con sobredosis de alcohol y colillas humeantes en un cenicero. Al modo César González-Ruano, el periodista de turbia y oscura biografía al que hasta sus propios amigos definían con media sonrisa como un tipo amoral y sus enemigos como un periodista "comprable", un tipo con talento pero poco fiable. Trabajó en muchos de los periódicos de la época, pero como corresponsal de ABC en Berlín durante los seis primeros meses en el poder de Hitler fue testigo de la noche de los cristales rotos y del decreto de las leyes que prohibían los matrimonios mixtos, de los que dejó constancia en artículos con las dosis de antisemitismo que marcaba la época. A lo largo de su vida, escribió unos 30.000 artículos, crónicas y entrevistas y, hasta el año pasado, dio nombre a un premio periodístico que ahora se ha reconvertido y pasará a llamarse asépticamente Premio Mapfre de Relato Corto. Definió su oficio como "tocarle los cojones a los ángeles" y en su agitada existencia no hizo otra cosa en la tierra. Un libro, *El marqués y la esvástica. César González-Ruano y los judíos en el París ocupado*, que Anagrama publica el 19 de marzo, profundiza en la leyenda negra del escritor y sus negocios clandestinos. Hasta ahora se sabía que traficaba con joyas y cuadros, pero rumores nunca probados apuntaban que

"Cobró por hacer propaganda alemana y firmó textos que no escribió"

Mal pagador hasta el final, no hizo efectivas ni las cuotas de Falange

también podía haber tenido que ver con el mercado negro de salvoconductos para los judíos que huían desesperados de los nazis. Rosa Sala Rose y Plácido García-Planas han pasado tres años investigando la vida del escritor. "Ha sido una inmersión total en el personaje. Hasta ahora nadie se había centrado en esa etapa concreta de su vida", cuenta García-Planas.

González-Ruano (1903- 1965) vivió en París en el periodo comprendido entre 1940 y 1943. Llegó procedente de Berlín con su compañera Mari de Navascués y su hijo César recién nacido. Mantuvo abiertas tres casas en el París ocupado, una de ellas de un judío huido al que desvalió. La única época en que no trabajó

César González-Ruano, siempre pegado a un cigarrillo humeante. Fotos cedidas por la Fundación Mapfre.

como periodista hacía fiestas e invitaba a paella a los surrealistas de Montparnasse con los que colaboraba. En el París ocupado había lobos en todos los bandos. Sobrevivir era un infierno. Escrito a cuatro manos, *El marqués y la esvástica* refleja las contradicciones, dudas y la aventura de la investigación a lo largo de casi 500 páginas. Sala sostiene que el relato de los hechos deja patente el ambiente de la colonia española establecida en París donde "la podredumbre moral abarcaba a gente de izquierdas y de derechas".

En 1942, cuando Ruano fue detenido por la Gestapo guardaba en los bolsillos de su impecable terno un pasaporte en blanco de una república americana, un

diamante del tamaño de un huevo y un fajo de 12.000 dólares. Pasó 78 días en la prisión militar de Cherche-Middi y fue sometido a más de un falso fusilamiento. Al abandonar la cárcel, la Gestapo no lo perdió de vista.

Al acabar la guerra, Ruano abandonó la Francia libre y volvió a España. Sin embargo, su paso por el París ocupado había dejado asuntos sin resolver. *El marqués y la esvástica* desvela con documentación extraída de los Archivos Nacionales franceses que fue sometido a un proceso de depuración, tras la denuncia de Adam Babiukian, un sastre armenio con el que compartió celda, que lo acusó de trabajar para los alemanes informando de lo que pasaba en la cárcel. La seten-

cia lo condenaba a 20 años de trabajos forzados por "inteligencia con el enemigo" y a la indignidad nacional. Ruano no cumplió esa pena. En 1943 regresó a España y retomó su brillante carrera como cronista. Al fin y al cabo, los suyos habían ganado la guerra. Amnistías posteriores borraron casi todas las huellas de la condena.

Rosa Sala Rose y el periodista Plácido García-Planas han visitado 20 archivos, viajado a ocho países e interrogado a testigos y recorrido los lugares por los que pasó "el marqués de Cagigal" (un título nobiliario al que creía tener derecho), aunque no han podido demostrar las acusaciones que el historiador anarquista Eduardo Pons Prades lanzó contra él y que

lo vinculaban con la matanza de judíos. La trama, según esa versión, se iniciaba en París en la embajada de España y acababa en Andorra, donde falsos pasantes conducían hasta las montañas a los desesperados fugitivos y los ametrallaban o los abandonaban a su suerte. Entre la numerosa obra del historiador Pons Prades figura *El mensaje de otros mundos*, donde narra las siete horas en que fue abducido por un ovni en los Pirineos. Según este testigo la pista, que supuestamente conducía hasta Ruano, falso agregado cultural de la Embajada de España, la habría proporcionado un ingeniero químico apellidado Rosenthal al que los anarquistas encontraron herido cerca de Andorra. La informa-

ción procedía a su vez de Manuel Huet Piera, miembro de los grupos de acción directa de la FAI e impulsor de uno de los grupos de acción directa de la CNT y pasador de fugitivos en la zona de Andorra tras acabar la guerra civil. Se trata solo de testimonios. La prueba definitiva para inculpar a Ruano, si es que existe, se ocultaría con los papeles de la Gestapo en la Francia ocupada que no se han hecho públicos.

En esa misma línea de investigación, los autores han descubierto un papel con una declara-

Ruano tuvo una sobrina Borbón, una hija ilegítima de Alfonso XIII

Si el escritor tuvo algo bueno, los autores no lo han encontrado

ción firmada por el doctor Wissman de la embajada alemana en Francia en la que lo describe así: "Vivía del trapicheo en el mercado negro, del proxenetismo y del tráfico de salvoconductos". Sobre su detención por la Gestapo, bajo la acusación gravísima de promover la evasión de los enemigos del Reich, se habían desarrollado antes algunas teorías que los autores del libro sacan de nuevo a relucir. En los dietarios de Joan Estelrich, jefe de prensa y propaganda de Franco, se interpreta así su arresto y

por el fascismo con su amante, Mary de Navascués, con la que tuvo cuatro hijos. El alzamiento nacional lo pilló en Roma donde había sido enviado como corresponsal de ABC. Cultivaba su imagen de dandi: zapatos de cocodrilo, corbatas de seda, chaleco inglés y bigote facioso. La policía de Mussolini lo puso bajo sospecha, los alemanes lo expulsaron de Berlín y, mal pagador hasta el final, no hizo efectivas ni las cuotas de Falange de la que poseía el carnet número 4 ni los emolumentos del médico alemán que ayudó al nacimiento de su primer hijo varón, lo que provocó que se abriera un proceso contra él y que la Gestapo le pisara los talones. Practicamente el único al que no dejó nada a deber fue a Alfonso XIII, con el que colaboró y del que pensaba obtener la hidalguía con la que soñaba. El escritor se jactaba de ser "cuñado de Alfonso XIII por la mano izquierda". Y el libro apunta que Ruano tuvo una sobrina Borbón, se trataría de una hija ilegítima más del Rey, cuya madre fue Carmen de Navascués, tía de su compañera.

Si Ruano tuvo algo bueno, los autores no lo han encontrado. *El marqués y la esvástica* se puede leer como una biografía en la que no quedan fuera ni las pulsiones sexuales del escritor al que le gustaba ver "a su secretaria y a su amante en la cama. Ella ataviada únicamente con katuscas".

Rosa Sala se pregunta si un periodista como Ruano, que cruzó todos los códigos deontológicos, debería tener una calle que lleve su nombre. Lo compara con Céline o Ezra

CÉSAR DE NAVASCUÉS Hijo de González-Ruano

"Las acusaciones hay que acreditarlas con papeles"

A. CASTILLA, Madrid

César González-Ruano falleció cuando su hijo César contaba 24 años. Desde niño aprendió a convivir con la leyenda negra que rodeaba a la vida de su padre. Hombre discreto y trabajador, solo en alguna ocasión ha respondido a informaciones en las que se implicaba a su progenitor de asuntos que no se podían probar. "Era una figura pública y como tal puede ser objeto de opiniones de todo tipo, pero las acusaciones que no se pueden demostrar con papeles que lo acrediten mejor abstenerse. Las especulaciones o las suposiciones deben quedar para las charlas de café", cuenta en una cafetería en una soleada mañana de invierno. No ha leído *El marqués y la esvástica*. Hasta hace apenas un par de semanas, los autores del libro ni siquiera se habían puesto en contacto con él. Tres años de investigaciones, declaraciones de periodistas, intelectuales, historiadores, vecinos de amigos o enemigos, casi quinientas páginas dedicadas a recrear su vida y una parte de su obra, pero ni una línea con la opinión de alguno de sus hijos vivos.

Salvo el árbol genealógico de la familia, que lo ha guardado por sí sus hijos y nietos quieren saber de dónde proceden, los papeles de su padre los entregó hace décadas a la Fundación Mapfre. De Navascués (Berlín, 1940) ni siquiera ha leído todos los artículos que escribió su padre, pero recuerda bien sus opiniones sobre el nazismo. "Definitivamente no le gustaba. Salí pitando de Berlín y hubo momentos en nuestra vida que fui rehenes de la Gestapo en París. Solía decir que si los nazis hubieran ganado la guerra todos iríamos con un sello en el culo. Sin embargo, era un hom-

bre de derechas, los suyos ganaron la guerra", cuenta.

Sus primeros recuerdos del mar son los de una playa de Sitges donde pasó los primeros años de su infancia. Allí se instaló su padre nada más regresar a España tras el pasado parisiense. Luego se mudaron a Madrid a un piso en la calle de Ríos Rosas. A medida que se hizo mayor, se negó a convertirse en un niño de papá y empezó a escribir, firman-

su leyenda cuenta que antes de convertirse en el periodista de moda llamaba a los cafés literarios preguntando por sí mismo; cultivó su fama de señorito golfo y cautivó a miles de lectores de periódico con crónicas, artículos y entrevistas en las que muchos han conjugado el desagrado con el fulgor de la gran literatura. "Nunca en su vida tuvo un empleo fijo ni carné de la seguridad social. Su filosofía era la del calce-

tin: si había dinero no trabajaba y si había que llenar la nevera o ir al médico tocaba escribir. Lo hacía con pluma (ni siquiera sabía cargarlas) y escribía del tirón sin apenas correcciones".

Recibe con sorpresa la noticia sobre el juicio al que fue sometido su padre por la Francia libre, tras ser denunciado por uno de sus compañeros de celda. "Hubo muchas denuncias al acabar la guerra y muchas eran falsas o estaban teñidas del color de la venganza, pero me sorprende la noticia. En 1963, a los pocos días de celebrarse mi boda, pasamos a Francia desde San Sebastián. Mi padre y mi madre es-

taban alojados en el María Cristina y fuimos allí a visitarlos. Fue precisamente mi padre quien propuso la excursión al país vecino. En aquellos años se cruzaba la frontera y los gendarmes revisaban el pasaporte, supongo que había un registro de los ciudadanos buscados por la justicia".

Como heredero de Ruano tuvo que enfrentarse a numerosas deudas aunque lo más sorprendente para él fue descubrir nada más fallecer que tenía otra familia. Ruano se había divorciado en los años de la República, pero técnicamente el divorcio se anuló con el franquismo. Gracias a las argucias de su padre, su madre figuró como esposa cuando hizo falta. Todos los herederos conviven ahora sin problemas.

César González-Ruano y Marisol.

"Nunca tuvo un empleo fijo, ni carné de la Seguridad Social"

do con el apellido de su madre. Se decantó por el periodismo, "quería hechos, nada de literatura". El periodista ahora jubilado —los últimos años de su carrera ejerció en ABC— recuerda con claridad las mañanas en las que su progenitor se sentaba a escribir en el madrileño Café Teide. En ocasiones compartió velada a su lado, escuchando las conversaciones que mantenía con la gente que se acercaba a saludarlo.

Un premio con otro nombre

Fundaciones judías como Wiesenthal o Klarsfeld apenas han prestado su colaboración en la investigación que ha generado *El marqués y la esvástica*. Tampoco Pablo Jiménez Burillo, director general de la Fundación Mapfre y depositario de buena parte del archivo del escritor, les dejó ver los papeles que obran en su poder. "Lei dos capítulos que me enviaron los autores y me parecieron tendenciosos y faltos de objetividad. Claramente se trataba de un libro contra Ruano".

Jiménez niega cualquier tipo

de relación entre el cambio de titularidad y orientación del premio que llevaba el nombre de Ruano desde que se inauguró en 1975. "Se llamó así porque la Fundación Mapfre ocupa lo que entonces era el Café Teide en el que Ruano escribía cada mañana sus artículos, frente a un café y un cenicero", dice. "Pertenece a la generación de escritores que se refugiaron en los periódicos, columnistas de lujo que tuvieron su momento en una época pero las cosas han cambiado". El valor del artículo de antaño lo ocu-

pan ahora los reportajes, muchos de los cuales se leen como relatos cortos; es el momento también en que muchas novelas tienen que ver con la realidad. "En ese contexto, hacía tiempo que llevábamos dándole vueltas al cambio, queríamos abrirnos a Latinoamérica, acoger a los blogueros... Así que finalmente modificamos las bases del premio reconvirtiéndolo en un galardón al relato corto y ampliándolo con una web, en la que trabajamos ahora, dedicada a la literatura en español".

El periodista (a la derecha), con Mary de Navascués y Ramón Pérez de Ayala.

puesta en libertad por la Gestapo: "Entonces usted no ha querido favorecer a los judíos, usted solo ha querido estafarlos". "Sí". "Usted no es un agente de los judíos, usted solo es un sinvergüenza".

Ni la disciplina ni las restricciones morales casaban con Ruano. Llevaba la picaresca en el ADN. Los autores del libro creen que, seguramente, le hubiera divertido leer *El marqués y la esvástica*, pese a que en el relato haya más sombras que luces sobre su vida. El propio Ruano dejó constancia en sus diarios y memorias de algunas de las pistas de las que han tirado los autores del libro. Casado y divorciado en la España de la República, pasado por la Europa dominada

Pound. Según sus datos, en los comienzos de su carrera periodística, especialmente entre los años 1933 y 1936 "trabajó de manera encubierta por los alemanes". "Cobraba por hacer propaganda del régimen y firmaba trabajos que no había escrito", añade.

Para los autores del libro, la pista Ruano parece cerrada, aunque la historia podría tener una segunda parte que se centrará en Andorra y en las proximidades de la frontera donde se han encontrado restos de cadáveres, seguramente de judíos ejecutados por falsos pasadores. La historia se sigue reescribiendo, pero como decía el propio Ruano: "La verdad, la verdad pura, apenas sirve para nada".

TV3 cedeix el lideratge al febrer després de 19 mesos per l'impacte de les vagues

Antena 3 guanya a Catalunya amb el 12,2% però Telecinco li pren la primera posició a Espanya

Anàlisi

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

Un mes curt però remogut i amb moviments al podi, tant a la lliga catalana com a l'espanyola. L'impacte de les vagues de TV3, l'onada d'estrenes d'hivern i la retirada d'Intereconomía de la TDT en obert s'han notat als audímetres.

TV3

Perd entre 1,5 i 1,8 punts per les aturades dels treballadors
Després de dinou mesos consecutius com a televisió més vista, TV3 baixa de la primera posició del podi i cedeix la plaça a Antena 3. La pública tanca un febrer amb un 11,6% d'audiència, que la col·loca com a segona, empatada amb Telecinco. Les jornades de vaga protagonitzades pels treballadors com a protesta per la retallada de salaris que els exigeix la Corporació han tingut un pes decisiu en aquest moviment de cadires. L'impacte exacte de la vaga és impossible de determinar, perquè només es poden fer especulacions a partir de dades com la mitjana del mateix programa o de la cadena en períodes equivalents (com la setmana anterior o l'any anterior). A TV3 han efectuat tres tipus de recomptes, que revelen uns resultats d'entre 1,5 i 1,8 punts menys d'audiència mitjana al febrer, depenent de la metodologia. Però fins i tot en el cas més beneficiós per a la pública catalana, la disminució és suficient per fer-li perdre el lideratge.

33 - 3/24 - Esport 3

Paguen també l'impacte de les vagues i empitjoren resultats
Les vagues també han tingut un impacte negatiu en la resta de canals de la Corporació. El Super3/33 registra un 1,4% (i baixa una dècima respecte al gener), mentre que l'Esport3 pateix una caiguda més severa, de l'1,4% del gener al 1%. També cau el 3/24: 0,9% (baixa un 0,2%).

8TV

La privada puja quatre dècimes, després d'una minicrisi d'hivern
La cadena del Grupo Godó obté un 3,6% d'audiència i millora així qua-

DEBAT

El Salvados corresponent al cara a cara entre Artur Mas i Felipe González va ser l'espai no esportiu més vist al febrer. Èvole va marcar també un molt bon resultat per a La Sexta amb el fals documental sobre el 23-F. LA SEXTA

Programes més vistos al febrer

	ESPECTADORS	'SHARE'
01 Futbol Copa del Rei: Reial Societat - Barcelona		
ANTENA 3 12/02	1.329.000	40,8%
02 Futbol Champions League: Manchester City - Barcelona		
LA1 18/02	1.282.000	36,2%
03 Salvados: Consultando a Mas i González		
LA SEXTA 02/02	1.067.000	30,0%
04 Operación Palace		
LA SEXTA 23/02	973.000	27,0%
05 Noche 23F: El debate		
LA SEXTA 23/02	840.000	25,1%
06 La Voz Kids		
TELECINCO 20/02	715.000	26,1%
07 Telenotícies migdia		
TV3 07/02	664.000	32,0%
08 Telenotícies vespre		
TV3 10/02	656.000	20,5%
09 Crackòvia		
TV3 10/02	611.000	16,8%
11 Cinema: Salt		
TV3 10/02	604.000	18,1%
11 El Príncipe		
TELECINCO 18/02	601.000	20,8%
12 Telenotícies cap de setmana migdia		
TV3 16/02	589.000	24,8%
13 Cinema: El milagro de Carintia		
ANTENA3 09/02	576.000	21,7%
14 Cinema: Parker		
ANTENA3 01/02	571.000	19,8%
15 APM?		
TV3 26/02	566.000	16,3%

tre dècimes el seu resultat del mes de gener (que era el seu segon pitjor resultat en l'últim any). El canal privat català, en qualsevol cas, se situa dues dècimes per sobre del 3,4% que va registrar de mitjana al llarg del 2013.

Atresmedia vs. Mediaset

Antena 3 i La Sexta derroten les seves rivals
El duel de les privades se salda a favor del primer canal d'Atresmedia: Antena 3 marca un 12,2%, enfront de l'11,6% de Telecinco. L'altra batalla clàssica, la de La Sexta i Cuatro, s'ha resolt favorablement per al grup de Planeta: un 6,4% en contra d'un 5,5%. Els bons resultats de Jordi Èvole, tant amb el *Salvados* de Felipe Gonzàlez i Artur Mas com amb el fals documental del 23-F han disparat els seus resultats. Atresmedia també domina com a grup. Els seus set canals sumen el 27,8% de l'audiència, mentre que els vuit de Mediaset es queden en el 25,5%.

RTVE

La pública s'allunya dels seus mínims històrics

La 1 comença a deixar enrere els seus pitjors resultats. El 2013 va marcar una mitjana de 7,1%, però aquest febrer ha aconseguit un 7,6% que millora en dues dècimes el seu resultat del mes anterior.

Resultats a Espanya

Telecinco assalta el lideratge a cop d'estrena

Després d'un gener ben grat per a Antena 3, ara s'ha girat la truita i Telecinco se situa com a líder del mes amb un còmode 14,8% que supera en vuit dècimes el resultat d'Antena 3. Les estrenes de *La Voz Kids*, *El Príncipe* i *B&B* han impulsat els resultats de la cadena de Mediaset.

El grup Atresmedia pot trobar consol en l'altre gran duel, el de les germanes petites: La Sexta consolida un mes més el seu domini sobre Cuatro, i amb un 6,9% supera tranquil·lament el 6,1% de la seva televisió rival. I també venç en el còmput global. Tot i tenir un canal menys, suma un 30,1%, mentre que Mediaset s'ha de conformar amb el 27,7% del pastís de l'audiència.

La 1, per la seva banda, repeteix el resultat del gener, 10,4%, la qual cosa suposa remuntar una mica respecte al 10,2% obtingut de mitjana el 2013, l'*annus horribilis* de la corporació pública espanyola, en termes d'audiència.

Televisions temàtiques

L'adéu d'Intereconomía

afavoreix la religiosa 13TV

El febrer ha estat també el mes que ha vist desaparèixer Intereconomía de la televisió en obert. La televisió del toro havia anat perdent audiència a mesura que la programació enllaunada s'anava estenent per la graella i va tancar el 2013 amb un minso 0,5% al conjunt de l'Estat. Al febrer encara va marcar un 0,2%. La seva retirada ha beneficiat 13TV, la cadena de la Conferència Episcopal, que puja fins a l'1,5%, tres dècimes més que la mitjana registrada durant l'any passat. A Catalunya, va registrar un 0,8%.

La cadena temàtica més vista segueix sent, per 21è mes consecutiu, Factoria de Ficción, dedicada a les sèries: marca un 2,9% (i un 2,3% a Catalunya, on empatava amb Neox, d'Atresmedia).

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Pep Collelledemont

Periodista

35 anys

Era ahir. Quatre il·luminats vam decidir fer un diari per a les comarques gironines que obrís horitzons i ens permetés llegir notícies que fins aquell moment només havíem trobat a Presència, i encara llegint moltes vegades entre línies. Sempre dic que Punt Diari va néixer no amb una sabata i una espadanya sinó amb dues espadanyes. No es va recollir tot el capital que era necessari, però podia més la il·lusió de molta gent que es va llançar en el projecte que no pas els diners, que com es va demostrar després eren molt i molt necessaris. Com a experiència va ser formidable. Personalment vaig anar més d'una vegada a cobrar a alguns quioscos per poder cobrar el sou migrat de final de mes. S'aguantava tot tant amb pines que no vam ser capaços de fer ni el primer número. Quan a les nou del vespre els periodistes havíem acabat la feina vam anar als tallers on s'havia de muntar el diari. Sorpresa: només hi havia fetes quatre planes de les vint, em sembla, que havia de tenir l'exemplar d'aquell dia. Impossible. No hi havia temps material i, a més, calia portar-lo al Diari de Barcelona, que era on s'havia d'imprimir i on es va imprimir durant un temps quan finalment vam poder sortir aquell històric 24 de febrer de 1979. Algun periodista de l'altre diari de Girona havia vaticinat que no duraríem més de tres setmanes. Per sort, no es va tirar la tovallola i a poc a poc va anar entrant gent que va creure en el projecte i aquí ens teniu, més de tres dècennis intentant copsar la realitat de les nostres comarques, la política, la social i la cultural. Estic segur que milers de gironins es van sentir satisfets en veure l'exemplar extraordinari que va sortir el passat dia 24. I ara, a més, s'ha pogut celebrar amb la capçalera de l'Avui, un altre diari que va obrir camí amb una gran participació ciutadana. D'alegries i llàgrimes, les que vul-

gueu. Cadascú dels que hem participat en l'aventura en podríem fer un llibre. Però el que més em satisfà a mi personalment és que, amb tots els alts i baixos, el diari no ha abandonat mai la seva línia bàsica, concretada des del primer número en els quatre principis bàsics: català, independent, comarcal i democràtic.

FA UN PARELL DE DIES, quan vaig anar a buscar els diaris al quiosc, em vaig trobar amb un conegut de Girona, sempre sortosament molt crític amb el diari, i que em va dir: "Encara compro El Punt, com pots veure." "I que sigui per molts anys", li vaig contestar. Gràcies a aquests milers de lectors fidels, molts des del primer dia, el diari està ple de vida. I perquè continuï cal que siguem molt crítics. Per això ser defensor del lector és per a mi un servei molt plaent, sobretot quan rebo escrits dels lectors que expressen els seus punts de vista. No afluixeu, us ho demano, entre tots hem de fer el millor diari del món, que no agradarà a tothom, i és normal, però precisament aquesta pot ser la prova que es fa un bon producte.

UN DIARI PLURAL I entrant en matèria, he rebut un correu electrònic d'un lector, a qui haig de felicitar de cor pel seu sentit de l'humor. És en Josep Salart i em diu: "Podria defensar-me de no veure en Duran i Llérida a primera pàgina d'un diari el diumenge? El metge m'ha recomanat higiene mental i segueixo la recepta al peu de la lletra, i va, i miri, aquest diumenge un atac cerebral que per poc em deixa espatllat. Ara, entre tots, la tieta, la veïna, la tia Maria, el mossèn

Els lectors que es vulguin posar en contacte amb el Defensor del Lector ho poden fer trucant al telèfon 972 186 400, enviant un fax al número 972 186 420, per correu electrònic a l'adreça defensor@elpunt.cat, o enviant una carta al carrer Santa Eugènia, 42. 17005 Girona. En les comunicacions escrites hi ha de figurar forçosament el nom, el domicili i el telèfon de l'autor. El Defensor del Lector les contestarà particularment, o bé per mitjà d'un article, quan consideri que tracten de qüestions d'interès general.

JORDI SOLER

Cadascú dels que hem participat en l'aventura en podríem fer un llibre

que viu aquí al costat, m'estan calmant perquè surti de casa i vagi fins a Begur, a veure si puc trobar aquest home." Ras i curt, diu el que volia dir però amb un gran sentit de l'humor, que per desgràcia fa molta falta a aquest món nostre d'avui. Això que ens diu en Josep ens passa a tots alguna vegada. Precisa-ment fa un quants dies va arribar una queixa al diari perquè s'havia entrevis-

tat l'Aleix Vidal-Quadras. Certament hi ha diaris, i ja s'ho faran, amb el seu criteri, que només entrevisten o permeten escriure articles a gent del seu mateix parer. Crec que, sobre això, El Punt Avui ha estat molt estricte en el valor irrenunciable de la llibertat d'opinió. Ho hem dit moltes vegades, el diari té una línia que no ha amagat ni ha dissimulat mai, i menys ara. Tothom que llegeix el diari sap que estem a favor del dret a decidir i fins i tot propugnem el sí i sí. Però això no vol dir que no s'acceptin opinions de gent que tenen altres punts de vista. Només hi ha una condició: es tracta de gent que accepta el joc democràtic. El diari, crec jo, no ha de donar la paraula als intransigents de torn, que per desgràcia n'hi ha molts. Som demòcrates amb els demòcrates, encara que hi ha alguns casos que costa creure que ho siguin. Quan no ens agrada la persona entrevistada podem fer dues coses: o prescindir-ne o llegir el que ens diu, que sempre pot ser interessant. Jo em decanto per aquest segon punt.

«Tenemos el grupo con el futuro más claro del sector en España»

Entrevista

Enrique de Ybarra Presidente de Vocento

► Antes que editor, fue corresponsal. Y de esa época aprendió que los principios del buen periodismo, el basado en la independencia y la vocación de servicio, no cambian

A. CARRA
MADRID

—Llegó a la Presidencia de Vocento en un momento delicado para su Grupo, con el Consejo de Administración dividido y opiniones encontradas sobre el futuro del mismo. ¿Cuál es la situación actual?

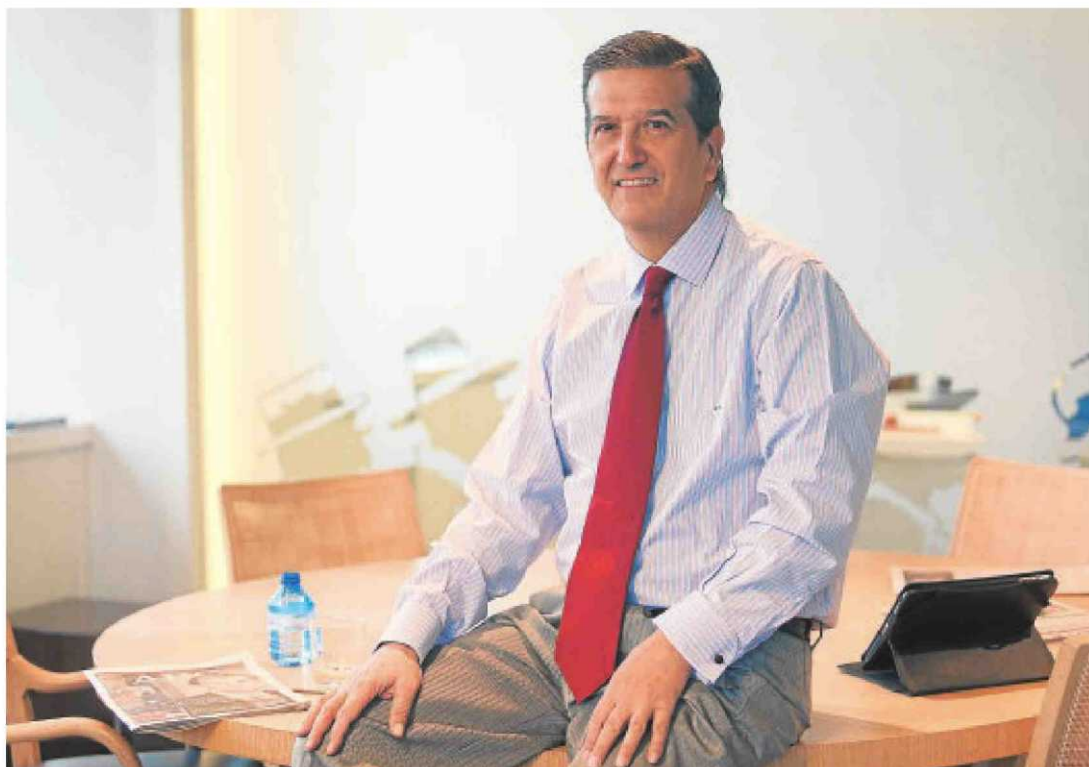
—Gracias al trabajo de todos, primero del consejero delegado y su equipo, y después, de todos los empleados, la situación de Vocento es más estable y sólida; y esto también se ha trasladado al Consejo. Cada miembro defiende sus posiciones, no siempre coincidentes al cien por cien, como es lógico, pero trabajamos con absoluta lealtad por el bien de la empresa, que tiene muy clara su estrategia. Yo he aportado todo cuanto he sido capaz para contribuir a incrementar la comunicación y a mantener engrasada la maquinaria. Y creo que las cosas no van mal.

—¿Cómo y en qué ha cambiado Vocento en estos dos años de su presidencia?

—En este momento, tenemos el grupo con el futuro más claro del sector en España. Nos hemos hecho un poco más pequeños, replegándonos a lo que sabemos hacer mejor. Pese a la profundidad de esta crisis, nuestras cuentas están saneadas gracias a un duro trabajo de eficiencia económica y ajustes, algunos, como los de personal, muy dolorosos para nosotros. La rentabilidad garantiza lo más importante para un grupo de comunicación, que es la independencia, y la nuestra está intacta pese al terremoto económico que vivimos.

—En estos tiempos de crisis económica, territorial e institucional, ¿cómo está contribuyendo Vocento al final de este período tan duro para el país?

—Para empezar, continuamos dando empleo a varios miles de personas y pagamos encantados nuestros impuestos en España. Por cierto, en ambos casos en cuantías infinitamente superiores a las de algunas multinaciona-

Enrique de Ybarra, presidente de Vocento, en su despacho

FOTOS: ERNESTO AGUDO

Nuevos lectores

«ABC se está reencontrando con muchos de los lectores que perdió y está sumando una nueva generación de ellos, más jóvenes, atraídos por los valores de esta casa»

les. Editorialmente, los medios de Vocento representan un gran espectro de sensibilidades ideológicas, pero desde todos ellos defendemos los valores recogidos en ese gran acuerdo de los españoles que se llama Constitución de 1978. También hemos respaldado los esfuerzos que se están haciendo desde las administraciones y la sociedad civil para sacar al país del agujero en el que se encontraba.

—En los últimos años han cerrado varias compañías de Vocento. ¿Ha terminado el proceso de transformación?

—Las empresas son entes vivos en un

ecosistema llamado economía global, que está en evolución constante. En estas condiciones, el proceso de transformación de una empresa no debe terminar jamás si quiere ganar el futuro. Pero creo que el trabajo más complicado, que no es otro que el cambio de mentalidad y la apertura de miras hacia el universo digital y la evolución continua, está hecho.

—ABC está cada vez más cerca de alcanzar a «El Mundo» en ventas y va reduciendo significativamente sus pérdidas. ¿Ve posible que su grupo entre en beneficio?

—Espero que todo ello ocurra más pronto que tarde; y no lo veo lejos. Lo importante, como decía antes, es que el futuro del grupo, en su composición y dimensión actual, ha quedado absolutamente despejado. En el ejercicio 2013, ABC ha arrojado Ebitda positivo y dentro de no mucho va a ganar dinero. Pero lo que es aún más importante es que se está reencontrando con muchos de los lectores que perdió y se está sumando una nueva generación de ellos, más jóvenes, atraídos por el espíritu y los valores de esa casa, que son los que siempre fueron, pero absolutamente renovados y puestos al día.

—¿En qué soporte se informa usted los fines de semana, impreso o digital?

—No son en absoluto excluyentes. Yo me informo por los dos. Primero, porque en el caso de las cabeceras de Vocento, las webs y los periódicos, ya sean impresos o copia digital de Kyoskoy-mas, tienen contenidos distintos. Y segundo, porque la experiencia de lectura que ofrecen es muy diferente. Me gusta poder leer los periódicos cuando viajo en mi tableta, pero disfrutarlo reposadamente en papel es un placer mucho mayor.

—¿Cuál es la estrategia de Vocento ante la evolución del negocio de la prensa hacia el mundo digital?

—La revolución digital es una realidad universal hace más de diez o quince años, depende de qué países hablemos. Pero en España nosotros llevamos en ese camino que describe desde hace muchos años. Varios de los primeros diarios de España que tuvieron ediciones digitales son de Vocento. Nosotros vamos a seguir elaborando productos y contenidos, unos gratuitos y otros de pago, para todos los soportes actuales y futuros que tengan interés para nuestros lectores, a quienes estamos tratando de conocer

mejor gracias a las posibilidades de la tecnología.

—Vocento es la empresa que menos deuda tiene de los grandes grupos editoriales. ¿Están estudiando compras en España o fuera?

—Diría que estamos en condiciones de poder considerar alguna oportunidad clarísima de generar valor para el Grupo, pero no es realmente una urgencia. Además, como sabe, acabamos de refinanciar toda nuestra deuda bancaria a largo plazo y eso nos da una tranquilidad aún mayor.

—¿Qué cree que va a quedar dentro de diez años del antaño boyante negocio de la prensa?

—Supongo que, como ha ocurrido siempre en este planeta, sobrevivirán los que mejor se adapten. Desde luego, nosotros estamos trabajando para poder ser de los que sigan informando cada día, como venimos haciéndolo desde hace 160 años. Créame que no tenemos madera ni comportamiento de dinosaurio. En Vocento nos estamos transformando de nuevo con la energía y la decisión del superviviente. La prensa se ha renovado muchas veces tecnológicamente en lo que va de siglo. No es verdad que hablemos de un sector inmovilista.

—Usted es editor y también periodista. ¿Cómo valora el periodismo que se hace en España en relación con el que usted practicó?

—Ha cambiado debido a la diversidad

de soportes que han aparecido en la última etapa de la revolución tecnológica que llevamos viviendo desde la Segunda Guerra Mundial, especialmente en los últimos diez años. Y sobre todo, a la ruptura de las fronteras de tiempo-espacio sobre las que se planteaba hace cincuenta el ciclo informativo. También sobre la relación entre el emisor del mensaje y el receptor. Pero diría que ahora, como en mi época de corresponsal, conviven

Sector dinámico

«La prensa se ha renovado muchas veces tecnológicamente en lo que va de siglo. No es verdad que sea inmovilista»

Propiedad intelectual

«Algunas personas confunden la libertad de internet con la posibilidad de cometer acciones que son hechos delictivos»

que le gusta. Y si es bueno, créame que le pagarán bien por ello.

—¿Cuál es su opinión sobre la Ley de Propiedad Intelectual que ha diseñado el Gobierno?

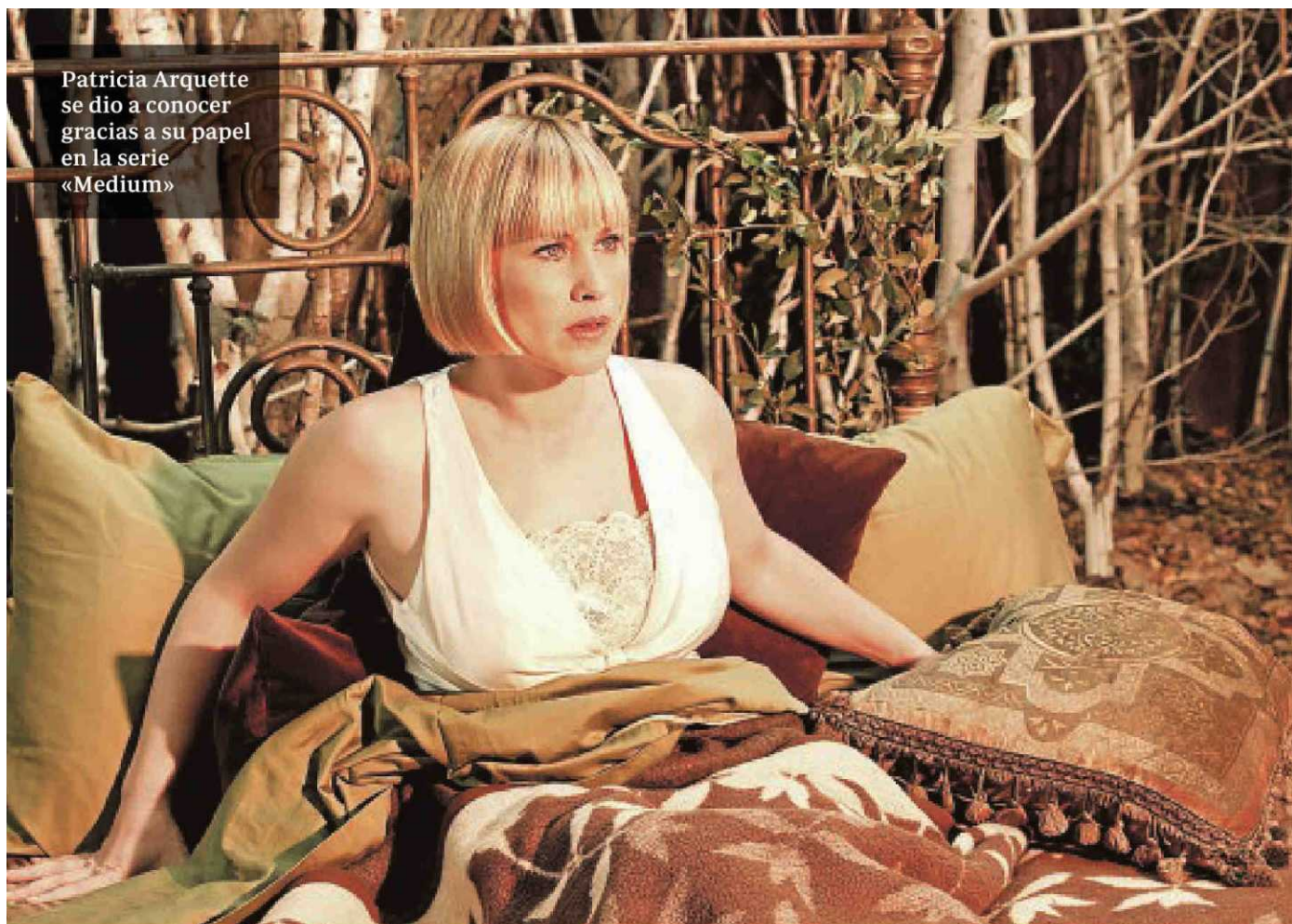
—Me parece muy acertado el modo en el que se está actuando, protegiendo los derechos de los creadores y poniendo coto al aprovechamiento ilegítimo del trabajo creativo de otros. Algunas personas, no pocas, atendiendo a las estadísticas que se publican, confunden la libertad y la independencia de esa babel que es internet, que yo también respaldo, con la posibilidad de cometer acciones que fuera de ella, en la realidad de la vida, son hechos moralmente reprochables y legalmente considerados delictivos. Que una acción como robar un libro, una película o un artículo sea repetida por cientos o miles de personas, gracias a las facilidades tecnológicas y a la impunidad, no la convierte en democrática.

—¿Cómo valora que tres grandes diarios cambien de director en solo un mes?

—Le puedo dar mi opinión, pero no conozco realmente las razones que han llevado a los consejos de administración respectivos a decidir los relevos. Yo creo que obedecen a razones diferentes y han coincidido en el tiempo. Podríamos ponernos a explicarlas, pero sería demasiado prolijo. Lo que sí le digo es que yo, en general, no creo en las teorías de conspiración.

Patricia Arquette
se dio a conocer
gracias a su papel
en la serie
«Medium»

El mundo de la televisión asalta la frontera de Hollywood

Estrellas de la pequeña pantalla explican a ABC cómo compaginan el cine y las series

DAVID MARTOS
MADRID

Esta noche, en el Teatro Dolby de Los Ángeles, más de un candidato a los Oscar repasará mentalmente su carrera antes de recoger su estatuilla dorada, y recordará cómo en algún momento –como un protagonista o un

episódico– apareció en alguna serie de televisión. Esa frontera entre el cine y la televisión, que ahora es tan permeable, lleva ya décadas siendo difusa: si rebuscamos en los archivos veremos a un jovencísimo Joaquin Phoenix en un capítulo de «Se ha escrito un crimen», o a Leonardo DiCaprio mascando chicle en un capítulo de «Roseanne». Pero antes la televisión era un medio para llegar al cine, una escuela de la que muchos actores se servían para alcanzar la gran pantalla.

Eso ha cambiado. En las últimas semanas, ABC ha charlado con varias estrellas de la televisión que han triunfado gracias a series muy diferentes, y que han analizado cuáles son las ca-

racterísticas de la nueva ficción televisiva –según los entendidos, la que componen las series de calidad producidas con posterioridad a «Los Soprano» (1999-2007)–.

«Lo que está pasando es muy raro –dice John Lithgow–. Las series son la nueva manera de entretenerse después del trabajo. Series pequeñas y de calidad, como «Breaking Bad», «The wire», o esa serie nueva fantástica llamada «True detective». Ahí tienes a Matthew McConaughey y Woody Harrelson, dos estrellas de cine, haciendo televisión».

Lithgow, el «Trinity» de la serie «Dexter», es un especialista en cruzar la frontera entre las pantallas grande

Lithgow ha trabajado en «Dexter» y en centenares de películas

y pequeña. «Las series se han convertido en un híbrido, son el espacio que existe entre las grandes películas de estudio y las películas pequeñas e independientes. Están los mejores directores, los mejores guionistas... ¡Y es que dan dinero! Ahora mismo son el trabajo perfecto». Patricia Arquette, muy conocida por su papel en la serie «Medium» pronuncia exactamente la misma frase: «Es que dan dinero. El negocio del cine ha cambiado y se ha deshecho de las películas de bajo presupuesto. Solo se hace "Spiderman" o algo "indie" por 200 dólares. Pero ya no se hacen esas películas medias llamadas "artísticas"».

En Berlín, Arquette se quejaba amargamente de que el celuloide no tiene sitio para ella. «Creo que en la televisión hay, en líneas generales, mejores papeles para mujeres. ¡Ahora mismo la televisión está funcionando! Los anunciantes parecen estar contentos, el público está contento y los cineastas están contentos». Aaron Paul -a quien muchos ya no podemos llamar sino por un nombre de ficción, el de Jesse Pinkman- defiende con uñas y dientes al medio televisivo: «Es donde se están contando las verdaderas historias. Allí no estás constreñido dentro del esquema de la hora y media. Aunque ahora se ven películas más largas; ¡El corte original de "El lobo de Wall Street" era de cuatro horas! En

el cable quieren asumir riesgos, lo están haciendo... y la gente responde».

La fama sin paliativos

Las consecuencias de la fama, de esa fama sin matices que otorga un personaje de éxito en la televisión, son las mismas para nuestros tres actores. «Yo no me doy cuenta tanto como la gente que me rodea. Es como si me metiera en un túnel de visión subconsciente», dice Patricia Arquette. «A mí lo que me pasa es que la gente me grita "bitch!" por todas partes», explica Paul entre risas. «Todo el que ve "Breaking Bad" sabe de lo que hablo. Y está muy bien. Dentro de 10 o 15 años puede empezar a preocuparme, pero... ¡ahora es fantástico!».

«¿Injusta?», pregunta sobre su fama Lithgow, que ha trabajado en decenas de películas. «No. No me avergüenza ser una exestrella de la televisión. Estoy muy orgulloso de "Cosas de marcianos" Fue muy liberadora, una experiencia muy creativa, jera como hacer teatro! Mi placer culpable es verme en algún capítulo y desternillarme. ¡Creo que soy divertidísimo! Pero lo que más me gusta de ser muy conocido... es que la gente me conozca por varios papeles. Si la gente me felicita por la calle lo hará por alguna de las veinte cosas en las que me ha visto».

Aaron Paul

El actor saltó a la fama gracias al personaje de Jesse Pinkman, pupilo de Walter White en la serie «Breaking Bad»

TELEVISIÓN / AUDIENCIAS

Telecinco recupera el liderazgo en febrero, seguida de Antena 3

La 1 es la tercera cadena más vista con un 10,4% de 'share'

MADRID

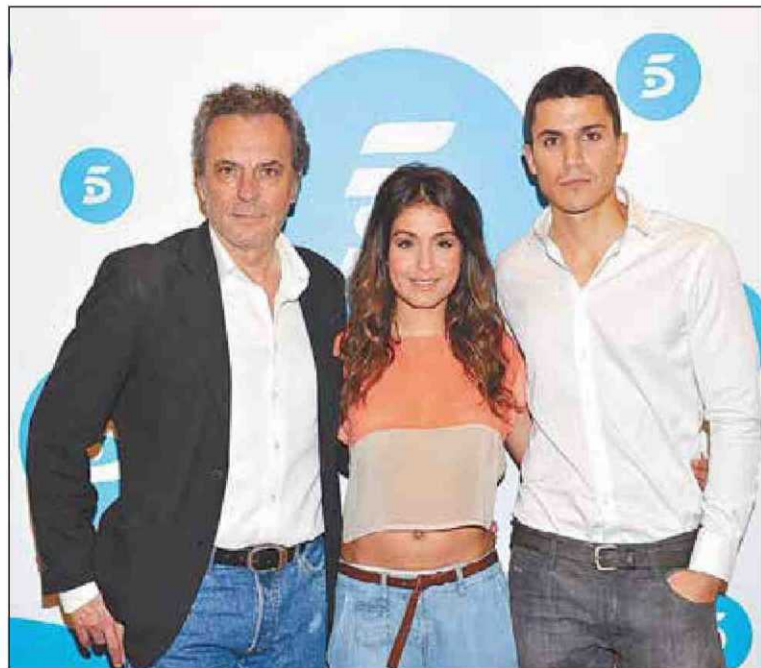
EFE

Telecinco ha sido la cadena más vista en febrero, con el 14,8 % de cuota de pantalla, con lo que recupera el liderazgo que ostentaba durante los últimos tres meses Antena 3, que se sitúa detrás, con el 14 %, como La 1, con un 10,4 %, según el informe de Barlovento Comunicación con datos de Kantar Media.

Las cadenas más vistas detrás de La 1 son el grupo de autonómicas públicas Forta, con un 8,1 % por ciento; La Sexta, con un 6,9 y Cuatro con un 6,1.

Telecinco subió 1,5 puntos con respecto al mes anterior, mientras que Antena 3 bajó una décima y La 1 repitió resultado, con un 10,4 por ciento de cuota de pantalla. Por grupos televisivos, Máximo de Atresmedia (30,1 %) encabeza las audiencias, seguido de Mediaset España (29,7 %), CRTVE (16,8 %), y Unidad Editorial y el Grupo Vocento, con un 3,2 % respectivamente.

La emisión más vista del mes ha sido el partido de fútbol de la Champions League entre el Manchester City y el Barcelona, emitido por La 1 el pasado día 18, que consiguió una audiencia media de 7.774.000 espec-

TELECINCO

Los protagonistas de la serie 'El príncipe', una de las más exitosas

tadores y una cuota de pantalla del 37,7 por ciento.

Después se situó el Telediario Segunda edición de La 1 emitido ese mismo día y que registró 6.416.000 espectadores y una media del 31,1

por ciento. El partido de Champions entre el Manchester y el Barcelona también se ha llevado el minuto de oro del mes ya que consiguió reunir a 9.731.000 espectadores. Fue el 18 en La 1 a las 22:28 horas.

A les portes del 8 de Març, tornem a repassar la llista de desigualtats que encara situen a diferents nivells els homes i les dones i que, per tant, exerceixen de separador. A Espanya la lliure i voluntària interrupció de l'embaràs torna a caure del costat que no toca, aquell que allunya la dona de la decisió. Al Regne Unit, el Partit Laborista, a l'oposició, es troba en fase de pressió perquè el Govern conservador accepti la creació d'un comissió onat per lluitar contra la violència domèstica i la introducció a les aules de l'educació sexual. Tocant a la frontera, a França, la lluita contra els estereotips i «el sexisme habitual» denunciats per la ministra dels Drets de les Dones, **Najat Vallaud-Belkacem**, no sembla traduir-se necessàriament en passos legals. Curiosament, l'extrema dreta francesa s'agita contra els llibres per a la igualtat entre dones i homes i al crit de «són espais de llibertat» pressiona les biblioteques per a la retirada de la seva llista maleïda. L'ofensiva contra els llibres fa pensar molt i defineix el model de societat buscat que, sense complexos, aquesta minoria sense pàtria pretén fer asimilar a tots els francesos. *Llibertat*

DEFENSORA DE LA IGUALTAT

EVA
Peruga

La llibertat d'ella, la de tothom

és un dels termes que més agrada utilitzar a les persones que n'estan més allunyades. ¿No treballa per a la llibertat de les dones, és a dir, per a una vida amb oportunitats, ensenyar a l'escola aquests principis d'igualtat?

Doncs no sembla que a la pàtria de la *Llibertat*, *Igualtat* i *Fraternitat* s'interpretin oportunament els tres conceptes. No és cap excepció. El que passa ara allà es reproduceix, així mateix, en altres països. **Michelle Perrot**, historiadora i escriptora, recorda que «les llibertats de les dones estan amenaçades». Per cridar. **Perrot** rep aquest any el premi Simone de Beauvoir amb gairebé les mateixes paraules de l'autora d'*El segon sexe*: «Res està definitiva-

ment conquistat. N'hi haurà prou amb una crisi política, econòmica o religiosa perquè els drets de les dones siguin qüestionats».

El poder de la filòsofa francesa no solament es troba en la seva denúncia de sentit comú sinó a fer-la, a més a més, des de les entranyes d'una dona. La formulació del pensament és, doncs, determinant per encertar en el diagnòstic. Quan s'intenta que ens equivoquem, juguen també un paper destacat els conceptes. **Confuci** ho va veure així: «Quan les paraules perden el sentit, les persones perden la llibertat». En el marc de l'estat d'alerta permanent al qual ens convidava **Beauvoir** hi ha no deixar-se colar bou per bestia grossa. Exemples pròxims: el

ministre **Alberto Ruiz-Gallardón** parlant de violència estructural al referir-se a l'avortament o a l'apel·lar a la llibertat de les dones quan en realitat apel·la a la seva restricció. S'empaqueten les paraules a plaer i se les desposseeix de la realitat que defineixen. En la reconstrucció de la imatge de la dona no només no s'avança, sinó que es retrocedeix. Ve de lluny. **Beauvoir**: «A França sobretot es confon amb tossuderia la dona lliure amb la dona fàcil, la idea de facilitat implica una absència de resistència i de control, una carència, la negació mateixa de la llibertat». Així es perverteixen les paraules, s'intenta desconstruir els punts de referència i es manté la por com a factor paralitzant. Perquè «el que viu en el temor no serà mai lliure», segons la sentència d'**Horaci**.

En una de les màximes expressions de la lectura femenina de l'entorn, **Beauvoir** va escriure: «Voler-se lliure és també voler els altres lliures». És difícil trobar una definició millor del combat de les dones per aconseguir una societat igualitària. ≡

defensoraigualdad@elperiodico.com
web: defensora.elperiodico.cat

EL OYENTE

Yanukovich y la prensa

LUIS OZ

«En 2013 hubo más de 100 ataques a periodistas en Ucrania y casi la mitad de ellos se produjeron en la represión policial de diciembre contra los manifestantes de Euro-maidán», escribía Sergii Leshchenko, subdirector del periódico *Ukrainska Pravda*, en el *Washington Post* el pasado 31 de diciembre.

El Committee to Protect Journalists de Nueva York registró 51 ataques, 139 agresiones y 31 dimisiones por amenazas contra periodistas en el último año. Sólo en el último mes, según el Institute of Mass Information de Kiev, ha habido más ataques que en todo el año anterior.

Salvo el ataque en tromba del 1 de diciembre contra más de 50 periodistas ucranianos y extranjeros que cubrían las manifestaciones de Kiev, la paliza recibida por Tetyana Chornovol por investigar la corrupción de la familia Yanukovich a finales de diciembre y el asesinato de Vyacheslav Veremiy, reportero del diario *Vesti*, el 19 de febrero, estos ataques apenas han recibido atención en los medios extranjeros. La misma cortina de silencio ha ocultado desde que Yanukovich llegó al poder en 2010 su campaña contra los medios críticos.

El ex viceprimer ministro Valery Khoroshkovsky se vio obligado a vender su imperio televisivo, Inter, y a exiliarse. *Korrespondent*, el buque-insignia del periodismo más independiente del país desde su independencia, y *Forbes Ukraine* fueron adquiridos por Sergey Kurchenko, un títere de Oleksandr, el hijo de Yanukovich.

Las páginas de internet y las redes tampoco se han librado de los ataques de la mafia gobernante. Reporteros sin Fronteras, en sus índices de la libertad de prensa en el mundo, colocó a Ucrania este año en el puesto 126 de 177. En 2009 estaba en el puesto 89.

Tras la fuga del presidente de Kiev, el día 22, entre 15 y 20 periodistas de investigación ucranianos y extranjeros bucean en los millares de documentos encontrados en la residencia presidencial de Mezhvirya para salvarlos. Algunos contenidos se han podido leer en *YanukovichLeaks.org*.

Según Natalie Sedletska, de Radio Free Europe, parte del grupo, el tesoro incluye unas 200 carpetas, cada una de ellas con entre 200 y 600 documentos: unas 40.000 páginas. «Inmediatamente comprendimos que es un material muy importante si queremos probar que Yanukovich era un corrupto», explica Sedletska en *Foreign Policy*.

Aunque ha habido algunas filtraciones, los investigadores principales han acordado un embargo del contenido, riquísimo en datos, de los documentos hasta que estén secos (muchos se habían mojado), ordenados, digitalizados y colgados en la Red.

TV3 perd 1,5 milions d'euros en publicitat durant els dies de vaga

ACN | BARCELONA

■ El director de Televisió de Catalunya, Eugeni Sallent, ha informat que TV3 perdrà aquest febrer el liderat mantingut ininterrompudament els últims 19 mesos. Segons ha indicat, l'efecte de les vagues que els treballadors de la casa han realitzat en 12 dies d'aquest mes és una caiguda d'entre 1,5 i 2 punts de quota de pantalla (vegeu pàgina 45). D'altra banda, el president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Brauli Duart, ha quantificat la caiguda d'ingressos publicitaris a causa del «conflicte col·lectiu» en 1,5 milions d'euros, el 15% respecte de l'any passat.

RICH RILEY Consejero delegado de Shazam

“En cuatro años, el móvil será la primera pantalla, delante de la tele”

ROSA JIMÉNEZ CANO, Barcelona

Dejó Yahoo! para tomar las riendas de una aplicación de música que comenzaba a flirtear con el televisor. Rich Riley (Washington D.C., 1973), con 17 años de experiencia en el mundo del entretenimiento, cree que Shazam lo tiene todo para cambiar el rumbo de la televisión, para que en lugar de ser pasiva, se adapte al consumidor.

Nacida hace 10 años ha sabido adaptarse a los tiempos. Sus acuerdos con Amazon e iTunes para la venta de canciones les han dado hasta 300 millones de dólares en ingresos. Ese es el reto que afronta Riley. Sin embargo, todavía no arroja un beneficio positivo. En julio de 2013, el empresario Carlos Slim se hizo con el 10% de la compañía por 40 millones de dólares.

En total, suma 420 millones de usuarios activos. En Estados Unidos alcanzan los 115 millones, en España, 15 millones. La aplicación, cuyo uso más común es el reconocimiento de una canción que suena, ya sea en la radio, un bar o mientras se ve un vídeo, coquetea con la televisión, sobre todo con los anuncios. El mecanismo es sencillo. Se activa el programa mientras se anuncia un producto, la aplicación lo reconoce y presenta ofertas o contenido adicional en el móvil.

Pregunta. Hace diez años era muy sencillo definir su servicio, una aplicación para reconocer canciones. ¿Qué es ahora?

Respuesta. Una aplicación para conectar con los medios: música, televisión, contenidos y todo aquello que tenga sonido. Es la forma más fácil de tener una audiencia interactiva.

P. Ahora está de moda hablar de la segunda pantalla. ¿Cuál es su visión del fenómeno?

R. Nos parece una evolución natural, lógica. El teléfono está casi siempre a nuestro alcance. A todos nos encanta usarlo para escuchar música, comprarla o compartirla. Ahora se quiere tener esa misma experiencia, pero con la televisión. En Estados Unidos, Shazam se integra con casi todos los anuncios.

P. Los primeros en hablar de la segunda pantalla fueron los videojuegos, con el mando-tableta de Nintendo o SmartGlass de Xbox. ¿Piensan entrar en este sector?

R. Estamos abiertos a todo, porque Shazam se adapta con facilidad, pero no parece nuestro sitio natural. Nuestro foco está en mejorar la experiencia entre música, televisión y usuarios.

P. Al margen de la publicidad, ¿ustedes solo reciben ingresos por las canciones vendidas?

R. No necesariamente. También tenemos acuerdos con Spotify o Deezer para reconocer canciones y llevar usuarios a su servicio. Después ya deciden si com-

Rich Riley, en el Mobile World Congress de Barcelona. / GIANLUCA BATTISTA

La aplicación para reconocer música tiene 420 millones de usuarios

“En Estados Unidos, Shazam se integra en casi todos los anuncios”

pran, comparten, descargan...

P. ¿Cómo es el comportamiento en tabletas?

R. En nuestro caso, más bajo. Tenemos una versión para iPad, pero se usa menos. El dispositivo más usado es el iPhone. Después, Android. Tenemos una versión para Windows Phone, y lo apoyamos, pero no es tan significativo. Lo del móvil es lógico, está siempre en la mano.

P. Disney propuso una sesión especial, una reposición de La Sirenita en el cine en la que recomendaban ir con la tableta. ¿Han algo así?

R. En el cine, junto con los tráilers, ya salen muchos anuncios compatibles con Shazam. Podríamos hacer algo en el estilo de Disney, pero no lo veo tan claro. Aunque bien pensado... Bueno, confieso que, en el cine, la gente no apaga el móvil y así usan Shazam para identificar la banda sonora.

P. Una de las claves para darse a conocer han sido las redes sociales, ¿se sienten una más?

R. Las redes sociales son lo que haces después de usar Shazam. Dos toques y ya está ahí el contenido. Vamos a seguir en esta línea. No solo con Facebook y Twitter. Nuestra aplicación fue la primera en integrar WhatsApp. También trabajamos directamente con artistas. Por ejemplo, con Shakira, cuando se comparten sus clips o canciones, se accede a un videochat con ella. Durante la SuperBowl, al compartir en redes sociales desde Shazam, se accedía a contenido exclusivo.

P. ¿Cómo se usa Shazam en América Latina?

R. De momento, poco. Depen-

demostramos mucho de la adopción de smartphones para ser relevantes. Ese es nuestro reto y por eso Carlos Slim invirtió en nuestra empresa. Esa es la buena noticia. En los terminales de América Móvil, Shazam está preinstalado, en todos. América Latina va a ser el siguiente gran mercado, su gente es activa y le encanta experimentar. En el caso de Brasil observamos que son muy, muy visuales.

P. ¿Y España, se diferencia en algo?

R. Es uno de los lugares en los que somos más conocidos. En general, gustan las ofertas, las novedades y explorar más de los artistas.

P. ¿Cómo será Shazam dentro de cuatro años?

R. Eso es muy, muy largo plazo. Para entonces la televisión será diferente. El móvil ya no será la segunda pantalla, sino la primera, la que mande. En el futuro, el móvil mandará sobre la televisión y ahí tenemos mucho que decir. También estaremos en muchos más aparatos: relojes, pulseras, gafas... Va a ser divertido...

SIGUEN SECUESTRADOS

Ricardo García, freelance, capturado el 16 de septiembre

AFP

Javier Espinosa, de «El Mundo», secuestrado desde el 16 de septiembre

EFE

El periodista Marc Marginedas, ayer a su llegada al aeropuerto de El Prat en un avión de la Fuerza Aérea Española^{AFP}

Liberan a uno de los periodistas españoles retenidos en Siria

► Marc Marginedas llegó ayer a Barcelona tras permanecer seis meses secuestrado por un grupo vinculado a Al Qaida

MIKEL AYESTARAN

«Marc llega a tiempo para la invasión rusa de Crimea». Esto es lo que varios colegas que conocemos al enviado especial de «El Periódico de Catalunya» comentamos nada más conocer la noticia de su liberación. Porque si hay una guerra, Marc querrá estar en primera línea, como lo ha estado en Siria desde el estallido de la crisis. Después de seis meses en manos del Estado Islámico de Irak y Levante (EIIL), grupo vinculado a Al Qaida operativo en Siria, la noche del sábado Marc Marginedas, de 46 años y con amplia experiencia en la cobertura de conflictos bélicos,

crucó la frontera turca desde donde se hizo oficial su puesta en libertad.

«Está en Turquía», donde «se está sometiendo a unas pruebas médicas, habituales y lógicas en estos casos porque el próximo martes se cumplirían seis meses de cautiverio», confirmó la jefa de internacional de «El Periódico de Catalunya», Marta López, al mismo tiempo que las agencias proseguían con su bombardeo de noticias sobre la escalada de tensión entre Ucrania y Rusia de los últimos días.

Se encuentra cansado pero «fuerte y entero» y en «buen estado psicológico», explicó su director, Enric Hernández, un motivo más para pensar

en que en cuanto sea posible volverá a primera línea. Y más teniendo en cuenta su pasión por Rusia, un país donde fue corresponsal entre 1998 y 2002 y cuya lengua domina.

Marc formó parte del grupo de periodistas internacionales que entramos en septiembre a Siria para informar sobre el inminente ataque de Estados Unidos como castigo por el uso de armas químicas por parte del régimen de Bashar Al Assad. El día 4 fue sorprendido en un control de carretera establecido por militantes yihadistas cerca de Hama, en el centro del país. Desde entonces «lo peor ha sido la falta de información, no saber cómo estaba, cómo lo estaban tratando», declaró Marta López a las pocas horas de su liberación de un país en el que, desde el inicio del levantamiento contra Bashar Al Assad, Marginedas había estado en tres ocasiones informando desde el lado de la oposición armada.

El país más peligroso

Marc aterrizó en Barcelona ayer por la tarde. Sano, salvo y en buen estado. Pero, según el último informe de Reporteros Sin Fronteras (RSF), a finales de 2013 todavía había al menos 19 periodistas extranjeros secuestrados o en paradero desconocido en territorio sirio, donde ya han muerto casi

ciento treinta informadores desde que comenzó el conflicto en marzo de 2011.

En esa lista de secuestrados siguen los españoles, Javier Espinosa, enviado especial de El Mundo, y el fotógrafo freelance Ricardo García Vilanova, capturados desde el pasado 16 de septiembre —aunque sus familias no lo hicieron público hasta once semanas después—. Su secuestro se produjo en el que para RSF es el «el país más peligroso del mundo» para desarrollar la labor de periodista.

Las restricciones de visados por parte de Damasco llevaron a gran parte de la prensa internacional a cruzar de forma ilegal las fronteras sirias para trabajar con la oposición armada para poder cubrir el conflicto. Desde septiembre tal práctica se ha convertido en una decisión de alto riesgo ya que para el EIIL cualquier extranjero recibe el tratamiento de espía.

Tras unos meses en los que era posible el trabajo con las brigadas del Ejército Sirio Libre, la progresiva entrada en juego de grupos vinculados a Al Qaida complicó el panorama para los informadores extranjeros y locales que han dejado de ser bienvenidos.

La liberación de Marc se produce dos meses después de las de los periodistas suecos Niclas Hammarstroem y Magnus Falkehed y la del turco Bünyamin.

LLIBERTAT DE PREMSA

Marginedas, lliure després de 6 mesos de segrest a Síria

El veterà corresponsal de guerra torna a casa en bon estat de salut

El veterà corresponsal de guerra Marc Marginedas ja és a casa. Després de sis mesos segrestat per un grup jihadista deixa enrere Síria: el país més perillós del món per exercir el periodisme.

CRISTINA MAS

BARCELONA. Ahir es van acabar els sis mesos de malson de Marc Marginedas, corresponsal de guerra d'*El Periódico*, i dels seus familiars, amics i companys. El veterà periodista va ser alliberat de matinada després de gairebé sis mesos segrestat a Síria en mans de jihadistes de l'Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant (ISIL). Després de superar un reconeixement mèdic va ser traslladat en un avió militar a l'aeroport del Prat, on el van rebre la seva família, el director del diari, Enric Hernández, i la vicepresidenta del govern espanyol, Soraya Sáenz de Santamaría. Marginedas es va sotmetre a un reconeixement mèdic, però segons fonts del diari el seu estat de salut és bo.

En saber-se la notícia de l'alliberament, a la seu d'*El Periódico* es van viure escenes d'emoció. "Hem sentit una alegria immensa i hem respirat tranquils: aquí els companys s'abraçaven emocionats. Han estat sis mesos llarguíssims", relatava Marta López, cap de la secció d'internacional. "Però la felicitat no serà completa fins que siguin posats en llibertat Javier Espinosa i Ricard García Vilanova", afegia en referència als companys que continuen segrestats a Síria, entre una trentena d'informadors estrangers, un centenar de professionals locals i cooperants de Metges Sense Fronteres i la Creu Roja. Síria s'ha convertit en el país més perillós del món per als periodistes, segons tots els organismes internacionals defensors de la llibertat de premsa.

Companys, amics, familiars i alumnes de Marginedas s'han manifestat cada dimecres a la tarda a la porta del diari per exigir-ne l'alliberament. A més el rotatiu s'ha esforçat a difondre a través de les xarxes informacions, fins i tot en àrab, per acreditar que Marginedas és perio-

dist a i desmentir l'acusació dels captors que es podia tractar d'un espia. "Volem donar les gràcies als companys per no haver defallit mai en les concentracions dels dimecres i mostrar la nostra admiració a la família per la seva generositat i fortaleza", va apuntar Imma Muñoz, membre del comitè professional d'*El Periódico*.

Tothom confia en l'experiència de Marginedas per superar les seqüeles dels sis mesos de captiveri. A mitjans dels noranta va ser un dels pocs periodistes occidentals que va cobrir la cruenta guerra civil d'Algèria. El seu destí següent va ser la corresponsalia de Moscou i la Guerra de Txetxènia, des d'on va escriure en brillants cròniques la caiguda de Grozni a mans de les tropes russes. El 2002 va tornar a Barcelona i des d'aleshores ha cobert gairebé tots els grans conflictes: des de l'Iraq, l'Afganistan i el Líban fins a Darfur. En els últims anys va cobrir les revolucions àrabs des de la caiguda de Ben Ali a Tunísia fins a la Guerra de Líbia.

"Sempre ha costat frenar-lo"

"Sempre ha costat frenar-lo, i mai ha calgut animar-lo a marxar -escriu el seu company de secció Albert Guasch-. Abans d'aquest últim i

Silenci
Síria s'ha convertit en el país més perillós del món per als periodistes

desgraciat viatge a Síria es va passar dies verbalitzant la seva absoluta predisposició a pujar a l'avió. Durant dies vam intentar ignorar-lo com a pur mecanisme d'autodefensa. I va tornar a marxar, a una guerra més, carregat de medicines, com solia fer per ajudar de passada els civils que pateixen".

Marginedas va ser segrestat als voltants de la ciutat de Hama el 4 de setembre, i traslladat en diverses ocasions en les zones sota control rebel. Segons ell mateix va explicar ahir, la intensificació dels enfrontaments entre grups rebels al nord del país en els últims mesos van incrementar la freqüència i perillositat d'aquests trasllats.

El van segrestar juntament amb el seu xòfer en un control de carretera. Portava només tres dies a Síria,

i havia entrat al país a través del pas fronterer de Reyhanli, al sud de Turquia, acompanyat per combatents de l'Exèrcit Sirí Lliure. Volia cobrir la percepció dels sirians del que aleshores semblava una imminent intervenció nord-americana contra el règim d'Al-Assad i investigar l'atac amb armes químiques del 21 d'agost als afores de Damasc.

Després de dos dies sense notícies de Marginedas, el diari va poder confirmar que havia estat segrestat pel grup islamista, sota l'acusació de ser un espia occidental. El mitjà va intentar dur a terme gestions discretes per aconseguir un alliberament ràpid però el 23 de setembre, constatant que no s'obria cap via fiable, seguint el consell dels representants del govern espanyol va fer públic el segrest. ■

LLIURE, PER FI
Marc Marginedas en arribar a l'aeroport del Prat en un avió militar. JORDI COTRINA

Les frases

Joan Roura

CORRESPONSAL DE TV3 AL PRÒXIM ORIENT

"Amb tota la prudència, hem de continuar treballant a Síria i no deixar d'explicar el patiment del seu poble"

Ramón Lobo

PERIODISTA

"És la millor notícia periodística de l'any: encara en falten dues. Esperem que alliberin aviat el Javier i el Ricard. Força"

Soazig Dollet

REPORTERS SENSE FRONTERES

"Al nord de Síria alguns grups tenen com a blanc els periodistes i segresten tant sirians com estrangers"

Sherif Mansur

COMITÈ DE PROTECCIÓ DELS PERIODISTES

"El problema és que segrestar periodistes simplement no té cap conseqüència: tot queda en la impunitat"

David Meseguer

COL·LABORADOR DE L'ARA

"Volem seguir informant des de Síria. Ens devem als sirians, que han estat oblidats per la comunitat internacional"

Gervasio Sánchez

FOTOPERIODISTA

Guerres En 25 anys de professió, Gervasio Sánchez (Còrdova, 1959) ha cobert guerres i les seves conseqüències. Exerceix de portaveu dels familiars de Javier Espinosa i Ricard Garcia Vilanova

"Els civils paguen el preu de l'apagada informativa"

C.M.

L'alliberament de Marc Marginedas fa pensar que el segrest de Javier Espinosa i Ricard Garcia Vilanova també pot acabar bé.

Sí, és una molt bona notícia que ens ha omplert d'alegria i ha donat esperances als familiars del Javier i el Ricard. Ara hi ha més motius per a l'optimisme.

Amb una trentena d'informadors estrangers segrestats a Síria, com afecta això la cobertura d'aquest conflicte?

Els segrestos han causat un efecte molt negatiu en la cobertura periodística d'un conflicte tan complex com el de Síria. Tot i que ja s'havien donat alguns casos abans, els segrestos es van incrementar exponencialment des del juny de l'any passat. Des de finals de l'any passat pràcticament cap periodista estranger s'ha desplaçat a les zones rebels. El resultat és una apagada informativa i qui en paga el preu, com sempre, és la població civil.

Tot i que també hi ha periodistes segrestats pel règim, la majoria d'informadors estan en mans de faccions jihadistes, com l'ISIL. Quin és l'objectiu?

Doncs la veritat és que és molt difícil saber què volen. El que queda clar és que tots tres eren a Síria treballant amb el costat més feble de la guerra, amb els rebels. I paradoxalment els han segrestat els que diuen que estan en aquest bàndol. Treballaven per explicar amb textos i imatges com els rebels es defensaven dels atacs del règim i ara això és el que s'ha silenciats. Això ha donat peu a tota mena d'especulacions, sobre si determinats grups que operen a les

zones alliberades estaven fent el joc a Al-Assad, però no ho crec.

Aleshores?

Penso que es tracta de grups molt intransigents que no tenen cap respecte per la llibertat de premsa. Segresten periodistes de la mateixa manera que han segrestat la revolució que diuen que defensen.

¿Cobrir la guerra de Síria és una missió impossible?

El Marc, el Javier i el Ricard són professionals que tenen molta experiència i coneixien molt bé el terreny. Gairebé és una missió impossible: jo sempre he rebutjat el pretext de la perillositat per no cobrir un conflicte, però en aquest cas no tinc gens clar què faria si em toqués decidir si s'hi ha d'enviar algú.

Quines iniciatives teniu en marxa?

El Ricard és qui està en una situació més vulnerable perquè és *freelance* i no té un mitjà al darrere. Per això hem decidit fer un projecte per donar-li suport, almenys econòmic. Posarem a la venda a través de Verkami un llibre amb les seves fotografies de Líbia perquè pugui pagar les despeses que ha tingut durant el segrest i fins que s'hagi recuperat per tornar a treballar. També hem decidit posar en marxa un comitè de suport als periodistes segrestats: per sort ara n'hi ha un menys.

El periodisme de conflictes no passa un bon moment.

És el pitjor moment que he viscut en tota la meua vida professional. Em refereixo a l'autoritat que té un mitjà quan envia periodistes allà on passen coses que s'han d'explicar. Ara no es dedica espai, temps ni diners al gran periodisme.

Gervasio Sánchez va ser a Barcelona al gener per participar en un acte de solidaritat amb els periodistes segrestats a Síria. PERE TORDERA

Alliberat el periodista Marc Marginedas després de sis mesos segrestat a Síria

El corresponsal de guerra d'«El Periódico de Catalunya» va arribar ahir a la tarda a Barcelona procedent de Turquia

BARCELONA | AGÈNCIES/DDG

■ El periodista català Marc Marginedas va ser alliberat a última hora de dissabte, després d'haver passat gairebé sis mesos segrestat a Síria per jihadistes pertanyents al grup conegut com Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant (ISIL), pròxim a Al-Qaeda, segons va informar a través del seu web *El Periódico de Catalunya*, diari per al qual treballa el corresponsal. Després de l'alliberament, Marginedas, de 46 anys, va ser traslladat durant la matinada de diumenge a Turquia, on va ser sotmès a diverses revisions mèdiques per valorar el seu estat de salut després del llarg captiveri i des d'on va volar ahir mateix a la tarda cap a Barcelona.

Al voltant de les set, el periodista va arribar amb un avió de la Força Aèria Espanyola a l'aeroport del Prat, on va ser rebut pels seus familiars, per la vicepresidenta del Govern espanyol, Soraya Sáenz de Santamaría, per la delegada del Govern a Catalunya, Llanos de Luna, i pel director d'*El Periódico*, Enric Hernández. Després d'abraçar els seus familiars i amics que l'esperaven a peu de pista, Marginedas va declarar trobar-se en bon estat: «Estic bé, m'han tractat bé», va assegurar.

Marc Marginedas, de 46 anys, va ser segrestat per militants jihadistes el passat 4 de setembre, en un control de carretera als voltants de la ciutat de Hama, a l'oest de Síria. Durant els sis mesos que va durar el seu captiveri en mans d'ISIL, enfrontat al Govern sirí, el corresponsal va ser canviat d'emplaçament en diverses ocasions en les zones controlades pels rebels. Se-

El veterà corresponsal va ser segrestat el passat 4 de setembre per grups de la insurgència jihadista

gons va explicar el rotatiu català, el periodista havia entrat al país només tres dies abans, a través de Reyhanli (sud de Turquia) acompanyat per opositors de l'Exèrcit Lliure Sirí (ELS) per informar del que en aquell moment semblava una imminent intervenció nord-americana i investigar sobre l'atac amb armes químiques que s'havia produït el passat 21 d'agost als afores de Damasc. Tot i que el segrest es va produir el 4 de setembre, no va ser fins al dia 23 de setembre que es va fer pública la notícia.

Expert en conflictes armats

Nascut el 1967, Marc Marginedas és un veterà corresponsal de guerra que ha cobert nombrosos conflictes armats al llarg de la seva carrera professional. Llicenciat en Periodisme per la Universitat de Navarra (1990) i en Relacions Internacionals per la Universitat d'Amsterdam (1991), el periodista català es va incorporar com a redactor a *El Periódico de Catalunya* el 1992, i com a corresponsal per aquest mitjà ha cobert conflictes armats com la cruenta guerra del nord d'Àfrica (1995-1998) o la guerra de Txetxènia (1998-2000). El 2003 va ser enviat especial a zones de conflicte com l'Iraq (2003-2010), Afganistan (2006-2010), el Líban (2007), Pakistan (2008), i la guerra sudanesa de Darfur (2004).

El periodista català Marc Marginedas en el moment de la seva arribada a Barcelona.

A més, va ser l'enviat del rotatiu a Londres després dels atemptats terroristes de 2005. Durant els primers mesos de 2011 va informar de les revoltes de la «Primavera» de Tunísia i de Líbia, que van acabar amb els règims de Ben Alí i de Gaddafi, respectivament, i al febrer de 2012 i març de 2013 va ser enviat al conflicte armat de Síria, país al qual va ser segrestat el 4 de setembre d'aquell mateix any.

Reaccions a l'alliberament

Des de Turquia, el periodista va parlar amb el president del Govern central, Mariano Rajoy, que va destacar ahir que Marginedas es trobava «raonablement bé» i va ex-

pressar la seva satisfacció per aquest alliberament, tot i que va recordar que «encara hi ha gent allà» que segueix segrestada, en al·lusió als altres dos periodistes espanyols segrestats a Síria el 16 de setembre passat, Javier Espinosa, enviat especial d'*El Mundo*, i el fotògraf Ricardo García.

També es va referir a l'alliberament de Marginedas el secretari general del PSOE, Alfredo Pérez Rubalcaba, que va celebrar «d'excel·lent notícia» de la fi del segrest. El Govern català es va congratular igualment de l'alliberament del periodista, afirmant que el d'ahir era «un gran dia per a la família de Marc Marginedas, per al

diari *El Periódico* i per a les persones que estimen la llibertat, un dels pilars de la societat».

El Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC) i la Federació d'Associacions de Periodistes d'Espanya (FAPE) i l'Associació de la Premsa de Madrid (APM) van mostrar la seva alegria per l'alliberament del corresponsal. Tot i així, qui més va celebrar ahir la notícia varen ser els companys de feina del corresponsal, que no van deixar de reivindicar el seu alliberament durant els sis mesos de captiveri. La cap d'internacional del rotatiu, Marta López, va declarar que «el pitjor d'aquest captiveri ha estat la falta d'informació».

Liberado el periodista Marc Marginedas

El reportero de «El Periódico de Cataluña» pone fin a seis meses de secuestro por la marca de Al Qaeda en Siria ■ Javier Espinosa y Ricardo García siguen retenidos

Jana Beris

JERUSALÉN- Tras seis meses secuestrado por una de las organizaciones yihadistas próximas a Al Qaeda que operan en Siria, fue liberado el periodista Marc Marginedas de «El Periódico de Cataluña». Aún permanecen secuestrados Javier Espinosa, de «El Mundo» y el fotógrafo «freelance» Ricardo García Vilanova, así como otras decenas de periodistas de distintos países, que se encontraban informando sobre la guerra en Siria, considerado hoy el país más peligroso para la Prensa.

Desde su captura el 4 de septiembre por el Estado Islámico de Siria y el Levante (ISIL), Marginedas fue trasladado a distintos sitios en varias oportunidades, recobrando finalmente su libertad al cruzar la frontera con la vecina Turquía. Sus captores alegaban que era un «espía», por lo cual su vida corría peligro. No está claro aún en qué condiciones se logró su liberación y si acaso su diario o las autoridades españolas pagaron rescate por él. En Turquía, Margineda fue sometido a una serie de exámenes

médicos y fue recibido por funcionarios españoles que viajaron especialmente al lugar.

Las buenas noticias sobre la liberación del periodista catalán son motivo de alivio para sus familiares y colegas y para todo aquel que ha estado siguiendo la situación en Siria en los últimos años. En más de una ocasión, ha habido razones para temer que el desenlace fuera muy distinto.

La guerra en Siria hace ya mucho tiempo que dejó de ser un levantamiento de fuerzas democráticas o semi liberales en contra de un régimen opresor. En la propia oposición al presidente Bachar al Asad y sus aliados hay grandes divisiones y una de sus características más notorias es la diferencia entre los grupos suníes, considerados más moderados, y los extremistas yihadistas pro Al Qaeda. Tampoco entre ellos hay unidad, aunque sí características uniformes, como lo cuento de

sus procedimientos, los secuestros y asesinatos de sus opositores, adversarios y críticos. Entre ellos, se destacan por su línea extremadamente dura tanto el ISL como Janhat el Nusra, considerados los dos elementos más radicales en la oposición.

Incluso ayer, al confirmarse que Marginedas había cruzado ya la frontera a Turquía, se informó de que sus captores, que huyeron de la zona, dejaron detrás dos fosas con 17 cuerpos en cada una. El trasfondo de la situación en la zona, que bien puede haber sido lo que hizo posible la liberación del periodista catalán, lo dio la división

y pujas internas entre los propios yihadistas. Según diversas fuentes, miembros del ISL comenzaron a retirarse de algunas zonas en la provincia nortea de Alepo, al aclararles el Jabhat el Nusra (Frente Nusra) que deben aceptar la mediación de cierto clérigo islámico o que de lo contrario, serían expulsados.

YA EN CASA
El periodista
llegó ayer a
Barcelona
en un vuelo
procedente
de Turquía

Marc Marginedas, al llegar ayer tarde al aeropuerto barcelonés de El Prat

EN EL PERIÓDICO

Marta López
Redactora jefe
de Internacional

«Queremos que se recupere para tenerlo pronto con nosotros»

«La noticia se ha vivido con una gran alegría y una gran emoción por parte de todos los compañeros». Con esas palabras Marta López, jefa de la sección de Internacional de «El Periódico de Cataluña», describe lo que sintieron en el medio en el que trabaja Marc Marginedas al saber de su liberación. La editora agregó que los seis meses en los que el reportero estuvo secuestrado fueron «muy angustiantes, sobre todo por la falta de información sobre el estado de Marc», pero destacó la solidaridad que siempre recibieron por parte de los profesionales de otros medios de comunicación. «Ahora queremos que se recupere, que descance todo lo que necesite, para poder tenerlo pronto entre nosotros», ha agregado López.

EL PAÍS MÁS
PELIGROSO
PARA LA PRENSA

4 septiembre de 2013
Marginedas es
secuestrado por
yihadistas en Siria.

16 septiembre de 2013
Se hace pública la
noticia del secuestro
de Marginedas.

23 septiembre de 2013
Secuestran a Javier
Espinosa y a Ricard
García Vilanova.

10 diciembre de 2013
Se hace público el
secuestro de
Espinosa Vilanova.

7 de febrero de 2014
La Eu pide la liberación
de los reporteros
secuestrados.

SUCCESSOS

Alliberat un periodista català segrestat fa mig any a Síria

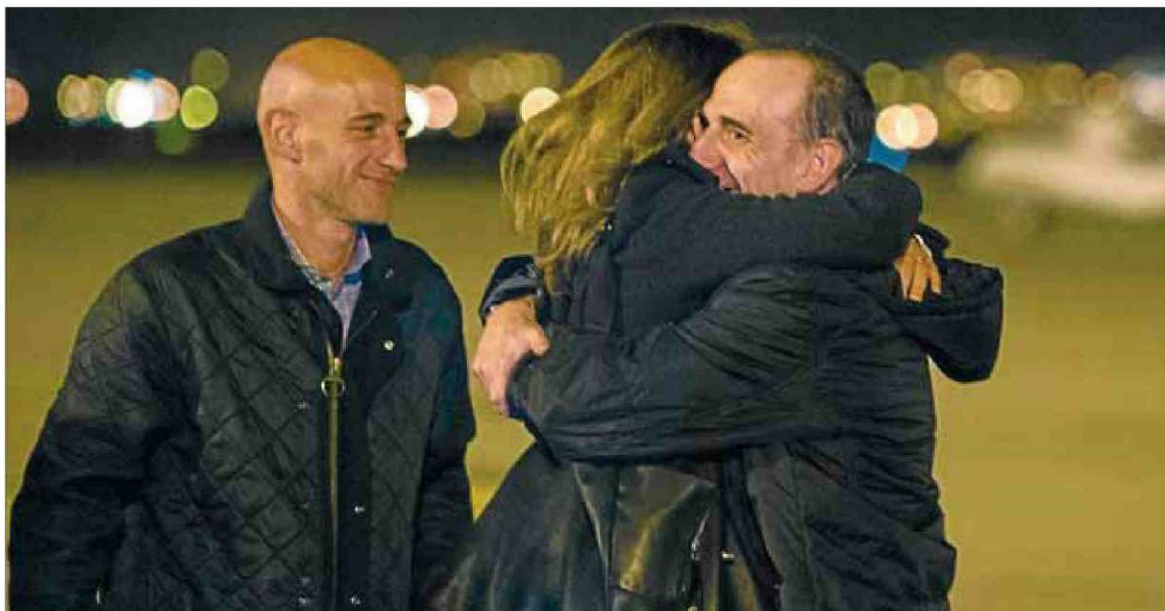
■ El corresponsal d'«El Periódico» Marc Marginedas estava retingut des del 4 de setembre per un grup proper a Al-Qaida ■ Després de ser traslladat a Turquia, ahir a la tarda va arribar a Barcelona

Redacció
BARCELONA

Ahir va ser un dia que s'ha fet esperar gairebé sis mesos. Després que el 4 de setembre del 2013 fos segrestat per un grup gihadista als voltants de la ciutat de Hamà, a Síria, el corresponsal d'«El Periódico» Marc Marginedas va ser alliberat ahir a la matinalda pels seus segrestadors, aparentment sa i estalvi.

Poques hores després, ja va poder creuar la frontera amb Turquia, on va ser sotmès a un primer reconeixement mèdic i va poder parlar amb la seva família, companys de redacció i autoritats. «Està cansat, però fort i sencer», declarava el director d'«El Periódico», Enric Hernández. Finalment, va arribar a l'aeroport del Prat en un avió de la Força Aèria Espanyola a les 19.20 hores d'ahir. La seva família va demanar que la seva arribada no fos divulgada als mitjans degut al seu cansament acumulat.

Al llarg del seu captiveri a mans de la cèl·lula Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant (ISIL), s'especula que Marginedas ha estat retingut a diversos punts de Síria. La notícia del seu alliberament va provocar ahir sentiments que basculaven entre l'alleugeriment i la satisfacció i que

Marc Marginedas, és abraçat per la seva germana, davant la mirada del seu germà, a l'arribar a l'aeroport del Prat ■ AFP

La data

04.09.13

Dia en què va ser segrestat el periodista, quan circulava amb el seu xofer pels voltants de Hamà

convergien a la redacció d'«El Periódico», que durant sis mesos ha liderat una intensa campanya de solidaritat envers el seu company. «El més angixant era no saber com estava en Marc, com l'estaven tractant» resumia la cap de la

secció d'internacional del rotatiu, Marta López. Entre la cascada de reaccions que ahir es van anar multiplicant, també hi va haver les del president espanyol, Mariano Rajoy, que va poder mantenir un breu contacte telefònic amb Marginedas. «L'he trobat raonablement bé», va expressar Rajoy, i va voler matisar que «és difícil que algú estigui bé després de viure una situació així».

Especialista en el periodisme de conflictes, el corresponsal català ha estat a Txetxènia, l'Iraq, l'Afganistan o Líbia, entre molts d'altres països. ■

Dos reporters més captius al país

Va ser una reacció gairebé instantània. Després de l'alegria per l'alliberament de Marginedas, companys de professió i polítics van recordar que encara hi ha dos periodistes espanyols, el redactor d'«El Mundo» Javier Espinosa i el fotògraf freelance Ricardo García Vilanova, que continuen segrestats a Síria. Ambdós van ser capturats el passat 16 de setembre en un punt de control de Tal Abyad, pròxim a la frontera turca, per membres del grup Estat Islàmic de l'Iraq i Síria (ISIS). No

va ser, però, fins al 10 de setembre quan es va revelar la seva desaparició. Tant Espinosa com García Vilanova han viatjat en múltiples ocasions a Síria des que va començar el conflicte, el 2011. En el cas del periodista d'«El Mundo», va sobreviure l'any passat a un bombardeig de l'exèrcit sirí a Homs, en què van morir els periodistes Marie Colvin i Remi Ochlik, mentre que García Vilanova ja havia estat retingut en una altra ocasió per l'ISIS i alliberat després d'un interrogatori.

Alliberat el periodista Marc Marginedas després d'estar segrestat quasi sis mesos a Síria

El corresponsal d'«El Periódico» va arribar ahir a la nit a Barcelona procedent de Turquia || Va ser raptat per un grup de gihadistes afins a la xarxa terrorista Al-Qaeda a la ciutat de Hama al setembre

AGÈNCIES

BARCELONA | El periodista Marc Marginedas va ser alliberat la matinada de dissabte a diumenge després de sis mesos de segrest a Síria en mans de gihadistes, i es troba a Turquia acompanyat per funcionaris de l'Estat, on se sotmet a una revisió mèdica. Segons va informar *El Periódico*, mitjà per al qual treballa Marginedas, el periodista va poder comunicar-se amb la seua família a Barcelona, així com amb el president del Govern, Mariano Rajoy, i la vicepresidenta, Soraya Sáenz de Santamaría.

El corresponsal de guerra va ser segrestat a prop de la ciutat de Hama el 4 de setembre, i durant el seu captiveri va ser desplaçat en diverses ocasions per les zones controlades pels opositors al líder siríà Bashar al-Assad, moviments que en les últimes setmanes es van incrementar per la recrudescència dels combats a la regió.

Marginedas va arribar ahir a la nit a l'aeroport del Prat procedent de Turquia, on se li va practicar una inspecció mèdica, a bord d'un avió de la Força Aèria Espanyola. A l'aeroport barceloní, Marginedas va ser rebut pels seus familiars, per la vicepresidenta del Govern, Soraya Sáenz de Santamaría, per la delegada del Govern a Catalun-

Marc Marginedas va ser rebut ahir a la nit entre abraçades pels seus familiars a l'arribar a Barcelona.

ya, María Llanos de Luna, i pel director d'*El Periódico*, Enric Hernández.

Per la seua part, el Govern que presideix Artur Mas va expressar en un comunicat la seua solidaritat "amb la resta de periodistes de tot el món que es troben privats d'exercir la seua professió, entre ells una trentena de periodistes estrangers i

més d'un centenar de reporters locals que encara segueixen segrestats a Síria".

Marginedas, un veterà corresponsal de guerra que havia realitzat tres viatges a Síria, va ser segrestat prop de la ciutat d'Hama el passat 4 de setembre per gihadistes pertanyents al grup conegut com a Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant (ISIL), pròxim

a Al-Qaeda. L'emoció entre tots els treballadors que ahir es trobaven a la redacció d'*El Periódico* era evident, i ho mostraven les abraçades i ulls envermellits de molts d'ells després d'una llarga espera de sis mesos, en la qual no han parat de reivindicar l'alliberament del seu company amb concentracions setmanals a la porta del diari.

Dos reporters espanyols més encara retinguts pels islamistes

■ El corresponsal d'*El Mundo*, Javier Espinosa, i el fotògraf freelance Ricardo García Vilanova estan segrestats des del passat 16 de setembre a Síria en mans de l'Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant (ISIL), el mateix grup que va raptar Marc Marginedas. Tots dos van ser capturats a Tal Abyad, a la província de Raqqà, quan els faltaven a penes desenes de quilòmetres per deixar Síria després de dos setmanes d'intensa feina.

Les famílies estan esperançades després de l'alliberament de Marc Marginedas, d'*El Periódico*. Així ho va assenyalar Gervasio Sánchez, periodista especialitzat en conflictes bèl·lics que està exercint de portaveu de les famílies. "L'alliberament té un efecte positiu en els familiars perquè és la millor notícia que es podia esperar després de sis mesos d'espera."

REPORTEROS CAUTIVOS

Reporteros Sin Fronteras indica que hay 12 periodistas extranjeros y 10 locales secuestrados cuyos nombres se hayan publicado. No obstante, se calcula que hay en cautividad más de 30 foráneos y un centenar de sirios. La cobertura del conflicto se ha visto seriamente amenazada debido al uso de esta singular arma de guerra.

/ AFP

Noviembre 2012

James Foley. Poco se sabe del 'freelance' de EEUU secuestrado desde el 22 de noviembre de 2012. Colaborador de France Presse y del 'Global Post' se dijo que estaba en manos del régimen.

/ EL MUNDO

Agosto de 2012

Austin Tice. Es el periodista extranjero que ha pasado más tiempo cautivo en Siria. El 13 de agosto de 2012 se le perdió la pista cuando se preparaba para salir del país desde Daraya, cerca de Damasco.

/ AFP

Junio de 2013

Didier François. Fornido reportero estrella de la emisora de radio francesa Europe 1. Fue secuestrado junto al fotógrafo Édouard Élias en un punto de control, cuando iban hacia Aleppo.

El reportero Marc Marginedas se abraza a su hermana a su llegada, ayer, al aeropuerto de El Prat de Barcelona. / JORDI COTRINA

«Estoy bien, me han tratado bien»

Vuelve a casa el reportero español Marc Marginedas, liberado tras seis meses de secuestro en Siria

Viene de **primera página**

De madrugada, cruzó la frontera y entró en Turquía, desde donde voló a Barcelona. El reportero había pasado casi seis meses en manos de extremistas religiosos. Su liberación fortalece la esperanza en un pronto regreso de Javier Espinosa y Ricardo García Vilanova.

Funcionarios españoles le recibieron en suelo turco y le acompañaron a un chequeo médico, del que ha trascendido que se encuentra en buen estado de salud dentro de las duras condiciones a las que ha esta-

do sometido. «Estoy bien. Me han tratado bien», aseguró a su familia, compañeros y amigos íntimos en Barcelona, a su llegada, según fuentes de *El Periódico de Catalunya*. Ayer por la mañana había contactado con los más allegados por primera vez y también habló con el presidente del Gobierno, Mariano Rajoy.

A las 19.20 horas, el avión alquilado por Defensa en el que iba Marc Marginedas aterrizó en el Aeropuerto de El Prat. Nada más poner pie en tierra, el corresponsal pudo abrazar a su familia en una sección privada

de la terminal, por deseo expreso de discreción. La vicepresidenta nacional, Soraya Sáenz de Santamaría, y la delegada del Gobierno en Cataluña, María de los Llanos de Luna, pudieron reunirse brevemente con un Marc cansado pero que dio muestras de sentido del humor.

«Está cansado por lo complicado del traslado» y al tiempo «siente una gran felicidad por poder reencontrarse con su familia», explicó Marta López, jefa de Marc en *El Periódico de Cataluña*, informa **Héctor Marín** desde Barcelona.

El periodista había entrado en Siria el 1 de septiembre pasado acompañado por una brigada del Ejército Libre de Siria (ELS), una milicia considerada de ideología moderada que combate contra el ejército de Bashar Asad. Tres días después, el vehículo en el que viajaba fue interceptado por radicales religiosos del Estado Islámico de Irak y Siria (ISIS) en los alrededores de Hama, al noroeste del país árabe.

Hace hoy justo tres meses, las hostilidades del ISIS contra el ELS y otros grupos armados alzados con-

tra el régimen sirio derivó en una guerra entre rebeldes que ya se ha cobrado más de 3.000 vidas. En este contexto, según *El Periódico*, los secuestradores se vieron forzados a trasladar frecuentemente al corresponsal del rotativo catalán. A veces, en intrincadas condiciones.

Debido a las ofensivas en su contra, el ISIS se vio obligado a retirarse la semana pasada de Azaz, localidad que hasta entonces cortaba la única vía de salida a Turquía desde Aleppo, la segunda ciudad de

Sigue en **página 25**

/ AFP

Junio de 2013**Édouard Élias.**

Este joven fotoperiodista ha colaborado de forma esporádica con agencias internacionales como Getty Images y France Presse en Siria y en la frontera turca.

/ AFP

Junio de 2013**Pierre Torrès.**

Fotógrafo francés, como Didier, Édouard y Nicolas, cayó en manos desconocidas el mismo día que Henin. En noviembre Francia aseguró tener «pruebas de vida» de los cuatro.

/ AFP

Junio de 2013**Nicolas Hénin.**

Informador 'freelance' en muchos géneros y con una dilatada experiencia en conflictos bélicos. Elementos armados le capturaron el 22 de junio en Raqqa, controlada por el ISIS.

/ EL MUNDO

Liberado en enero**Bünyamin Aygün.**

El 5 de enero pasado una operación de milicias salafistas a instancias de la Inteligencia turca permitió rescatar del ISIS a este fotógrafo del periódico turco 'Milliyet'.

Viene de **página 24**

Siria. El ISIS mantiene su bastión en Raqqa, también al norte, donde han estado cautivos desde el 16 de septiembre anterior el corresponsal de EL MUNDO Javier Espinosa y el fotoperiodista freelance Ricardo García Vilanova.

Javier y Ricardo volvían de Deir Ezzor, al oeste del país, cuando los extremistas del ISIS les capturaron en un punto de control en Tal Abyad, a apenas una decena de kilómetros de suelo turco.

Fue entregado a una familia siria en la noche del sábado por sus captores

Al llegar a Turquía habló con su familia y con el presidente del Gobierno

El extremismo religioso, que ha fagocitado paulatinamente el espíritu de la revolución popular que arrancó en Siria en marzo de 2011, sustituyó al Gobierno de Asad en el rol de peor enemigo de la libertad de prensa. Hasta la irrupción del ISIS, en abril del pasado año, los reporteros habían trabajado con relativa facilidad en el bando rebelde, especialmente en el norte. Marginedas fue secuestrado en su tercera entrada a Siria.

Dado el deterioro de las condiciones para ejercer la profesión, la Coalición Nacional Siria (CNFROS), el principal organismo disidente, se comprometió en enero a facilitar el acceso a los periodistas junto a brigadas del ELS. Pese a estos esfuerzos de garantizar una cobertura apropiada del complicado conflicto, la caída en picado del número de periodistas en la guerra siria ha hecho peligrar la verdad de las coberturas.

La noticia de la salida de Marc Marginedas impregnó de optimismo su entorno personal y profesional, que no olvidó a los dos únicos españoles que quedan bajo custodia de los yihadistas.

Según explicó a la agencia Efe Gervasio Sánchez, portavoz de las familias de Javier Espinosa y Ricardo García Vilanova, el hecho ha insuflado esperanza a los relativos de ambos periodistas. Se les quiere ya en casa.

La animación española: un mercado incipiente por descubrir

Las productoras se quejan de las trabas estatales que les impiden ser competitivas

JUANMA FERNÁNDEZ
MADRID

«**T**alking Tom» es una mascota virtual que tiene más de 230 millones de descargas en todo el mundo. La productora española de animación BRB va a ser la encargada de llevar a este adorable felino a la televisión, en una serie que se estrenará a finales de 2015. Así lo cuenta su responsable, Carlos Biern, feliz por la noticia: «Además nos vamos a encargar de la distribución de la serie a nivel mundial», afirma.

La animación española es un sector relativamente desconocido para el gran público. «Poca gente sabe que "Planet 51" es una película española, la única que se ha estrenado en Estados Unidos con 3.500 copias repartidas por las salas de cine estadounidenses», apostilla Manuel Cristóbal, productor de la premiada «Arrugas».

En España, el sector vive una época «de madurez», según Cristóbal, con un desarrollo tecnológico potente y buenos proyectos. Sin embargo, no se sienten lo suficientemente respaldados. «Tener talento y tecnología son dos pilares fundamentales, pero también lo es que podamos competir en igualdad de facilidades», matiza Biern. Y añade: «No pedimos subvenciones, pero hay que entender que países como Estados Unidos cuentan con desgravaciones fiscales de un 30 o 40 por ciento».

Ignacio Segura, al mando de la productora Planet Junior, se expresa en el mismo sentido: «Ese escaso apoyo estatal ha hecho que nos hayamos tenido que espabilar antes que el resto, yen-

El protagonista del popular «Talking Tom»

BRB

do por delante del cine convencional. Además, hemos entendido que cada proyecto debe entenderse de forma global»

Proyectos internacionales

La internacionalización del mundo de la animación es el punto uno del manual de supervivencia y éxito de estas empresas. «Trabajamos con una visión más allá de nuestras fronteras; incluso se trabaja con guionistas extranjeros, que cuidan las expresiones coloquiales de cada lengua», señala Segura.

El apoyo de las televisiones públicas españolas también es mucho menor que las de otros países. «En Francia se invierten 30 millones en anima-

ción; en Italia, 15; aquí, apenas llegamos a los tres», comenta Cristóbal.

El reto, por tanto, es ser competitivos, pero el sector no parece convencido en lograrlo. Su perspectiva de futuro «de aquí a diez años» pasa por una industria «que seguirá funcionando», pero que «producirá y rodará fuera». Al menos, es la visión de Cristóbal.

En opinión de Biern, sería fundamental un cambio de mentalidad que tenga en cuenta «los contenidos digitales». «Se habla de los problemas de actores, directores... y se está dejando de lado un mercado incipiente donde un personaje puede pertenecer a una serie y a una aplicación». Lo que no parece faltarles es lo más importante: las ganas y la creatividad.

Robert Saladrigas, en una imagen de 2004

YOLANDA CARDO

«No hay espacio para un buen periodismo cultural»

► Robert Saladrigas reúne sus mejores entrevistas de los años setenta en «Rostros Escritos»

SERGI DORIA
BARCELONA

Primeros años setenta. Robert Saladrigas conjuga el periodismo y la literatura. De carácter tímido, colabora en el semanario Destino con una serie de entrevistas a escritores de expresión castellana y catalana. Entre 1968 y 1975, publicará ciento treinta piezas en la sección «Monólogo con...». Cuatro décadas después y, como ya hizo en su antología latinoamericana «Voces del boom2 (Alfabeto)», se constata que dos terceras partes de aquellos trabajos conservan su vigencia: lo demuestran los dos volúmenes «Rostros escritos» y «Párrafos d'escritors» (Galaxia Gutenberg).

El treintañero Saladrigas cultivó un periodismo cuyo valor documental es equiparable al televisivo «A fondo...» de Soler Serrano. Cuando en 1975 dejó de colaborar en Destino, archivó los recortes del semanario: «Casi conseguí olvidarme de aquellos Monólogos, salvo que de vez en cuando alguien me reprochaba verse obligado a recurrir a las hemerotecas». Hoy, confiesa, «ese periodismo no sería posible, porque no existe en los medios de comunicación

escrita un espacio para dar cobijo y proyección a algo similar». Juan Marsé, Luis Romero, Paco Umbral, Ana María Matute, Francisco Ayala, Américo Castro, Enrique Badosa, Gonzalo Suárez, Manuel Vázquez Montalbán, Miguel Delibes, Eugenio Trias, Camilo José Cela, Álvaro Cunqueiro, Carmen Martín Gaité, Mercè Rodoreda, Salvador Espriu...

El modus operandi del entrevistador consiste en mantener una larga charla con sus interlocutores para destilar lo sustancial. «Si ahora me plantearan un trabajo como ese, diría que no, aunque lo pagaran bien», advierte Saladrigas. De entre los autores que más le impresionaron, destaca a Gabo, Borges, Rodoreda, Espriu, Peruchó, García Hortelano, Guelbenzu... Muchos de esos «Rostros Escritos» transitaron de la celebridad al olvido. «Quién se acuerda hoy de ilustres exiliados como Américo Castro, Rosa Chacel o Max Aub? ¿Y de Andrés Bosch, Alfonso Grosso, Manuel Barrios o Concha Alós?», inquiere.

Escritores sepultados por su propio apellido como Jorge Cela Trulock, hermano de don Camilo. Matute, ya en el universo de «Olvidado rey Gudú». Un Marsé que abomina de las etiquetas y símbolos: «Ese afán de crear compartimentos generacionales, de sustituir unos mitos viejos por otros, de renegar del realismo para volver quizá tarde o temprano a él, me parece una apabullante coña». Sabias palabras para un periodismo cultural de primera división.

TAL COM RAJA

Joan Rueda

Emissores en perill de mort

La llei local del PP condemna les emissores municipals ja que considera que aquesta és una activitat impròpia

Aquest article pot provocar que hi hagi gent que s'enfadi. Però no pel que dic, sinó perquè posaré algun exemple i, de ben segur, cadascú en té d'altres al cap. Vaja, que, d'entrada, demano disculpes. Però anem per feina. Les lleis del PP són una caixa de sorpreses. Quan les analitzes bé, hi ha molta més teca del que es creu. Això ens passa als periodistes cada dissabte quan es publiquen els acords del Consell de Ministres de divendres i, oh sorpresa!, sempre hi ha coses, dolentes, que s'han oblidat d'explicar. En tot cas, tots sabem, i aquest diari ho ha advertit diverses vegades, que la llei de racionalització i sostenibilitat de l'administració local tindria efectes nefastos sobre els nostres ajuntaments. Avui em fixaré en un d'aquests aspectes: els efectes que pot tenir sobre les emissores municipals, de ràdio i televisió. La llei deixa molt clar —i els municipis amb algun secretari torracollons ja ho estan notant— que el municipi no pot assumir cap competència impròpia i, òbviament, la comunicació ho és. Vaja, que complint escrupolosament la llei, els ajuntaments han de tancar les emissores municipals de televisió i ràdio.

Les emissores municipals han tingut una importància

Lluís Danés, fent de tècnic, i Anna Codina, als serveis informatius de Ràdio Arenys en una imatge d'arxiu
■ ORIOL FERRAN

cabdal per al panorama comunicatiu del nostre país, una importància similar a la de molts altres serveis que donen els nostres ajuntaments i que el govern del PP, des de 600 quilòmetres, ara vol eliminar. En l'origen els deien municipals, però tot i néixer sota l'aixopluc dels primers consistoris democràtics, no eren ben bé dels consistoris. Després es van anar professionalitzant i sí, la majoria, van passar a ser municipals de debò. Algú s'imagina, però, l'àmbit comunicatiu català sense l'aportació, per exemple, de Ràdio Arenys, la degana, Ràdio Ciutat de Badalona, Ràdio Manlleu, Tarragona Ràdio, Ràdio Ponent, Ràdio Sant Cugat o Matadepera Ràdio? I el mateix passa en televisió. Les municipals, de ràdio i televisió, han estat el planter de la majoria de periodistes que treballem ara en mitjans nacionals. Toni Cruanyes, Jordi Evole, Lúcia Heredia, Sílvia Còppulo, Carlos Herrera, Toni Soler, Jorge Javier Vázquez, Xavi Coral o Laia Claret, per citar-ne només uns quants, han passat per emissores municipals catalanes abans de fer el salt. Les municipals són el mitjà de comunicació més proper al ciutadà i un planter de futur. Ah, i la solució per evitar la mort és convertir-les en un departament més de l'Ajuntament. Res d'empresa a banda.

Marc Marginedas arriba a Barcelona després de sis mesos segrestat a Síria

► El periodista del diari El Periódico va ser alliberat a Turquia durant la matinada de diumenge

ACN/EFE | BARCELONA

■ Marc Marginedas ja és a Barcelona. Ahir, pels volts de 2/4 de 8 del vespre, el periodista d'El Periódico va arribar a l'aeroport del Prat en un avió de l'exèrcit espanyol procedent de Turquia, país on va ser alliberat després d'estar segrestat durant sis mesos a Síria.

Marginedas va ser alliberat durant la matinada de diumenge després d'haver estat en mans de combatents gihadistes del grup Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant (ISIL), proper a Al-Qaida, des del dia 4 de setembre passat, segons ha informat El Periódico.

Un cop alliberat, i acompanyat per funcionaris de l'Estat espanyol, Marginedas va ser sotmès a diverses revisions mèdiques en territori turc per tal de valorar el seu estat de salut arran del llarg període de captiveri. Des d'allà mateix, el periodista va poder parlar per telèfon amb els seus familiars, amb el president del govern central, Mariano Rajoy, i amb la vicepresidenta, Soraya Sáenz de Santamaría, a qui va comunicar personalment que es troba bé.

Precisament Rajoy va declarar des de Sevilla que Marginedas es troba «raonablement bé» ja que, va afegir, «és difícil estar molt bé després de viure una situació així». El president del govern espanyol també va voler expressar la seva satisfacció pel seu alliberament, tot i que va recordar que «allà encara hi ha altra gent» que segueix segrestada, en al·lusió als altres dos periodistes espanyols que segueixen captius a Síria, Javier Espinosa, enviat especial d'El Mundo, i el fotògraf Ricardo García.

Qui també es va referir a l'allibe-

Marginedas en el moment de baixar de l'avió a l'aeroport del Prat

rament de Marginedas va ser el secretari general del PSOE, Alfredo Pérez Rubalcaba, qui va celebrar l'«excel·lent notícia» de l'alliberament del periodista en una piulada a Twitter en la qual també va recordar els altres dos espanyols segrestats.

Per la seva banda, el govern de la Generalitat també va mostrar la seva satisfacció per l'alliberament del periodista i va afirmar en un comunicat que, el d'ahir, va ser «un gran dia per a la família de Marc Marginedas, per al diari El Periódico

co i per a les persones que estimen la llibertat, un dels pilars de la societat».

Satisfacció a El Periódico

Un dels llocs on la notícia de l'alliberament de Marginedas va ser acollida amb major satisfacció va ser a la redacció del diari El Periódico, mitjà per al qual cobria el conflicte sirí en el moment en què va ser segrestat.

En aquest sentit, la cap d'Internacional d'aquest mitjà, la periodista Marta López, va mostrar ahir la

LES REACCIONS

MARIANO RAJOY

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

«Marginedas es troba raonablement bé, ja que és difícil estar bé després de viure una situació com aquesta»

MALÉN AZNÁREZ

PRESIDENTA REPORTERS SENSE FRONTERES

«Sentim una alegria immensa. Avui, els nostres pensaments estan amb tots els retinguts a Síria i els seus familiars»

MARTA LÓPEZ

CAP D'INTERNACIONAL D'EL PERIÓDICO

«L'alliberament del Marc és la notícia més esperada dels últims sis mesos»

A. PÉREZ-RUBALCABA

SECRETARI GENERAL DEL PSOE

«L'alliberament de Marc Marginedas és una notícia excel·lent. Ara esperem les de Javier Espinosa i Ricardo García»

seva alegria per l'esperada notícia sobre el seu company i va afegir que el pitjor d'aquests sis mesos de segrest havia estat «la falta d'informació, no saber com estava, com l'estaven tractant».

Pel que fa a les negociacions que han permès l'alliberament, López se'n va mantenir al marge. «No en coneixem els detalls. Quan ens han dit que havia estat alliberat, no ho hem pas preguntat, només volíem saber com estava i quan torna. Però no podem parlar dels detalls perquè els desconecem», va dir.

Liberado un periodista español secuestrado en Siria

Marginedas, enviado de 'El Periódico', ha estado seis meses en poder de yihadistas

JOSÉ MIGUEL CALATAYUD
Estambul

El periodista español Marc Marginedas fue liberado la madrugada de ayer tras casi seis meses secuestrado en Siria. Veterano corresponsal y enviado especial de *El Periódico* a zonas en conflicto, Marginedas cruzó ayer por la mañana a Turquía tras haber permanecido retenido por el Estado Islámico de Irak y el Levante (ISIL), un grupo rebelde islamista radical, desde el pasado 4 de septiembre, según confirmó su diario.

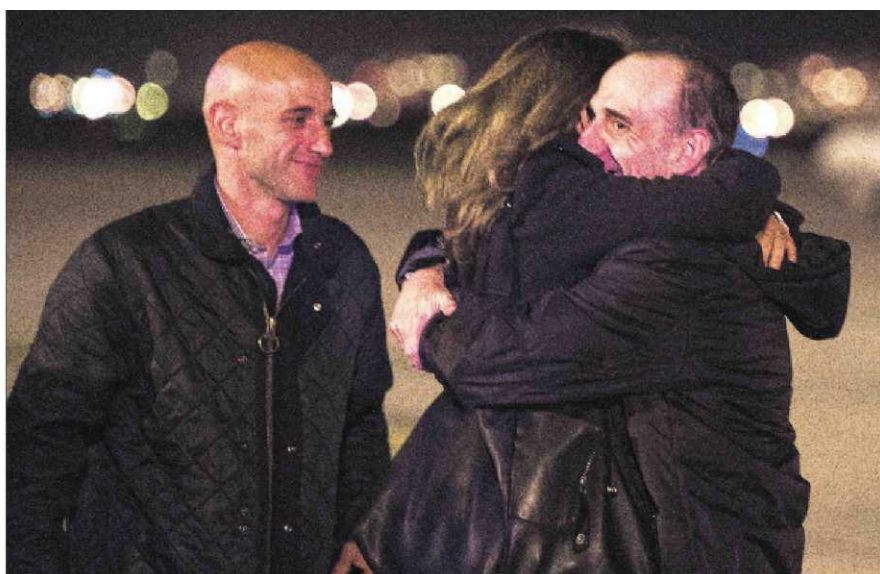
El periodista, que se encuentra en buen estado, fue sometido a pruebas médicas acompañado por funcionarios del Estado. Posteriormente, emprendió viaje de regreso a Barcelona, adonde llegó en la tarde de ayer.

Marginedas había sido secuestrado en un control de carretera cerca de la ciudad de Hama, en el oeste de Siria, el pasado 4 de septiembre por militantes yihadistas de ISIL. Durante los casi seis meses que ha durado su cautiverio

en manos de dicho grupo, hasta hace poco en la órbita de la red de Al Qaeda y enfrentado al Gobierno sirio, Marginedas ha sido trasladado a diferentes zonas controladas por los rebeldes. En las últimas semanas, estos desplazamientos habrían sido "más frecuentes y en condiciones muy adversas", según *El Periódico*.

Tras la liberación de Marginedas, se calcula que aún hay secuestrados o capturados en Siria alrededor de 30 periodistas locales y extranjeros, según el Comité para la Protección de los Periodistas (CPJ, en inglés), muchos de ellos por milicias yihadistas y algunos también por el régimen del presidente Bachar el Asad. Entre los reporteros secuestrados por ISIL se encuentran también otros dos españoles, Javier Espinosa, corresponsal de *El Mundo*, y Ricard García Vilanova, un fotoperiodista freelance.

Espinosa y García Vilanova llevaban cubriendo juntos y por separado la guerra en Siria prácticamente desde su inicio en 2011.

Marc Marginedas (derecha) es recibido por sus hermanos en el aeropuerto de Barcelona. / JORDI COTRINA (EFE)

Otros dos reporteros españoles siguen retenidos por el mismo grupo

Ambos fueron capturados el 16 de septiembre en la localidad de Tal Abyad, en el norte de Siria y muy cerca de la frontera con Turquía.

Las familias de Espinosa y García Vilanova están esperanzadas tras la liberación de Marginedas,

según señaló a la agencia Efe Gervasio Sánchez, periodista especializado en conflictos que está ejerciendo de portavoz de ambas. "La liberación tiene un efecto positivo en los familiares porque es la mejor noticia que se podía esperar después de seis meses de espera. Permite tener la esperanza de que se pueda solucionar su situación", afirmó Sánchez.

En un primer momento, tanto el secuestro de Marginedas como el de Espinosa y García Vilanova fue mantenido en secreto por sus familias y medios, con la esperan-

za de que el silencio ayudara a una pronta liberación. Finalmente, el 23 de septiembre *El Periódico* hizo pública la captura de Marginedas, mientras que el 10 de diciembre se conoció el secuestro de Espinosa y García Vilanova.

Tanto el Gobierno como la Generalitat se congratularon de la liberación. El presidente del Ejecutivo, Mariano Rajoy, habló con Marginedas y aseguró que se encuentra "razonablemente bien". La Generalitat también expresó su "solidaridad" con el resto de periodistas secuestrados.

Martí Saballs, de 46 años y natural de La Bisbal d'Empordà, Girona.

Martí Saballs, director adjunto de **Expansión**

NOMBRAMIENTO/ El periodista, subdirector los últimos diez años, potenciará aun más la presencia del diario en Cataluña.

Expansión. Madrid

Martí Saballs ha sido nombrado director adjunto de EXPANSIÓN, posición desde la que continuará al frente de la edición del periódico en Cataluña. Saballs (La Bisbal d'Empordà, Girona, 1967) es licenciado en Ciencias de la Información por la Universidad de Navarra y EMBA por el Iese. Llevaba diez años como subdirector de EXPANSIÓN.

Martí Saballs presenta una larga trayectoria en periodismo económico y experiencia internacional. En 1990 fue redactor en Actualidad Económica y posteriormente redactor en la sección de finanzas de Expansión. En 1992, cuando contaba 24 años, fue nombrado corresponsal en Nueva York. En 1997 volvió a España como redactor jefe de Actualidad Económica. En el año 2000 desempeñó distintas responsabilidades relacionadas con nuevos proyectos internacionales. Tras una estancia profesional en Lisboa, en 2002 pasó a ser responsable de contenidos del diario *El Cronista* de Buenos Aires. En 2004 fue nombrado subdirector de EX-

PANSIÓN, cargo que ha desempeñado hasta la fecha.

Ha escrito los libros *Historias de un corresponsal económico*, donde analiza las distintas burbujas económicas financieras que ha vivido como periodista, y *¿Qué hago con mi dinero?*, una guía sobre ahorros e inversión publicado en medio del último temporal financiero.

EXPANSIÓN publica una potente edición en Cataluña en papel y en Orbyt, pilotada por Martí Saballs, que ofrece una completa cobertura de la economía, la empresa y las finanzas de esta comunidad autónoma, con información diferenciada y constantes noticias exclusivas.

EXPANSIÓN Cataluña también tiene edición digital, actualizada permanentemente. Con el impulso de Saballs y de la redacción del periódico en Barcelona, la edición catalana de EXPANSIÓN se ha convertido en la principal referencia de la información económica de Cataluña.

"La nueva posición de Martí Saballs representa un reconocimiento a su brillante de-

sempeño como periodista y también responde a nuestro objetivo de impulsar aún más nuestra presencia en Cataluña", afirmó Ana I. Pereda, directora de EXPANSIÓN, en el anuncio del nombramiento a la redacción del periódico. "Además, supone un importante reforzamiento del equipo de EXPANSIÓN y la apuesta por un periodista que ha crecido profesionalmente en nuestros medios".

El presidente ejecutivo de Unidad Editorial, Antonio Fernández-Galiano, destacó la importancia de EXPANSIÓN en Cataluña, y enmarcó el nombramiento del nuevo director adjunto en la voluntad de potenciar la marca EXPANSIÓN y acometer nuevos desarrollos del periódico en esta comunidad autónoma.

Martí Saballs destacó el desempeño del equipo de EXPANSIÓN, y se mostró convencido de que la marca EXPANSIÓN continuará creciendo en Cataluña y en todas las ediciones gracias a la ilusión, el rigor y la entrega de los buenos profesionales del periódico.

Dos periodistes espanyols continuen retinguts a la zona

SEGREST OBERT

El redactor Javier Espinosa i el fotògraf Ricardo García van ser segrestats a Síria el passat 16 de setembre

AGÈNCIES/DdG | MADRID

■ Dos periodistes espanyols, Javier Espinosa, redactor del diari *El Mundo*, i el fotògraf *freelance* Ricardo García Vilanova, segueixen segrestats a Síria, després de ser capturats el passat 16 de setembre, en un punt de control de Tal Abyad, a la província de Raqqà, pròxima a la frontera turca, pels membres del grup Estat Islàmic de l'Iraq i Síria (ISIS). Els reporters van ser capturats al costat de quatre combatents d'Ahfad al Moustapha –una de les bri-

gades del FSA (*Free Syrian Army*, en les seves sigles en anglès)–, que els oferien protecció i que van ser alliberats dotze dies després del segrest. Tots dos periodistes havien viatjat en múltiples ocasions a Síria des que va començar el conflicte el mes de març de 2011. A més, Espinosa va sobreviure l'any passat a un bombardeig de l'Exèrcit sirí a la ciutat d'Homs, en què van morir els periodistes Marie Colvin i Remi Ochlik, mentre que García Vilanova ja havia estat retingut en una altra ocasió per l'ISIS i alliberat després d'un interrogatori. Espinosa, nascut a Màlaga el 1964 i llicenciat en Periodisme per la Universitat Complutense de Madrid, ja va ser segrestat el 1999 a Sierra Leone i va ser evacuat del centre de premsa de la localitat d'Homs després dels bom-

bardejos de l'Exèrcit sirí al febrer de 2012.

Després de l'alliberació ahir de Marc Marginedas, les famílies d'Espinosa i García es van mostrar esperançades, segons va explicar el portaveu de les famílies dels segrestats, Gervasio Sánchez, que va remarcar també que ara del que es tracta és de saber com està el periodista català, i com ha estat el seu segrest, si ha estat sol o, fins i tot, si ha pogut coincidir en algun moment amb en Ricardo i en Javier.

Impunitat davant el segrest

Segons va informar ahir Reporters sense Fronteres (RSF) en el seu últim informe anual, l'any 2013 hi havia almenys 19 periodistes estrangers segrestats o en parador desconegut en territori sirí, on ja han

mort gairebé 130 informadors des que va començar el conflicte, al març de 2011. «La principal amenaça es troba al nord, a les parts alliberades pels rebels, on alguns grups tenen com a blanc els periodistes i han segrestat tant sirians com estrangers», va dir la responsable de RSF per a Orient Mitjà i Nord d'Àfrica, Soazig Dollet. A les àrees sota control governamental es necessita un visat si ets estranger, mentre que molts professionals sirians han estat arrestats o s'han exiliat.

El fotògraf espanyol Manu Brabo va estar entrant de forma intermitent al nord de Síria des d'agost de 2012 fins al març de 2013. «Mai he estat més de dues setmanes dins perquè és perillós. Marxes quan comencen a fallar els sistemes d'alarma perquè normalitzes situa-

cions que són perilloses», diu.

D'altra banda, segons el Comitè per a la Protecció dels Periodistes (CPJ), l'augment del perill en l'últim any rau en la creixent influència d'organitzacions vinculades a Al-Qaeda al nord de Síria, que han segrestat tant treballadors de mitjans locals com internacionals, «als quals titllen d'espies». Tanmateix, pel coordinador del CPJ per a Orient Mitjà i Nord d'Àfrica, Sherif Mansur, els riscos no s'aturen aquí, perquè «hi ha periodistes que han estat segrestats per rebels i grups criminals que exigeixen un rescat. També hi ha milícies progovernamentals implicades en raptos».

Darrere de tot això hi ha la impunitat, perquè «simplement no hi ha conseqüències si es segresta un periodista», va destacar Mansur.

la mosca del fad

Televisió (sobre)augmentada

Malgrat l'actual primàcia d'internet a pràcticament qualsevol àmbit de la comunicació i les relacions humanes, la televisió encara exerceix una influència decisiva en la nostra manera d'observar, de comprendre i, en definitiva, de viure en la realitat. És en aquest sentit que la metàfora de la televisió com una finestra oberta al món ha estat utilitzada en moltes ocasions. Però, de fet, la televisió sembla més aviat una avantsala en la qual té lloc una versió escenificada i guionitzada de la realitat; un espai habitat, preconstituït, reglamentat i, sens dubte, dissenyat. Això últim es manifesta, entre altres, de dues maneres especialment evidents. Hi ha, d'una banda, el disseny dels espais físics en els quals tenen lloc els esdeveniments televisats; és a dir, els platós i la resta de localitzacions on es desenvolupen les accions, ja siguin reals o fictícies, ja passin en directe o en diferit. Un altre exemple de disseny televisiu són els diversos elements gràfics que, cada vegada més profusament, acompanyen les imatges: cortinetes de transició, altres imatges, titulars, missatges,

dades complementàries, etcètera. Si parlem de tot això aquí és perquè ens sembla que el disseny d'alguns dels espais que veiem a la televisió, igual que el de bona part de les seves aplicacions gràfiques, estan molt mal resolts. El problema acostuma a ser el ma-

teix que sovint hem identificat fora del televisor: el "sobredisseny". Pensem, per exemple, en l'al·lucinant ostentació manierista de les taules de la majoria d'informatius, gairebé sempre sobredimensionades i de formes imposibles. O en la saturació que es produeix a la pantalla quan s'acumulen multitud d'elements visuals. Farien falta un parell

d'ulls més i un cervell extra per assimilar tanta informació.

Doncs bé, de la unió del disseny d'espais i l'aplicació d'aquests elements gràfics afegits sorgeix la "televisió augmentada". I el cas és que els primers exemples d'aquesta tècnica híbrida que hem pogut veure fins ara també deixen molt a desitjar en termes de disseny.

En lloc d'explorar i aprofitar les possibilitats que ofereixen els nous sistemes d'integració d'elements infogràfics sobre imatges reals per economitza en termes visuals i organitzar de manera més clara i eficient els continguts, aquests "sets augmentats" acostumen a tendir cap a la gratuïtat arquitectònica i, de nou, el "sobredisseny" virtual. Encara que, potser, no sigui la més important, una de les exigències que li hem de fer a la televisió és que es regeixi per una mínima correcció en termes de disseny. Al cap i a la fi, també en això estan en joc la seva vigència com a mitjà de comunicació i el seu grau d'"habitabilitat".

FOMENT DE LES ARTS I DEL DISSENY

www.fad.cat

La liberación de Marginedas, una esperanza para Javier y Ricardo

LA PUESTA en libertad del periodista español Marc Marginedas tras seis meses de secuestro en Siria a manos de grupos yihadistas es una magnífica noticia que en EL MUNDO celebramos con especial ilusión. Es un motivo de enorme alegría principalmente para el reportero, su familia, sus seres queridos y sus compañeros de *El Periódico de Catalunya*. Pero también para toda la profesión y en particular para este rotativo porque el feliz desenlace alimenta la posibilidad de que nuestro querido compañero Javier Espinosa y el fotógrafo Ricardo García Vilanova sean también liberados.

Con obligada prudencia, aunque lógicamente conmovidos por el deseo de ver pronto a Javier Espinosa de regreso, aprovechamos la puesta en libertad de nuestro colega Marc Marginedas para volver a pedir su liberación. Sus captores deben saber que los periodistas no son «espías de Occidente» ni sus enemigos, sino –muy al contrario– actores imprescindibles para conseguir que todo el mundo sepa lo que ocurre en Siria y para que de una vez por todas acabe un derramamiento de sangre que dura ya tres años.

Nuestra esperanza está motivada. Marc Marginedas fue secuestrado el pasado 4 de septiembre en la ciudad de Hama por islamistas radicales del denominado Estado Islámico de Irak y Siria (ISIS), precisamente el grupo yihadista que 12 días después capturó a Javier Espinosa y Ricardo García en la provincia de Raqqá, cuando se disponían a salir del país hacia Turquía.

Se desconocen los detalles de la liberación del corresponsal de guerra catalán, pero sí ha trascendido

que ha sido sometido a un chequeo médico y que se encuentra bien de salud, de lo que se puede colegir que durante su cautiverio no ha sido maltratado, más allá del sufrimiento inherente al injustificable secuestro. Esta circunstancia permite confiar en que Javier y Ricardo tampoco hayan sufrido padecimientos y vejaciones añadidas. En este punto cabe recordar que una fuente de nuestra compañera Mónica García Prieto –pareja de Espinosa– le dijo que Javier y Ricardo «estaban vivos y bien tratados».

También ha trascendido que Marc Marginedas vio a otros periodistas retenidos, lo que nos anima a pensar en que entre ellos estuviera nuestro compañero. Lamentablemente, Siria se ha convertido en una ratonera para los corresponsales de guerra porque milicias progubernamentales, grupos islamistas y bandas criminales los han convertido en objetivos.

Dirigentes y autoridades políticas y asociaciones de prensa celebraron ayer la liberación de Marc y pidieron que acabe también de una vez la pesadilla para Javier, Ricardo y una veintena de informadores retenidos. No podemos más que aguardar que así sea e insistir en que lo peor que puede pasar en una guerra especialmente cruenta para la población civil es un apagón informativo. En este punto conviene subrayar el compromiso y la profesionalidad con que Javier Espinosa cubrió las atrocidades cometidas en el barrio de Baba Amr, en Homs, donde el centro de prensa fue bombardeado. Javier ayudó a evacuar a los heridos y no salió de la ciudad hasta que partió el último convoy de civiles. La alegría de todos por la liberación de Marc Marginedas es nuestra esperanza.

COMENTARIOS
LIBERALES

F. JIMÉNEZ
LOSANTOS

Rajoy, de FAES a Prisa

JOSÉ MARÍA Aznar solía mostrar en la sala de columnas y canapés de la Moncloa el sofá en el que Polanco le ofreció tratarlo, si se portaba bien con Prisa, como a Felipe González, es decir, como a una reina sin más rey que Don Jesús del Gran Poder, cuya soberanía no toleraba límites pero negociaba protectorados. Rajoy, su sucesor digital, suele repetir la bobada de Aznar: «a mí nadie me dice lo que tengo que hacer». Pero lo cierto es que en una democracia todo el mundo le dice al presidente lo que cree que tiene que hacer y no hay gobernante en el mundo, ni en Corea del Norte, al que no le influya nadie. El político más influido del mundo es Obama, que preside una democracia. O sea, que menos lobos.

Para asegurar un mínimo de estabilidad en ese tráfigo de influencias contrarias que es la política, los proyectos políticos se asientan en ideas y valores y crean equipos que fundamentan y adaptan esos principios a las decisiones políticas y al sentir de la base social. Fraga, acarreador nato, tenía en la Coalición Popular cinco institutos de reflexión política o *think tanks*. Aznar se tomó en serio la creación de unas bases ideológicas para el PP y los redujo a uno, FAES, que luego reconvirtió en su favor

«Fraga, acarreador nato, tenía en la Coalición Popular cinco institutos de reflexión política»

pero que sigue siendo lo más solvente dentro de la derecha política.

Sin embargo, Rajoy ha relegado a FAES en favor de Prisa, el «intelectual colectivo» de la izquierda española desde hace 35 años. Que los negocios de Prisa primen sobre la ideología no impide que la ideología concebida como arma de legitimación y propaganda siga siendo su gran negocio, siempre orientado contra la derecha, la libertad y la Nación. Prisa no cambia, lo que ha cambiado es el PP. Rajoy prohibió ir a la presentación de un libro de Aznar o a los premios de EL MUNDO, pero él sí acude a la fundación Berggruen del gran accionista de Liberty, o sea, Prisa. Cebrián fue su chambelán en un *bergrusarao* parisino, Rajoy le salvó la deuda de 3.400 millones del Grupo y lo convirtió en la estrella de la copa de Navidad del PP; Cebrián ha vuelto a elogiarlo ante Felipe González, Monti, Letta y otros *veteroprogres* en un acto dizque europeísta –por los euros, supongo–. Y el editorial de ayer de *El País* era tan parecido al discurso de Rajoy, o viceversa, que uno ya no sabe si ahorrarse el Gobierno o el periódico.

Rajoy: «Está bien y lo que venga ahora será mejor»

D. MUÑOZ / Barcelona

El presidente del Gobierno, Mariano Rajoy, celebró ayer la liberación del periodista Marc Marginedas, secuestrado en Siria durante seis meses. El jefe del Ejecutivo, que pudo hablar con el corresponsal de *El Periódico de Catalunya* a primera hora de la mañana mientras éste permanecía en Turquía, aseguró que «se encontraba razonablemente bien», y que «lo que venga ahora será mucho mejor» según informó Efe.

El secretario general del PSOE, Alfredo Pérez Rubalcaba, también mostró su satisfacción a través de Twitter. «La liberación de Marc Marginedas es una excelente noticia. Ahora esperamos que se produzcan las de Javier Espinosa y Ricardo García», dijo, refiriéndose al enviado especial de EL MUNDO y al fotógrafo, secuestrados también en Siria desde el pasado 16 de septiembre.

Por su parte, la Generalitat emitió un comunicado de apoyo: «El Govern cree que hoy es un gran día para la familia de Marc Marginedas, para el diario *El Periódico de Catalunya* y para las personas que aman la libertad, uno de los pilares de la sociedad».

La profesión periodística, representada por las principales asociaciones, quiso mostrar también su contento tras meses de lucha. El Sindicato de Periodistas de Cataluña hizo un llamamiento al conjunto de la profesión a participar en los actos que se llevarán a cabo para celebrar la vuelta de Marginedas ayer a Barcelona y para seguir reclamando el retorno de los que aún siguen secuestrados.

La Federación de Asociaciones de Periodistas de España (FAPE) y la Asociación de la Prensa de Madrid (APM) mostraron su confianza «en que también sean liberados en breve» Javier Espinosa y Ricardo García para terminar con la «intolerable vulneración de la libertad de expresión y del derecho a la información».

Para la FAPE y la APM «sólo la libre circulación de los periodistas puede dar a conocer al mundo las violaciones de los derechos humanos que se perpetran en las contendas y de las que la sociedad civil es habitualmente la principal víctima».

Publicidad

Internet: el único medio en el que crece la publicidad

Internet es el único medio dentro de los convencionales con comportamiento positivo ya que crece el 1,8 por ciento. El estudio de Infoadex señala que es consecuencia del aumento de enlaces patrocinados dentro de Internet Fijo cuya inversión sube un 5,5 por ciento y a Internet Móvil con un 51,3 por ciento de incremento. Así, en los medios convencionales, la inversión en publicidad decrece un 8 por ciento y pasa de los 4.630 millones de euros registrados en 2012 a los 4.261 en 2013, lo que supone que el porcentaje que sobre el total de mercado obtuvieron los medios convencionales el año pasado fue del 40,7 por ciento, cifra que es 1,9 puntos inferior a la de 2012.

Autocontrol falla contra Canal +

La Asociación para la Autorregulación de la Comunicación Publicitaria (Autocontrol) ha aprobado una resolución por la que declara engañosa una campaña de Canal+ que ofrecía alta gratis e instalación del descodificador en un plazo de 24 horas. Autocontrol ha dado la razón a un particular que solicitó la contratación de la plataforma de pago tras ver el anuncio en Internet, que publicitaba "los servicios de Canal+, Canal+ Liga y Canal+ Liga de Campeones por 15 euros al mes + IVA durante toda la temporada", con la siguiente información: "Alta gratis. Instalación 24H". Este ciudadano se dio de alta de forma y el canal le dio un plazo de una semana. Canal+ ha alegado a Autocontrol que "aunque en un elevadísimo porcentaje de las solicitudes las instalaciones se realizan en el plazo de 1 día, otras se demoran más", La resolución no es vinculante.

El ICO busca agencia creativa

El Instituto de Crédito Oficial (ICO) ha iniciado un proceso de selección de agencia creativa, con un presupuesto de 90.000 euros. La ganadora se ocupará fundamentalmente de diseñar la creatividad de la campaña de Líneas ICO 2014 para lo que se ha solicitado una evolución del concepto que presidió la campaña anterior, ideada por Ogilvy & Mather. El plazo terminó el 10 de diciembre.

L'Associació d'Informadors premia Sergio Vila-Sanjuán

► L'Associació Professional Espanyola d'Informadors de Premsa, Ràdio, Televisió i Internet (APEI-PRTVI) ha guardonat amb el premi Micròfon dels Informadors en la categoria de premsa escrita el coordinador del suplement *Cultura/s* de *La Vanguardia*, Sergio Vila-Sanjuán. En la mateixa categoria, han estat premiats Paco Baso, periodista local (Girona), i la revista *Hola*, que compleix 70 anys. Ràdio Estel, Ràdio Marca-Barcelona, i el magazín d'actualitat diària *La ciutat d'Onda Cero* han estat premiats en la categoria de ràdio. També ha estat guardonada l'escriptora i periodista Roser Amills. / Redacció

POLÉMICA

El PSC culpa a TV3 de fomentar la prostitución

Nuria Parlón, diputada socialista, acusó a TV3 de fomentar la prostitución por una noticia difundida el fin de semana del 22 de febrero en los informativos de la cadena que trataba sobre «cursos para prostitutas». Parlón critica que el tema fuese tratado de manera «frívola» como si se tratase de una promoción. Por su parte, Ramón Pellicer, presentador del telediario catalán del fin de semana, afirmaba que el curso ofrecía a las prostitutas «cobertura legal, física e incluso médica», es decir, un paso, afirma, en la lucha contra el proxenetismo.

INTERNET

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
01/03/14	Xavier Mas de Xaxàs, fundador de Wikidiari / Parlem de Protocol i Comunicació (i de Cinema). Hablamos de Protocolo y Comunicación (y de Cine)	75	2
03/03/14	Sis mesos de solidaritat amb en Marc / elPeriódico.com	77	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
01/03/14	Clam per una radio i televisió pública en català al País Valencià / Comunicació Pública	79	1
02/03/14	La Razón copia varios párrafos de un artículo de Lainformacion.com sobre Maduro / 233grados.com	80	1
02/03/14	Joanna Geary: Integrar el periodismo ciudadano en los medios no es crear granjas de contenido gratuito / Periodismo Ciudadano	81	1
02/03/14	Benvingut, Marc / Sindicat de Periodistes de Catalunya	82	1
02/03/14	Marc Marginedas liberado en Siria por los yihadistas / Periodistas en Español	83	1
02/03/14	El periodista Marc Marginedas és alliberat / NacioDigital.cat	84	1

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Xavier Mas de Xaxàs, fundador de Wikidiari

Dissabte, 1 de març de 2014

A Wikidiari, el periodista i el consumidor de la informació estan en el mateix nivell. Xavier Mas de Xaxàs és periodista i llicenciat en Història Contemporània. La seva trajectòria professional està molt vinculada a la informació internacional. Ha cobert la caiguda del mur de Berlín, les revolucions àrabs i ha estat corresponent de La Vanguardia als Estats Units. També és autor de dos llibres: La sonrisa americana i Desinformació.

Xavier, com sorgeix l'idea de crear un diari digital com Wikidiari? Aquesta plataforma digital neix al 2008 amb una doble motivació: crear un mitjà capaç d'una producció transversal i circular de les notícies, oposada a la tradicional estructura vertical. En lloc de produir notícies des de dalt (del periodista al consumidor), Wikidiari ofereix l'opció d'una producció on el periodista i el consumidor de la informació estiguin al mateix nivell. Aquesta plataforma la vaig posar al servei dels meus alumnes de periodisme a la UAB abans d'oferir-la al Col·legi de Periodistes. I el nom de Wikidiari? Wiki indica un lloc web col·laboratiu. El millor exemple és la Viquipèdia. Quin són els principals objectius del Wikidiari? La formació de nous periodistes. Oferir una plataforma per a l'aprenentatge i, especialment, perquè els joves periodistes puguin adquirir l'experiència que els cal per obrir-se camí en el món de la informació. Com ha evolucionat, des de que es va fundar fins ara? Hem incorporat noves aplicacions, com els fotoreportatges i també l'opció de penjar àudio i vídeo. L'essència, però, segueix sent la mateixa: permetre al periodista desenvolupar una informació en col·laboració amb les seves fonts. Per això, l'editora incorpora un espai de discussió a l'intranet, on les persones implicades en la gestió de la informació poden seguir la seva evolució i deixar comentaris. Quin és el perfil del redactor que col·labora al diari? Joves periodistes que busquen un trampolí per accedir al món laboral. Quin valor afegit pot tenir Wikidiari que no tinguin altres diaris digitals en l'actualitat? Wikidiari és un banc de proves on el jove periodista desenvolupa les seves aptituds i adquireix un bagatge professional propi. El valor afegit de la col·laboració, del treball en equip, és molt gran. El periodista és propietari en tot moment del copyright de la seva informació. A més, Wikidiari col·labora amb l'Associació de la Premsa Comarcal de Catalunya, per publicar conjuntament articles i reportatges. L'entrevistat del passat 6 de febrer a la Contra de La Vanguardia, el periodista Wadah Khanfar, aposta per un model de redacció semblant al del Wikidiari? Sí. Un model col·laboratiu, obert, transparent i transversal. Aquest model reforça el paper social del mitjà. La redacció funciona amb prou autonomia gràcies a una tecnologia que permet la producció de notícies fora de l'espai redaccional. Pots avançar-nos novetats a Wikidiari pels propers mesos? Wikidiari prepara un nou disseny per facilitar la lectura, on les plataformes multimèdia estiguin més integrades. Personalment, com veus l'evolució a mig i llarg termini? Wikidiari ha de continuar sent un banc de proves per als joves periodistes. Alhora ha de desenvolupar també un apartador per a noves aplicacions en la gestió de la informació. El Col·legi de Periodistes vol que la plataforma sigui un servei als col·legiats i un complement a

Parlem de Protocol i

<http://jptorrents.wordpress.com/2014/03/01/xavier-mas-de-xaxas-fundador-de-wikidiari/>

Ds, 1 de mar de 2014 16:17

Audiència: 147

Ranking:

VPE: -

Pàgina: 2

Tipologia: blogs

la seva formació. A més, el Col·legi treballa en la creació dun viver dempreses que podran testar els seus productes a Wikidiari. Entrevista publicada a www.wikidiari.info

Sis mesos de solidaritat amb en Marc

Dilluns, 3 de març de 2014

Diumenge, 2 de març del 2014 - 22.39 h El segrest de Marc Marginedas ha generat una onada de solidaritat per exigir el seu alliberament. La redacció d'EL PERIÓDICO s'ha concentrat davant la porta del diari cada dimecres per demanar la llibertat del reporter. La primera de les mobilitzacions de la redacció va ser el dimarts 24 de setembre, el mateix dia que es va fer públic que el periodista estava retingut a Síria des del dia 4 del mateix mes. Dimecres passat, 26, ha estat l'última concentració de la redacció. En les mobilitzacions d'EL PERIÓDICO hi han participat, a més dels companys de Marginedas, periodistes com Gervasio Sánchez , portaveu de les famílies de Javier Espinosa i Ricard Garcia Vilanova , també segrestats a Síria; Ramón Lobo , excorresponsal de guerra i col·laborador del diari; Antonio Franco , exdirector del diari; Rosa Maria Calaf , excorresponsal a Moscou, on va coincidir amb Marginedas; Albert Solé , cineasta i periodista i fill de Jordi Solé Tura, i Joan Roure , corresponsal de TV3 en zones de conflicte, entre molts altres professionals de la informació. El Col·legi de Periodistes també ha mostrat la seva solidaritat amb el periodista demanant el seu alliberament. El president del Grup Zeta, Antonio Asensio Mosbah , també ha participat en les concentracions de la redacció d'EL PERIÓDICO, així com polítics com el conseller Francesc Homs i Carles Martí , senador del PSC, i representants del sector judicial, com el magistrat Santiago Vidal , entre moltes altres personalitats. Moltes altres mostres de solidaritat amb Marginedas han arribat en aquests gairebé sis mesos de segrest des d' associacions internacionals de premsa , fins al Parlament Europeu i el seu president, Martin Schulz , a més d'entitats islàmiques, de la cadena Al-Jazeera --que va emetre un reportatge sobre el segrest-- i dels usuaris de les xarxes socials , que van inundar internet de missatges amb l'etiqueta #MarcTesperem . El Parlament de Catalunya també va fer una declaració de condemna pel segrest del periodista d'EL PERIÓDICO.

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Clam per una radio i televisió pública en català al País Valencià

Dissabte, 1 de març de 2014

Escrit per Comunicació Pública | Comunicació Pública | divendres 28 febrer 2014 7:10 pm La reivindicació perquè al País Valencià continuï existint una ràdio i una televisió públiques en català, després del veto a TV3 i Catalunya Ràdio i el tancament de Canal 9, preveu arribar pròximament a les corts valencianes. Un grup de personalitats valencianes de diferents àmbits han creat una comissió per liderar una Iniciativa Legislativa Popular que reivindica el dret col·lectiu del poble valencià a rebre i a comunicar idees i informació en llengua pròpia a través de mitjans de comunicació públics. En l'actual context, els promotors de la ILP consideren que aquest buit comunicatiu és una paradoxa davant l'augment de les possibilitats tecnològiques lligades al procés de digitalització de les telecomunicacions i a la multiplicació de l'oferta de comunicació audiovisual. El valencià a hores d'ara és pràcticament inexistent, exclamen. En aquest sentit, la ILP destaca que l'ús i promoció de la llengua té implícita la defensa de la identitat, els valors i els interessos del poble valencià i el seu patrimoni cultural. Un cop presentada la ILP, ara sobre un termini de quatre mesos ampliables a sis per recollir les 50.000 signatures necessàries perquè el text es pugui debatre a les corts valencianes. La redacció de la ILP ha comptat amb l'impuls dels professionals de la comunicació de RTVV i són desenes les entitats que participen en la recollida de signatures. Des de l'Associació Comunicació Pública donem suport a aquesta campanya i encoratgem els valencians a donar suport a la ILP per garantir el manteniment del servei públic i en defensa del periodisme en català. Més informació: @rtvENvalencià o a la pàgina web rtvenvalencia.org Comentaris (0) Deixa un comentari Nom (necessari) Adreça electrònica (no es farà pública) (necessari) Website

La Razón copia varios párrafos de un artículo de Lainformacion.com sobre Maduro

Diumenge, 2 de març de 2014

Son varios los párrafos que han sido copiados, casi literalmente. Aparecen en un artículo (leer aquí) publicado este domingo en la página web del diario La Razón , titulado El neochavismo de Maduro y firmado por el corresponsal en Iberoamérica, Ángel Sastre. Los párrafos son casi idénticos a otros que podíamos leer hace algunos días en un artículo de Carlos Salas en su blog de Lainformacion.com, ZoomBoomCrash, titulado Maduro es peor que Chávez, mucho peor y publicado el pasado día 20 de febrero, en el que el periodista daba su opinión sobre el actual presidente venezolano. En total, son hasta cuatro párrafos los que han sido copiados, según hemos podido comprobar revisando ambos artículos. Uno de los párrafos copiados al blog de Lainformacion.com. Como vemos son casi idénticos. Sorprende que el corresponsal en Iberoamérica de La Razón, si es que fue realmente él quien redactó así el artículo, no se haya tomado ni siquiera la molestia de actualizar la cifra de muertos en los disturbios que está habiendo en Venezuela , que durante los últimos diez días han aumentado desde los seis que daba Salas cuando publicó su artículo, a los 17 que hay ahora mismo. Maduro no ha dudado en sacar a todas las fuerzas policiales y parapoliciales. En moto, en camiones o a pie, han disparado contra la población y ya hay seis muertos , dice uno de los párrafos de Sastre , literalmente calcado de otro de Salas, con la diferencia de que cuando éste lo publicó, esa cifra de muertos era correcta y ahora ya no lo es. Este blog se ha puesto en contacto con los responsables de Internacional de La Razón para que expliquen el por qué de la publicación de un artículo que literalmente copia varios párrafos de otro, en el que además no se enlaza ni se menciona a la fuente original y que para más inri va firmado por un corresponsal que supuestamente está cerca del lugar de la noticia. Volveremos a actualizar este post en el caso de que llegue una contestación. Te interesa: - Deia copia un artículo de David Jiménez, cambia el primer párrafo y se lo firma a Forges - Las cinco grandes barbaridades del copia y pega en el periodismo digital

Joanna Geary: Integrar el periodismo ciudadano en los medios no es crear granjas de contenido gratuito

Diumenge, 2 de març de 2014

Anteriormente Communities Editor en The Times y The Guardian , donde primero fue Digital Development Editor , Joanna Geary es desde hace unos meses responsable de relaciones con los medios Head of News Partnerships en Twitter UK y es también, en otros ámbitos, fundadora de Hacks/Hackers London y el Birmingham Social Media Cafe . Durante su estancia en The Guardian, Geary estuvo detrás de interesantes proyectos como GuardianWitness , la plataforma de periodismo ciudadano del innovador diario británico dentro de su apuesta por el concepto de periodismo abierto Open Journalism , una experiencia por la que tiene mucho que compartir acerca de las mejores prácticas en materia de participación de los usuarios en los medios tradicionales. Sobre esto y otros aspectos concernientes al periodismo ciudadano, Joanna Geary ha compartido algunas reflexiones en entrevista para PC con nuestro compañero Adam Perry : Pinche aquí para ver el vídeo

Benvingut, Marc

Diumenge, 2 de març de 2014

Cada dimecres es feia una concentració a les portes d'El Periódico per demanar l'alliberament de Marc Marginedas. El periodista portava quasi sis mesos segrestat a Síria on va anar-hi per cobrir la guerra que assota aquest país. El Sindicat de Periodistes de Catalunya / Sindicat de Professionals de la Comunicació mostra la seva satisfacció per l'alliberament del periodista de El Periódico Marc Marginedas, que ha estat gairebé sis mesos segrestat a Síria. L'SPC comparteix l'alegria de familiars i companys i lamenta que Javier Espinosa i Ricard Garcia Vilanova no hagin recuperat també la seva llibertat, així com els altres quasi 50 informadors que romanen segrestats en aquest país a mans de grups armats. Des que Marc va ser segrestat el 4 de setembre passat, els seus companys de El Periódico i del Grup Z s'han concentrat cada dimecres a la porta del diari, amb el suport de companys del conjunt de la professió, determinació que ha servit per recordar les difícils situacions que han de patir els que cobreixen conflictes bèl·lics per tal de portar la veu dels que no tenen veu davant l'opinió pública. L'SPC fa una crida al conjunt de la professió per participar en els actes que es faran per celebrar aquest alliberament i per seguir reclamant el retorn dels que encara segueixen segrestats. L'alliberament del Marc ha d'anar seguit del de Javier Espinosa i de Ricard Garcia Vilanova, i també de la resta de periodistes segrestats. Barcelona, 2 de març de 2

Marc Marginedas liberado en Siria por los yihadistas

Diumenge, 2 de març de 2014

El corresponsal de El Periódico Marc Marginedas, especializado en la cobertura de conflictos, ha sido liberado esta madrugada después de permanecer seis meses secuestrado en Siria en manos de los yihadistas del Estado Islamista de Irak y el Levante. La Federación de Asociaciones de Periodista de España (FAPE) ha emitido un comunicado en el que celebra la liberación de Marginedas y reclaman la del reportero de El Mundo Javier Espinosa y el fotógrafo free lance Ricard García Vilanova, informa la Asociación de la Prensa de Madrid (APM). Espinosa y García Vilanova también fueron capturados, el pasado 16 de septiembre, por un comando yihadista en Siria, país que se ha convertido en uno de los más peligrosos para el ejercicio del periodismo, con 48 reporteros secuestrados en 2013, la mitad de ellos europeos. La FAPE sostiene que los secuestros de los tres periodistas españoles, y los del resto, suponen una intolerable vulneración de la libertad de expresión y del derecho de información. Con la comisión de estos delitos, los secuestradores persiguen que los reporteros de guerra dejen de viajar a Siria a fin de imponer un manto de silencio que impida descubrir los horrores del conflicto. Javier Espinosa, Ricardo, García Vilanova, Marc Marginedas. Pese a los riesgos, Marginedas, Espinosa y García Vilanova asumieron el compromiso fundamental del periodismo de buscar incansablemente la verdad para desvelar lo que los poderes quieren ocultar. La FAPE y la APM consideran que solo la libre circulación de los periodistas puede dar a conocer al mundo las violaciones de los derechos humanos que se perpetran en las contiendas y de las que la sociedad civil es habitualmente la principal víctima.

El periodista Marc Marginedas és alliberat

Diumenge, 2 de març de 2014

Després d'estar des del 4 de setembre de 2013 segrestat a Síria en mans d'un grup yihadista iraquiana vinculat a Al-Qaida, el periodista i corresponsal de 'El Periódico' Marc Marginedas ha estat alliberat aquesta matinada. A hores d'ara es troba a Turquia acompanyat per funcionaris de l'Estat i està sent sotmès a un examen mèdic per avaluar el seu estat de salut. Des de Turquia, Marginedas ha pogut contactar amb la seva família, amb Mariano Rajoy i amb Soraya a qui ha assegurat que es troba bé i que arribarà a Barcelona en les pròximes hores.